

Gotická kobka

aneb

Třináct milionů způsobů jak zemřít

Kdo hovoří o svobodě a sní o otroctví?

Ian McEwan: Pohostinnost cizinců

O reálném světě netřeba psát, tak jako tak ho ustavičně vnímáme.

Oscar Wilde

Není nic nepřírozenějšího než všednost.

Sir Arthur Conan Doyle

Část první

**Zahrada vlhká po dešti někdy navozuje
myšlenku na vraždu,
některé domy jako by existovaly proto,
aby vás jejich podoba pronásledovala celý život.
Jsou břehy stvořené pro ztroskotání.**

Robert Louis Stevenson

Obsah

1. Třináct dopisů jedné rusovlásky
2. Bílá tvář
3. Zuřivý Roland a Clarissa aneb Tajnosti antikvariátu
4. Deník morového roku
5. Magický kruh v lese hrůzy (překročeno směrem dovnitř)
6. Krčma nad propastí
7. Vyjížd'ka s rusovláskou (první retrospektiva)
8. Odetta
9. Mordechaiův návrat
10. Muž se zobákem
11. Černý papež
12. Vrahové z Northamptonu
13. "Vy jste upír!" řekne Papež
14. Soukromá záležitost
15. Vražda
16. Erika, lesní princezna
17. Třináct dopisů jisté rusovlásky (pokračování)
18. Krev za krev
19. Tajemství zámku Malicorne
20. Inventář jednoho hradu
21. Křič hrůzou!
22. Inventář jedné duše
23. Talentovaná slečna Erika

1. Třináct dopisů jedné rusovlásky

Začnu třeba jednoho pozdního říjnového večera léta Páně ? na hrbolaté cestě Northamptonským lesem. Jako by to bylo včera, vnímám s rachotem náprav se ženoucí černý kočár tažený párem vraníků a uvnitř jenom já... a nenadálé poryvy ledového vichru.

Skučivě proniká i skulinami mého zvětšelého pláště, zpod něhož vytahuji sinavě bílou obálku, a v přítmí se zaleskne zlomená pečeť. Celý svět groteskně nadskakuje, když snad už postě čtu: *Milý Rinaldini, můj starý dobrý příteli,*

Nervy mi selhávají, pero zadržává. Okolní ticho Skeletonu už neléčí, ale děsí mě, a zachvěju se při každém pohledu ke kraji stolu. Leží tam dopis od Suky.

Je v pořadí třináctý, co odešla a zaměnila Skeleton za ten prokletý zakletý zámek, což se stalo loni na podzim, jak víš, a pak jsi odjel a nemáš tedy potuchy o dalším. Napíšu ti to.

S každým dopisem od Suky ve mně rostla panika a teď už se houpu na pokraji šílenství. Svět je kobka, která se otáčí i se mnou, a přece nehnutě sedím v tomhle prázdném paláci, úplně sám, a jen s tím dopisem hrůzy. Ale gigantický mravenec jako by mi zrovna šimravě přeběhl po zádech. A zase jeden a zas. V naprostém tichu.

A přece to je Sučin rukopis, a přece poznávám její formulace, ale v komíně nad krbem zrovna cosi tichounce zakvílelo: když jsem si vybavil její vlasy, a plameny nad svícnem se nečekaně zachvěly, když jsem si vzpomněl, jak tě vždycky uváděl do rozpaků Sučin zvláštní smích... Anebo jsi na něj už zapomněl, Riny? Jak mám psát? Ty velké pendlovky v hale (vzpomínáš?) začaly zrovna odbíjet jedenáctou a připadá mi to tak dávno, že to ani už není pravda. Tenkrát ale... Suky se Ti přece zdála skvělá, vzpomínáš?

Všecko se tenkrát zdálo skvělé, jenže během posledních třinácti měsíců, kdy žila jinde, se COSI STRAŠLIVÉHO dělo a ona se měnila, Riny! Příšerně se měnila - a já zůstal jediným mužem na světě, který to měl možnost krok za krokem sledovat. Hrůza!

Je tu i se mnou? Vosk kane z očí plamínků a vytváří grimasy poťouchlého šklebu a venku vyjí vlci a já Ti nejsem s to napsat víc. Jen to, že pohár přetekl a... Konečně, konečně jsem se asi odhodlal. Ne asi, určitě. Riny, musím za Suky, rozumíš? Musím za Suky na zámek Malicorne, i kdybych tam měl zemřít nejpříšernější smrtí.

Zároveň tě žádám o pomoc. Vím, celou dobu jsem se neozval, jsem parchant, ale teď jsem i v zoufalé situaci a kdysi tak útulný Skeleton se pro mne mění ve zkamenělé peklo. Taký řeka Marna jako by za okny hučela úplně vyčerpaným hlasem. Sám jsem vyčerpaný člověk a Suky

je, soudě podle dopisů, rovněž docela jiná a především... Snad už nejde o dny, ale o hodiny. A každá budoucí minuta pro Suky nejspíš může znamenat COSI tisíckrát pekelnějšího než smrt. Potřebuji tě.

Tvůj Roger Belford

Na Skeletonu

2. Bílá tvář

Zvolna a pečlivě jsem dopis přeložil a vrátil do kapsy, zimomřivě se schoulil v klubko a hloub do prázdného nitra kočáru, který mi byl taky kobkou, a zamyšleně naslouchal hvízdání větru.

Suky... Bývala hezkou rusovláskou s trochu nevšedními zájmy a její mozek jistě zůstal i dnes dvakrát tak dobrý jako můj - anebo Rogerův, jak jsem si aspoň říkal. Jenomže mozek nestačí. Ani jeden svět. A Roger Belford?

Vždycky, pravda, se zdával trochu přepjatý, takže mě melodramatický sloh jeho dopisu nepřekvapil. Vnímal jsem ho jen sarkasticky. Spolu s tím mě ale napadlo, že si v samotou jitřeném mozku bezpochyby vytváří z komárů další a další velbloudy. Není to tak?

Tu se můj kočár-kobka vřítel do zatáčky. Prudce jsem trhl třepetavou záclonou a vyklonil se. Vůz uháněl s prudkými nárazy po dně jakéhosi žlebu a cesta velmi nenápadně klesala, zatímco nahoru i dozadu se míhalo žebroví: děsivě černá hradba ponuře zkamenělých kmenů.

Mlčenlivý vozka Mordechai hnal spřežení Northhamptonským hvozdem a nasáklé větve živoucích obrů se nad námi splétaly v klenby, z nichž kanula zelená voda. Ze skličujících zdí tunelu čísel chlad. Jakási zlověstná lesní švadlena protkala ty stěny chňapavou spleť kořání, když tu se i semkly. Kterýsi kůň zaržál, jako v hrůze, do hvízdání větru hvízdal i bič.

Následovala nová zákruta, v které se kočár div nepřevrátil. Potom...

Až neskutečně hluboké lesy vůkol jsou podle pověstí skryší *Nepřátel světla*, ale pouhé vyslovení *těch dvou slov* vzbudilo budilo ve mně i v leckterém dalším šlechtici podvědomý úděs. Uháněli jsme. V hloubi houštin to praštělo větrem jako v hlubinách vroucí pece a po kalném nebi se celý čas bez přestání a úžasnou rychlostí hnaly strnulé cáry kýmsi rozčesaných, sinavých oblaků. A pak přešel trysk jen do cvalu, pak do klusu a... "Prrrr!"

Koně zase ržáli, ale kočár znehybněl v bažině zatáčky.

Že by Skeletonská křižovatka? Vyhlédl jsem. Spatřil tři mechem potažená skaliska. Dvě byla podobná obludným muchomůrkám, prostřední mělo tvar lidské lebky. Malá Golgota! vzpomněl jsem na lidový název.

Z temene zelenavé lebky rostl stonek trojhranné šibenice. Tři úhledně rozkládající se mrtvoly se klátivě komíhaly ve větru a okolo jako by se válela pára. Zahoukal sýček. Hnul jsem očima a... Skoro pod nohama oběšenců se ke žlebu připojovala uzoulinká stezka.

Tlama jejího ústí teskně zívla z šípkového keře. Jako by pěšinu léta už užívala jen záludně noční prasata a divá zvěř, a přece... jsem tudy kdys jezdíval na Skeleton. Na Skeleton...

A hezky klusem. Není to ani půl hodiny.

Z hrozně hloubi té stezky ale zaznělo vytí. U paty šibenice se vtom cosi hnulo. Trhl jsem sebou. Bílá skvrna? Ale to je přece tvář!

Drobný, odporný netopýr zakroužil a *tvář zpod šibenice* se, koukejme, dívala přímo na mne.

3. Zuřivý Roland a Clarissa aneb Tajnosti antikvariátu

Northamptonským lesem nepřestával svištět vítr a bílá tvář si zatím nehybně plovala v prostoru: přímo pod komíhajícími se podrážkami tří viselců.

A pak jsem rozeznal i zbytek. Šírák hluboko v čele, plášť co povlávající blána netopýra, u boku lesk meče. "Jsi to ty, Riny?" dolehlo ke mně chraplavě úpěním lesních kmenů.

Roger!

Čekal tu u tří šibenic. Přesně podle dohody z doušky dopisu.

"Jsem. Hod' sebou!" pootevřel jsem dvířka. Vraníci frkali, podusávali, ani jim nebyla Golgota po chuti a Roger Belford se tedy hbitě vyhoupl dovnitř, zatímco Mordechai s úlevou práskl do koní. Hnuli jsme se. Pochmurná křižovatka se propadla dozadu. Zběsilá jízda Northamptonským hvozdem mohla nerušeně pokračovat.

"Čekals dlouho?" stiskl jsem Belfordovi ruku. Byla ledová, jako by ke mně místo něj nastoupil čtvrtý z oběšenců.

"Snad století," zachraptěl Roger. Třásl se zimou: "Kupředu. Ted' už nechci ztratit ani minutu!" A po těch slovech se bláznivě vyklonil a nečekaně surovým hlasem zařval na vozku. Trysk se ještě zrychlil a kočár počal ďábelsky nadsakovat na oné cestě utkané z bludných kořenů. "Za Suky! Za Suky!" přeskočil Belfordovi hlas, když se konečně unaveně usadil.

Potom už se nehýbal. Mlčky jsem pozoroval jeho nelidsky popelavou tvář a vyčkával, s čím tak děsivým se vytasí. Anebo v dopise jako obvykle nadsazoval? Popravdě, doufal jsem v to. Protože copak by se rusovlasá Suky mohla tak změnit?

Roger sám se změnil. Příšerně. Ne, to už nebyl sebejistě vzpřímený Belford, jak jsem ho viděl poprvé, tenkrát... v tom antikvariátu. Z Rogera v těch časech číselna pevná sebejistota a vybavilo se mi i zuřivé jeho pátrání po jisté knížce. Zase jsem viděl regály zdvíhající se až do stropu, zas ucítil pach starého papíru a zlehounka přejížděl konečky prstů po leskle vypouklých hřbetech knížek a jen občas jsem některou s rozkoší povytáhl. Zvolna jsem došel až do šera tam úplně vzadu.

Bylo to v krámu mrtvého ticha a pátral jsem sám. Mlčení rušilo jen občasné praskavé dunění nad starým městem. Bouřka, ale jako by se odehrávala v úplně jiném světě. To VENKU hřmělo, já, Rinaldini byl však uvrtán tady VEVNITŘ, hluboko v bezpečném doupěti a tak dobře aspoň na chvíli skryt před veškerými doteky VNĚJŠÍHO života. To se dělo a já jen zaujatě hledal... a hledal.

Vtom v tichu vrzly vstupní dveře. Na okamžik jsem zaslechl šumot lijavce. Temně zahřmělo. Mhouřil jsem zrovna oči nad dalším titulním listem a kroky skoro nevnímал a až když se přiblížily nebezpečně, kradmo vzhlédl, ale ihned soustředěně pokračoval v pátrání. "Asperger," četl jsem. A další jména. Chtěl jsem ty knihy, ale navzdory tomu mi před očima zůstával vtíravě trčet obrázek OBOU vetřelců.

Byli totiž dva a byli do poslední nitě promočeni, jako by se přišli do antikvariátu vlastně hlavně ukrýt před deštěm. Taky že přišli.

Její rozpuštěné vlasy byly dost dlouhé a zřejmě hebké, ale teď jí z nich crčela voda. Ty vlasy... Mne upoutaly i barvou. Dokonce v šeru, zdálo se mi, byly dokonalé rusé a myslím, že musely okamžitě zarazit každého, kdo tu dívku potkal.

Její společník si ani nesundal klobouk, takže jsem mu do tváře neviděl. Zastavili se kousek ode mne a tichounce o čemsi rokovali. *Ti dva se sem příliš nehodí!* napadlo mě. Tu jsem JI našel. Koho?

Samozřejmě slavnou knihu roku 1532 v solidním, do kůže vázaném vydání. Aha!

Až v nejspodnější policiče - vězela tu jistě už tisíc let a až já, Rinaldo Rinaldini ji jako alchymista znova vytáhnou na světlo, otru a otevřu. Znovu zahřmělo.

"... a čtyři koně se srstí černou a hřívou rudější než plameny pekelné!" přečetl mi vtom kdosi přes rameno. "A Roland je zkrotil - a zapřáhl do vozu onoho Eliáše, proroka biblického..."

Vzdychl jsem. "Vy to znáte?" vzpřímil jsem se překvapeně.

"Kdo by neznal *Zuřivého Rolanda*," odpověděl živě cizinec a vzápětí se suše zeptal: "Máte *Clarissu*?"

Tu mi teprve došlo, že mě ti dva považují za Maurice Bischopa alias majitele krámků, který mi natolik důvěřoval, že si patrně právě někam odskočil.

"Clarissu?"

Jako by nepřítomně jsem pohlédl na dlouhé vlasy jeho společnice. "Ne! Samuel Richardson, myslím, momentálně není na skladě."

"Myslíte?" usmála se cizinec levým koutkem. "Tak to tedy nevíte jistě, pane..."

"Rinaldini. Rinaldo Rinaldini," zavřel jsem až křečovitě *Zuřivého Rolanda* a jako bych tím *vypadl z nějaké dosavadní role, kterou jsem si ale ve svém životě ani neuvědomoval*, a ti čtyři oři z knihy a hříva zrzavější ohně a blesky tavená obloha nad námi a tajnosti antikvariátu a stíny obou vetřelců, které na mne padají a už padly a vše změnil navždycky, protože se mě tak dotýkají...

Rusovláska k cizinci pootočila hlavu a cosi mu s kratičkým zasmáním sdělila. Vlasy jí sklouzly z vlhkého ramene a obnažily ho. Držel jsem se Ariosta, ale podlaha se stejně trochu pootočila a jako by mě tlumené hlasy těch dvou někam vtahovaly. Ne, už vtáhly - do úplně cizího světa, ale ten byl jejich a nic mi neříkal. Přesto bylo v antikvariátu najednou všechno jiné.

Je to zlé, ale musím přiznat jedno: skoro mě to dojalo, jak se její zkřehlá postava ve světle zelených šatech vůbec, ale vůbec nehodí do tohoto uprášeného skladu. "Tady Suky na Clarisse dost záleží, Rinaldini," pravil ten cizinec, "a tak se, prosím vás, podívejte ještě jednou!"

"Víte, ale já nejsem majitel," zvedl jsem bezradně ruce. "Clarissa je moc pěkná, to neříkám. Taky jsem ji četl, ale obávám se..."

"Opravdu je to tak dojemné, jak se říká?" přerušila mě Suky a na čele se jí vytvořila malá svislá vráska vážného zájmu.

"No, ano... Hrozně se zamilovala do jednoho muže," mnul jsem trochu rozpačitě vazbu *Zuřivého Rolanda*, "jménem Robert Lovelace."

"Jaký byl?"

"Určitě hezký, s duší, ale trochu chudý. Přesto si troufl Clarissiny rodiče požádat o její ruku. Hrubě ho odmítli a Kláru naopak nutili do sňatku s boháčem, tyranizovali ji, až utekla a v zoufalství se uchýlila právě k Robertu Lovelaceovi, ale nenapadlo ji, jak hluboce její rodiče urazili jeho ješitnost a že se Robert chce pomstít."

"Pomstít se?" zeptala se mě Suky nechápavě.

"Svedl ji."

"A dál?" plaše na mne pohlédla.

"On toho litoval a došlo mu, jak hluboce ji miluje, ale bylo pozdě. Ačkoli jí nabídl manželství, odmítla ho a umřela, ale těsně před smrtí mu odpustila. Brzy nato padl v souboji."

"Hm, a to je celé?"

"No a? Vždyť to má sedm svazků útrap a každou z Clarissiných krutých zkoušek Richardson popsal se sadistickou pečlivostí a až do konce se nedokážete rozhodnout, jestli Lovelace zaslouží spíš lásku nebo nenávist."

Suky se na mne upřeně dívala. "Víte co, pane Rinaldini? Já to už číst nechci, všechno jste mi prozradil."

"Jenom příběh. To není všechno."

Zase se tak zvláštěně ušklíbla - levým koutkem těch jemných úst. "Všecky tyhle přítelkyně tak dobře zvládáte?" rozhlédla se trochu bezradně po regálech. Zavrtěl jsem zmateně hlavou.

"Co třeba tuhle?" vytáhla mi z podpaží Rolanda. "Kampak se asi ten zuřivec vypravil s rudými koňmi?"

"Kam? To máte..." Její společník mě předešel a zajímavě začal o Rolandově cestě na Měsíc vyprávět. "Jmenuju se Belford," podal mi nakonec poněkud váhavě ruku. "Roger Belford ze Skeletonu, a tohle je Suky..."

Naštěstí nebo naneštěstí jsem se s nimi spřátelil.

4. Deník morového roku

A teď?

Rusovláska ze Skeletonu zmizela. Byla ta tam a s ní, jak mi přišlo, veškerá Rogerova sebejistota. Jeho oči se zdály vyhaslé jako nějaké krátery na Rolandově Měsíci a jen chvilkami jako by v nich zaplála slepá zuřivost. Stále se měnil! Jeho charakteristické lícní kosti ale tady v kočáře vystupovaly z masa daleko ostřeji než kdysi a vyzáble bledá ruka co chvíli křečovitě tiskla jilec širokého meče. Duchem byl Belford jinde.

Ne, jako by se mnou ani vůbec necestoval Roger Belford, jako by tady skomíral jenom jakýsi naprostý a zachumlaný cizinec. "Odkdy jsme se vlastně neviděli?"

Mlčel. Tenká větévka šlehla přes okno a jemu škublo v oku, jako by bylo s oknem totožné. *Zde dlí zlo!* hlásal les – i dalšími a dalšími prsty. A pruty. Ne, my nejeli. Jako bychom Northamptonem volně padali. Náš kočár je zlověstný meteor a...

"Nechci se k těm zlatým časům vracet, Riny," porušil Roger konečně mlčení. "Ani k tomu, co navázalo," a chvěl se v plášti, jako by morový rok skončil teprve včera, ale kolika vzrušujícími zážitky byl přece vyplněn můj život od těch dob do dneška! Těch barvitých příhod, soubojů a dobrodružství jako z knížek. I knížek... A náhle mě napadlo, že život muže vedle mne byl asi vyplněn jinak.

Nakolik odlišným tempem ubíhal zatím Belfordův čas a jakým tempem asi *ten její*? Byl rychlejší, byl pomalejší? Co spíš? Šlo jen o pocit, ale o pocit jde vždycky, a jak intenzivně asi ti dva svůj čas naplňovali a kolikrát je asi polapil i dojem, že jim stejně protéká skrz prsty? Další ostrá zatáčka!

Kočár se div nepřevrátil. Výmol námi mrštil ke stropu a škvírou v zácloně probleskla blata. "Springfontainská bažina!" řekl jsem. Roger lhostejně pootočil tvář do neutěšeného kraje hniloby, ale mne nepřestávala trýznit vnitřní fantazie. I to byla blata a bažiny. A zjara, když tálo, měnila se okolní třasoviska v bezedně bublající kaši. Ve vroucí mokřadla z Dantovy Božské komedie, do kterých jsou v pekle metáni ti, co hřešili SAMI PROTI SOBĚ, a nejsem sám takovým. Bože... Bezděky jsem očekával, že na mne z kalů už každou chvíli vyjukne a zamžourá zrudná hlava Harpyje, té mučitelky Dantových nebožáků, ale bobtnající močály dál zlověstně mlčely. Vzdálený obzor kalily ohyzdné mraky. Anebo morové prsty? napadlo mě nesmyslně. Jeli jsme dál.

A hloub. Vlhká zeď hvozdu zase všecko zastřela a další tunely - další vzpomínky. Roku, v kterém jsem Belforda viděl naposled, lidé v kraji padali jako mouchy. Umíralo se po tisících, lékaři byli proti sněti bezbrannými děcky a Zubatá kráčela sedmimílovými kroky a žala a žala. Hroby pučely ze země jako zelené muchomůrky po dešti a jeden z těch pravidelných úderů

kosy div nepodřal i celý Skeleton. Belford tomu předešel. Uzavřel sídlo, upjal se k deníku a mělo jít o deník onoho roku, ano, vybavilo se mi teď i pár letmo zahlédnutých stránek. Ale co tam černě kvičelo?? Křížek za křížkem! U sloupečků jmen. A každé jméno je vlastně ztuhlá lidská tvář hledící z rakve, ne? Jedna za druhou, tak to šlo! Ty tváře. Obličejové mnoha známých a mnoha přátel. I tvář Rogerovy matky a po ní přišla na řadu Suky. Zapečetění Skeletonu nestačilo! Onemocněla... Ale nezemřela. Zázrak? Nevím. Jak to, že unikla? Měl jsem to osobně vždy za boží zásah a Bůh samozřejmě existuje, protože kdo by hrál svědka našich zklamání a jaký by mělo smysl poznání?

"Co bylo v těch dopisech?" chytil jsem náhle Rogera za rukáv. "Je Suky zase nemocná?"

"Nemocná?" Roger Belford zvolna zavrtěl hlavou: v poskakujícím nitru kočáru to zapůsobilo krajně groteskně. "Kdepak nemocná, Riny, tohle bude něco tisíckrát horšího." Odmlčel se. V dále zas vyli vlci a on vytřeštil v nějaké ošklivé vzpomínce oči do lesů, bledý teď až do nemožnosti. Copak na mne tam u tří šibenic opravdu počkala jen jedna z komíhavých mrtvol, a ne on? Zíral jsem na přítele a plavená křída jeho tváře (té s vystupujícími lícními kostmi) mi maně připomněla zkazky o vampýrech. "Horšího?"

Chňapl jsem Belforda reflexivně za plášť. "Rogere!" Ale lomcoval jsem jen velikou hadrovou loutkou. "Co... horšího? Co?"

Otevřel ústa. Tu zazněl výkřik děsu. Uslyšeli jsme ržání a já na Rogera padl, jak se kočár prudce zastavil, a hlavou mi bleskla už jenom jediná hrůza: "Nepřátelé světla!"

5. Magický kruh v lese hrůzy (překročeno směrem dovnitř)

Co se dělo? Dohromady nic.

To jen vozka vykřikl! došlo mi, když jsem se sbíral z podlahy. S mečem jsem se ale vrhl ven - a rozhlížel se.

Cesta dozadu i vpřed zela prázdnotou a já naslouchal jen šelestům větru. O tvář se mi zlověstně otřel svrasklý list, ale po obávaných Nepřátelích světla žádné stopy.

A přece se pitvorně zhroucený Mordechai na kozlíku tetelil jako idiot. "Magický kruh," jektal sotva slyšitelně. "Kriste pane, smiluj se!" a pustil bič a zajížděl jaksí kořenitými prsty pod hruškovitou hučku na hlavě. "My jsme přešli magický kruh, pane Rinaldini!" Nepřestával se křížovat, jako by se zbláznil, zatímco nebem nepřestávaly vysoko nad námi uhánět ohyzdné řasy jako z jiného světa. Čekáme snad na smrt hluboko pod vodou? To je život?

Sevřel jsem za vozku opratě, ale oba vraníci se mleli jako diví líni. Náhle jsem si po právu připadal jako neskutečně titěrný bod na stužce oné cesty v hlubokých lesích pod zlověstnou olovenou oblohou... a zažíval vliv docela reálných, všude vůkol a do nekonečna se rozprostírajících a táhnoucích hvozdu s vyvrácenými kořeny, močály, lysými pahorky svištivých větrů, které stovky let neutuchaly, a především široko daleko číhajícího zla, které společně s každou nocí obklíčí a sevře a vyždímá každého návštěvníka. "Co je mu?" vystrčil Belford nerudně hlavu.

Ohlédl jsem se: "Najdeš v torně mou láhev, Rogere?"

Mordechai dál mumlal cosi o bludných kořenech, když tu se levý vraník vzepjal a zařehal. "Pospěš si, Riny, musíme na Malicorne," upozornil mě Roger Belford celkem zbytečně. "Za Suky!" zopakoval jako vždycky šíleně, už s tím byl jako mlýnek, a do bahna vyskočil dost neochotně. Pod kopyta se natáhl pro bič, podal mi láhev a zuřivě švihl. Koně se znovu div nesplašili, ale Mordechai se naštěstí probíral. "Copak jste viděl?" vzal jsem vozku za rameno. Neodpovídal, ale cosi jako slova přece vyrážel.

"Co?"

Fosforeskující kostra s obličejem ženy? To řekl, to viděl? Zešilel a blábolí? Prý to *ružově* sedělo hned na zadku jednoho a hned druhého koně před ním, "ale tváří ke mně, Kriste pane, a ONA vraníky bila dlouhým bičem, tak strašně dlouhým, ach, copak jste ho neslyšeli svištět?"

Bezradně jsem se ohlédl po příteli. Roger stál u koní úplně nehybně a bič mu najednou unaveně splýval k vysokým botám. "Švihl jsem *po tom*," jekal vozka, "ale zjevení proti mně otevřelo..."

Tak obrovská prý morda - a šklebila se. "Šklebila, pane Rinaldini. Vysmívalo se mi TO a sedělo to hned tu, hned tam, až nakonec příšera s tichounkým, škodolibým chechtotem zmizela, *ale ještě ji vidím!*" Blekotal. "Bože, byla tak ohyzdná! Tak odporně ošklivá s tím rozvírajícím se rudým chřtánem, a jako by měla v očích větrné mlýnky a víry, které nás, víte, umějí i s kočárem vcucnout až *někam úplně jinam*." Vzhlédl ke hvězdám. "Není jen tenhle svět. Něco se rozvíralo - v celém lese. Věřte mi, pane Rinaldini, ta ženská vypadala jako zlá čarodějnice z pohádky!" Zmlkl. Znovu se napil. Kdesi v hrozně dáli, až za obzorem něco temně zaprašťelo. Jako by pukal svět. Zemětřesení: Řasnaté cáry mračen nad námi strnule

zablikaly a opět pohasly. *Gotická klenba nebe*, napadlo mě bůhvíproč a znovu jsem se rozhlédl. Dno žlebu tonulo ve tmě.

A kobka lesa! dodala má duše. *Ta gotická kobka lesa.*

Zdalo se mi, že vnímám hudbu tišší než říčka, a bahno odspodu sálo. Dělal si své podzemní laskominy a nejenom na naše boty a *peklo* nás i za botami vcucne s odporným mlasknutím! došlo mi. Po převislé větvi přeběhlo nějaké drobné zvířátko.

"Prostě jste na kozlíku usnul, Mordechai!" sevřel jsem vozkovo rameno, "a něco zlého se vám zdálo!" vyčetl jsem mu nejpevnějším hlasem, naoko stále docela chladný Rinaldini, jemuž ale teče do bot, jemuž uprostřed lebky vyvřel veškerý zmatek vesmíru. Bože můj... Podobná vidění mělo přece v Northamptonu hodně pocestných!!!

Znal jsem ty pověsti. Taky Mordechai a Roger je ale museli znát. To byl fakt. Legendy magického kruhu a neviditelná hranice stvořená ze slizkých kořenů, jejíž překročení zvěstuje kostlivá jezdyně, ach ne! Ne! Ta smutná fosforeskující jezdyně, která - opravdu - šlehá koně zběsile po zadcích a... A podle několika svědků, kteří přežili, je i služebnou Nepřátel světla. Kdo ji spatří, vzápětí zbloudí. Dojde do osidel Nepřátel světla a tam... Brr! přejel po mně mráz. Prudký poryv zavál divně při dně žlebu, načechral mi plášť a do toho skočil i zlověstný zápach Northamptonského lesa. Tlející listí leželo až vespod, ale suché po něm harašivě tančilo. Děs! Ale viděl jsem to. Roger Belford stál mezi trychtýřky vírů jako vosková figurína. Seskočil jsem z kozlíku a pohlédl na mne vyhaslýma očima: "V tom magickém kruhu leží království Černého papeže!" A pochmurně se usmál.

Dlouhé vlasy se Rogerovi zmítaly nad příšerně bledým čelem. Kočímů podal bič. Na obzoru se zablesklo. Nohy obou koní už se zase chvěly jako struny harfy. Najednou ale vítr ustal. Vládlo naprosté ticho, a tu jsem to zaslechl docela zřetelně.

Zlomyslný ženský smích mezi kmeny a kameny.

6. Krčma nad propastí

Anebo se mi to zdálo? Každopádně jsem se vrhl do kočáru - v úděsu.

Roger mě následoval. Mordechai práskl do koní. Vraníci vyrazili z divného místa jako šílení a za chvíli kočár začal zase zběsile kodrcat po vystouplých kořenech. Cesta klesala ještě prudčeji a po chvíli húú, bláznivě jsme sjížděli zářezem v neproniknutelně zarostlé stráni do divné úžlabiny, vyplněné zcela bujnou vegetací, a už to nebyla jízda, šlo o propadání.

Hloub a hloub... A náš volný pád do neznáma. Najednou ale kola zarachotila na zpráchnivělém můstku. Dvě jako babičky shrbené smuteční vrby nad námi sepjaly prsty korun a propletence tenoulinkých větviček vytvořily nekonečné pásy zelené střechy. Duch lesa skrz větvičky dál hvízdal sty hlasy větru a kanuly odtud i pleskavě těžké kapky a já byl dál brouk a tčkal po stěnách okolního hvozdu. Jsou ale opravdu tak neproniknutelné, jak vypadají?

Anebo už se kousek za nimi skrývají rozsáhlé *dutiny* strachu?

Co je tam? A co za mnou? Slyším v patách opravdu ten stále zlomyslný chechtot Gorgon?

"Duté" lesy mě nakonec zničí, anebo se ničím jen sám?

A kostra s tváří šklábící se ženy? A její kletba? Co nás čeká? "Točíme se v kruhu!" vyrazil ze sebe náhle Roger. "Vidíte?" Ukázal na černý potok, který se opravdu nepřestával stáčet doprava, a něco se mihlo těsně před koni.

Navzdory Mordechaiově snaze se v tu ránu splášili. "Co to bylo?"

"Jen divná liška!" hlesl Roger a vtom zmizely stromy a skulinami do kočáru pronikl prudký vítr. Nebe plné ženoucích se řas stannolo nad námi i s kopulí a popelavý měsíc ozářil lysou pláň. Les už chyběl a pláň se táhla jako lán. Zvolna klesala pod šíleně poskakujícími koly a Mordechai něco úzkostně křičel a spřežení letělo šíleně. Vyvstal podivný obrys výstražně zdviženého prstu na pozadí par. Komín?

Ano. Vichr od něj rval stuhu kouře a dým se převaloval jako mlha, nebo se snad opravdu řítíme rovnou do mraků? Kdopak ví, ale nebudeme sami! I další čtyři koně přiletí, ale se srstí a hřívou rudější než plameny pekelné, a poženou se s vozem Eliášovým rovnou na Měsíc! vybavil se mi zase Zuřivý Roland, ale nedíval jsem se do sebe, nýbrž na tem, a stál tu skutečně komín a pod ním stavení noci, tak jako netvor s párem žlutých očí a nosem dveří a škvírou těch dveří já náhle zaslechl zpěv.

Nebo jen další chechtot růžové kostry, která nás už nikdy nepřestane pronásledovat?

Asi. Představil jsem si tu obryni a nekonečně dlouhé prsty natažené zezadu nad kočárem a nešlo o požehnání. Šlo o zlo a svištivý vítr a byl proudem dechu věčné Erinye. *Ten pekelně rudý chřtán!* znělo mi opět v mozku mezi spánky a šlo o Mordechaiovo jektání, ale vždyť... Řve hrůzou! "Prř!"

Děsivá krčma se okolo přehnala a jen ledové prázdno vyvstalo. Převalující se mraky. Planina trčela do prostoru. "Mordechai!"

Žádná reakce. Snad osleplí vraníci se řítí k *hraně* závratného útesu a... Náráz!

Mrštěn do prostoru jsem s výkřikem padal.

7. Vyjíždka s rusovláskou (první retrospektiva)

Pak přišel prudký náraz a zatmění, ale tma se vzápětí rozprskla v ladné střepy a každý střep se stal siluetou jednoho hučícího javoru. Pokračoval podzim, ale staršího roku, a javory okolo ubíhaly dozadu, ale pomalu. V drobnějších střepech snu jsem poznával i žilky na listech a chvěly se jako žabí kůže. Ve větru šustily a mne už neunášel kočár, nýbrž kůň.

S nepochopitelnou až zřetelností jsem rozeznával i každou jeho žilku. Vládlo šero, ale stále víc sluníčka pronikalo listovím. Brzy se už paprsky jako hadi otíraly o vonící zem a staly se napjatými strunami obří harfy. I mé tváře se jejich konečky dotkly. Zlatavé nitě, ale ještě jemněji pohladily hřívu bujného vraníka pode mnou, a když jsem se nadšeně a rád a plný lví síly plný ohlédl, klusala za mnou na svém věrném ryzákovi Suky, má dokonalá průvodkyně po Skeletonu...

Vzpomínka. A jistě, přijal jsem tehdy její a Rogerovo pozvání, vybavilo se mi a zase jsem cválal v hloubce času a uvnitř vlastní zvědavosti, jenže tam jako vždycky zůstávala i velká porce chladné nezúčastněnosti. Podivuhodné počasí onoho zvláštního rána mě však z tradiční apatie začínalo probírat a možná ještě větší podíl na mém procitání měla jezdka po mém boku, protože... Vedla mě a činila tak s fantazií.

Ne snad? Uháněli jsme jako střely a po obvodu panství i cestou necestou podle rozbořené kamenné zdi potažené bledými houbami a hned i po zrádných březích zurčících potoků a jenom na některých místech se Suky zastavovala a dost neobratně se mi pokoušela vyprávět místní legendy. Bylo to však krásné... A znovu... jsme pokračovali pod nekonečnými baldachýny listů a hle, najednou blik: žlutě ozářená ves, i když očividně hrozně chudá.

Nezastavilo nás to. Projížděli jsme sami pro sebe, bohužel, a na konci k nám nevraživě vzhlédl hlouček rokujících mužů. Opodál...

Shrbená stařena tam stála - ve fialovém šátku - a kdo ví proč zahrozila a cosi křikla.

Moc jsem d'áblici, pravda, nerozuměl. "Raš na vás!" znělo to. Páni, co blábolí? Jaký Raš?

Anebo si s jejími slovy zahrál skotačivý vítr i má věčná trapička fantazie?

Jeli jsme dál... Každopádně. Ujížděli jsme šťastně čtyři další míle. Pak jsme na chvíli zastavili u jedné chalupy se slaměnou střechou, z níž vycházel lahodný zpěv nějakého děvčete.

"Odetta," řekla mi Suky.

Jako ve snu vyslovila tak ne jméno obyvatelky, ale pradávný název lidové písně.

"Odetta!" přikývl jsem dojatě a pobodl koně. Zase jsme mlčky cválali a tentokrát proudy světla. Prozářeným lesem vysokým pro obry, šup i přes Mýtinu vykotlaných kořenů, jak jsem si to místo pojmenoval a... "Souhlasíš, Suky?"

"Ano."

Byli jsme jako děti. Ale na konci strakatého březového háje se v slunci zaleskla lomená okna Skeletonu a tam někde za nimi už nás očekával Roger Belford, jenže Suky se domů ještě nechtělo, tak ryzáka strhla do kapradí v zarostlém úvozu a po chvíli jsme už stanuli vysoko nad řekou. Hřívy zvířat se zvedaly, jak dýchala, a čechral je mírně ranním vítr. Bylo to...

Bublavé potůčky klikatě stékaly po travnatých svazích a celé místo hrálo vlastně další, už ryze přírodní Odettou. Jaksi jadrně zvučelo. Větre, vodou, a tady, úplně nahoře jako by moudrá příroda zosnovala i zvláštní, nový a snový druh ticha, zatímco tam dole u řeky se ještě válela mléčná mlha a my... My byli mlhou na své výšině odříznuti a uzavřeni jako ve vlastním fantastickém světě dojmů. A byl to jenom náš svět, i když podobný kobce! Nevadilo. A věčná má nezúčastněnost? Ta tam.

Nemiluji popisy, protože žiji srdcem, ale Suky měla oblečeny tmavé jezdecké kalhoty a dlouhý černý kabát, přes který se leskla šedá pláštěnka. Pevně zapnutý límec vytvářel zvláštní rámeček pro její jemný obličej... a rezavé vlasy posypané třpytnými kapkami si opatrně přitáhla pod širý klobouk. "Lidé, kteří se narodí a vyrostou u řeky, bývají vždycky dobří," řekla tenkrát. "Nemyslíte si totéž, Riny?"

Shlížel jsem na zvolna plynoucí Marnu, která v zátočině omývala skeletonskou zeď a mlčel, protože vždycky vnímám spíš výjimky než pravidlo, ale dívka pokračovala: "Bude to, vím, znít přihlouple, ale vždycky jsem si přála, abychom s Rogerem dokázali být zrovna tak dobří, jak nám to radí šumění a zpěv Marny pod okny."

Blábolila? "Dobří? A ke komu?" Zaváhal jsem. "Snad sami k sobě?" zvedl jsem oči od úplně opuštěného kraje.

"Samozřejmě i k ostatním," usmála se na mne. "Na světě přece nejsi sám, že?" Ale to jsem se už ze vzpomínky bezmocně vynořoval do horší kobky - vydlabané v navátém listí - a jedno jediné slovo se rozléhalo pod říjnově gotickou klenbou, a to obzvlášť zlověstně: *Raš*.

Co znamenaly tři hlásky? Jméno? Proč ho po nás tenkrát hrozící stařena vykřikla?

8. Odetta

"Chvála bohu, Riny, chvilinku už to vypadalo, že se neprobereš!"

Otevřel jsem oči. Známé cáry zlověstných mraků mi potměšile pokynuly z nadlidských výšin: *Protentokrát si ještě žij, ale příště...*, varovaly ty cáry a družil se k tomu i chechtot hromu...

Tady, daleko níž než letěly mraky, se ke mně skláněla povědomá tvář.

Pravda, krve by se v ní těžko kdo dořezával, ale postřehl jsem v jejím výrazu aspoň stopu ulehčení.

Roger!

Krajně neopatrně klečel na samém kraji jakési prázdnoty vyplněné kvílivým větrem a poryvy mu rvaly plášť z ramen a daly cípům podobu bijících křídel obrovského, zoufajícího si ptáka, spíš netopýra, který se uvelebil nade mnou... "Vyrazil jsem tě jako špalek ven z dvířek, opravdu v poslední chvíli," hlesl obří netopýr. "Trochu jsi panikařil, Riny, ale pak ses naneštěstí praštil do hlavy o tenhle kámen..."

"A spal jsem?"

"Vlastně." *A zdála se mi jen vzpomínka!* došlo mi s údivem i steskem. "A Mordechai?"

Roger bezradně pokrčil rameny a nikoli lhostejně pohlédl do hrnce propasti, z kterého jako by vystupoval dým dávných věštek. Stál tam... a nebe prochvěl oslnivý plošný blesk.

Peklo. Nadzvedl jsem se na loktech, ale dna doliny nedohlédl. Strašný sráz padal skoro svisle pod nám a spřežení bylo to tam...

"Hej, drolí se to, pozor!" broukl Roger a nekonečně šedobílá prázdnota zdola znovu zakvílela osamělým hlasem větru.

"Třeba ještě žije," stvořila si má fantazie z hlasu větru i hlas člověka.

"My ale potřebujeme nové koně, Riny," pokývl Roger k temné siluetě domu s komínem a vikýřem. "Pojď!"

Krčma visela nad propastí, jako by ji vichr měl už každým okamžikem smést za Mordechaiem, a jediné čtverhranné oko žlutě zíralo. Uvnitř... však asi ničí zraky naši tragédii nepostřehly.

Když jsme se dobelhali blíž, rozeznal jsem až božsky poklidný nápěv. "Slyšíš?"

"Hm, nějaká dívka," hlesl Roger trochu zaraženě. Skutečně. Navzdory skučením vichru bylo slyšet znělý, zvonivý soprán, pevně a jasně.

*"Kdo by chtěl vidět div,
ať počká na odliv
u Odettina moře!"*

"Zpívá Odettu!" vydechl jsem užasle.

Roger Belford mlčky přikývl. Nebylo tehdy v kraji člověka, který by neznal pochmurnou hymnu Nepřátel světla, ale propána, proč se vydávat její moci? Bože, snad jsme se měli ihned vrhnout k lesu a utíkat a utíkat, ale my se místo toho ostražitě přikradli k žlutému oku a kuk, podívali se zorničkou dovnitř. Do krčmy.

9. Mordechaiův návrat

"Chátra!" konstatoval pohrdlivě Roger.

Snad, ale to byl jeho názor. Hleděli jsme do goticky klenuté místnosti, kde pilo a hodovalo tucet zarostlých chlapů divokého vzezření. V čele dlouhého stolu seděla štíhlá černovláska v krvavě rudých šatech z hedvábí a zpívala.

*"S odlivem do slz vpluj
JEJÍCH - a pamatuj:
Sám jen sám hledáš hoře..."*

Zpívala teskně. Stíny apoštolů šera se groteskně krabatily na bílé stěně za ní. Po ruce mužů jsem zahlédl meče. Tedy chátra? Nešlo mi to z úst. "Ale Rogere, to jsou přece oni, Nepřátelé světla!"

"Cože, Riny?"

"Skuteční Nepřátelé světla, našli jsme je, Rogere. Tak tedy legenda magického kruhu nelhala."

"Je to jen prašivá chátra," trval na svém. Kose na mne pohlédl a očima snad dokonce proskočily plamínky nenávisti, ne, takového jsem Rogera neznal. Zvolna, až mazlivě sevřel jilec širokého meče. "S výjimkou toho děvčete," dodal posupně.

"Ano, to děvče, Rogere, to zpívající děvče... Musí to být Erika, lesní princezna!"

Nevěřičně na mne pohlédl: "Co? Tady a samotná Erika, milenka Černého papeže? Osobně? Ta prorokyně?"

Nezdálo se mu to, jako by se vám nezdálo, že jste potkali pravého Cervantese, ale vítr nám chichotavě zakroužil okolo uší a... A vtom dívka vstala a mířila - za zády všech mužů - přímo k nám. K oknu, kterým jsme hleděli, ale nepřestávala zpívat:

*"Na sever po šest dní
pluj lodí solidní:
Až TAM se točí vír
a vprostřed ryku vod,
co řve tu o překot,
sráz sinavý jak sýr!"*

Bylo to k zbláznění, nebo snad ne? Tak ponurý nápěv (Nepřítel světla) v takovém kontrastu. Paradoxně zněl z Eričiných jemně vykrojených rtů a výsledek byl tak milý! Kráčela snad intuitivně... Nevím, ale minula už i posledního pijana a ještě pár kroků schází a...

Uskočili jsme - každý na jednu stranu – a vtiskli se zády na kamennou zeď.

Zrovna v tu chvíli, kdo ví proč, i nebe utichlo. "Ne, to nemůže být Erika, Riny!" zachraptěl tlumeně Roger.

"A pročpak ne?"

"Protože tam, kde je Erika, bude i Černý papež, je to tak vždycky. Copak jsi to rčení ještě neslyšel?"

Vtom – a jako by mu Erika odpovídala – se otevřelo okno a rozechvělý soprán zněl vedle mého ucha:

*"Tak dej se vzhůru strží.
Co na vrcholku drží?
To z mlhy trčí hrad.
Jak se jen v slunci třpytí!
Jak nebe něhou sytí!
Pod ním však sluj a chlad!
Pod ním však sluj a chlad!"*

Ledový chlad, pravda, musel teď vnikat i do krčmy nad propastí, ale Nepřítelům světla jako by to nevadilo a Erika, lesní princezna, dál stála v otevřeném okně a zrovna mezi mnou a Rogerem. Vlastně teď zpívala nám a jako v tranzu. Vyzývala ale i zběsile uhánějící oblaka vysokého nebe.

*"Vlez do sluje a tady
porubej mořské hady
a za nimi spí drak.
Jak setnout tu saň lítou?
Chce to jen paži hbitou,
leb rozetnout se musí!
Už krev se valí na zem
a v mozku jak lék rázem
bezoar září rusý!"*

Tu se nebe docela rozpraštělo. Nastalo pravé peklo, teprve. Ponurý rachot zněl ozvěnou i z propasti a vzdálený obzor se proměnil v pukající mozaiku záblesků. A přece ustal vítr a v tichu bylo stále slyšet... Nejen zpěv. I zvláštní pleskot.

Co to? Jako by se k nám z doliny zvolna vznášelo něco obrovského. Zřetelně jsem sluchem rozeznával ty pravidelné údery. Jaká gigantická křídla se opírají o vzdušné vrstvy? S každým záběrem hmota stoupala, blížilo se to, ale vzhůru se vyvalovaly jen děsivé páry. Každou chvíli... Erika nerušeně zpívala dál:

*"Vem ho - a zkus - a zpátky!
Vždyť prodlíš jen čas krátký
a propast vln tě zdusí!
a propast vln tě zdusí!"*

Zmlkla. Něco se mihlo nocí. Vylétlo to, ano, z propasti - a skoro svisle vzhůru.

Vteřinu, dvě jsme stáli s jako sochy podpírající stěnu - a Erika v okně. I ona strnula?

Nevím. Čtyři, pět, šest. Pleskot křídel přímo nad námi a žuchnutí. Cár masa samá krev a byl ohromný a rozdrásaný, když pleskl o zem, a trčely z něj i nějaké pahýly. Nohy... anebo ruce?

Na plátku kůže rozhodně visela hlava s vyklovnutýma očima. Mordechai se vrátil.

10. Muž se zobákem

Přilepen zády ke zdi jsem třeštil oči na jeho zohavenou mrtvolu a když dopadla, bezděčně jsem si hlavu přikryl předloktími a představoval si je jako listí.

Dlouhé vteřiny jsem pak překonával zcela podvědomou hrůzu, až jsem přece vzhlédl, ale skrz prsty. Nebe bylo prázdné.

Nic. Dál plynuly strnulé cáry mraků - v hrozně výši, dál jsem je viděl mizet přes okraj střechy a ani sýček, ani blanitý netopýr nezakroužili svištivým vzduchem. Tak co to pleskalo?

Vtom ozvěna dalšího hromobití rozduňela varhany útesu, zpod něhož před chvílí vystřelila vzhůru TA věc... Blesk stíhal blesk a cár masa, který zbyl z muže jménem Mordechai, nám spočíval v sinavé záři u nohou. Žil vozka ještě, když ho stvoření napadlo? Když se k němu sneslo? Když ho zdvihlo? Když mu vyklovalo oči?

Jak mě děsily představy utrpení, ale Roger si podobné otázky očividně nepřipouštěl. Na vozku pohlédl krátce a krčil se zase u okna. Lesní princezna ho už zavřela, zpěvem ale jako by prve povolala z propasti létající mrtvolu. Ale nevěděla o tom, zřejmě, a jako hypnotizovaná se vrátila až za stůl, aniž tělo plné krve spatřila.

Dívali jsme se za ní a divně Šedý muž (píší to s velkým) jí podal těžký pohár z mědi. Volně se opřela o jeho rameno a dlouze svlažovala hrdlo, které před chvílí tak krásně dozpívalo Odettu. Všichni muži na Eriku hleděli zbožně a kupodivu bez chůtice, přičemž v očích Šedého vězela dokonce až jakási psí pokora.

Erika dopila. Hřbetem útlé ruky poklidně otřela jemné rty. Všiml jsem si, že spodní byl nepatrně větší. Zato její krk pod prameny dlouhých kadeří zdál se mi hrozně útlý a všiml jsem si toho hned, když jím otočila.

Náhle pohlédla šikmo vzhůru a veškeré siluety vykreslené na sinavé stěně stočily hlavy taky. Pochopil jsem, že tam uvnitř uslyšeli cosi, co mně a Rogerovi zastíral rachot bouře, a pohlédl jsem oknem na vyřezávaný ochoz pod gotickou klenbou.

Nebylo tam nic, leda šero. Zařal jsem víčka, zase oči otevřel. Na ochozu...

Něco černého se tam tyčilo, anebo se to opíralo o zábradlí. Postava? Snad. Ale divná. Měňavě se lesknoucí a šupinatá a nelidsky vysoká, tak, až jsme s Rogerem odsud zvenčí nedohlédli hlavy. Neznámý stál nehybně a zřejmě se založenýma rukama. Pozoroval Nepřátele světla.

Strnulí. Znovu jsem zvedl oči a znovu je spustil a všiml si hluboké, mokvající jizvy v tváři nejbližšího loupežníka. Rudý zářez se zvolna stahoval děsem a oko nad chorobně žlutou lící se poulilo k ochozu. Tam se zavlnily šupiny a nelidský začal sestupovat po úzkém schodišti, když tu se nad krčmou za hrozného rachotu oslnivě zablesklo a já nepotlačil sten.

Ta jeho strašná opeřená hlava se zobákem...

11. Černý papež

Muž se zobákem klidně sestoupil z ochozu. Co jsem předtím měl v šeru za šupiny, bylo vlastně peří, ale úžasně jemné, a tím peřím se leskl dlouhý černý plášť, k mému úděsu však i obrovská ptačí hlava. Chtělo se mi křičet a řvát, ale zůstal jsem naštěstí zticha a jen se díval - na opeřené líce a vysoké orlí čelo. A peří bylo opravdu jak prachové, chmýří měl snad i místo vlasů a my se dívali na krajně pitvornou lebku pohádkového dravce bez jakékoli stopy po nosu, zato však vybavenou smrtonosným zobanem, jehož zkrvavená špička visela krajně zlověstně a hákovitě. *On má hlavu skalního orla!* uvědomil jsem si znovu užasle, ale uprostřed vši lesknoucí se, načepýřené nádherly úhledně rostlých pírek zely i dvě hluboké studny očí... až bolestně lidských.

Netvor do krčmy shlížel s pýchou, ale zdálo se mi, že i s bystrou prohnalostí a jakousi až ledabylou, avšak samozřejmou krutostí. Zmizela, až když lidské oči utkvěly na dívce. A Erika?

Stála ve svém krvavém hedvábí a opírala se o rameno Šedivého muže, když tu se hypnotizovaně rozběhla a beze slova cupala do schodů, zpod opeřeného pláště jí vyrazily vstříc lidské paže a ona padla stvůře do náručí.

Dychtivě se přivinula k jeho pernaté náprsence, tvář zabořenu v prachovém peří na krku, a netvor ji hladil dlouhými lidskými prsty po útlých zádech, až mu vášnivě stiskla ramena a začala ho odevzdaně líbat. Nechápu, proč jsem se na okamžik odvrátil.

Tak to ale bylo. Ne, nikdy jsem nevěřil pověstem, které Černého papeže líčily jako odpudivou příšeru, a vysmál bych se každému, kdyby mě školácky ujišťoval o jeho nadlidských schopnostech, ale teď a tady jsem měl co dělat, abych potlačil touhu se hystericky rozesmát. "Tak je to přece pravda!" A pohlédl jsem úkosem na Rgera.

"Co?.. Že ji miluje?" hlesl velmi soustředěně. Svou bílou tvář tiskl jako já k ledové tabulce, ale on jako by zapomněl i na poslední špetku opatrnosti. Až překvapivě fascinován. Náhle mi došlo, že netvora pozoruje i s obdivem a úctou. Ale rovněž zkamenělé stíny Nepřátel světla jako by na shledavší se milence tak hleděly a i bouře se náhle ztišila. Černý papež přišel za hlasem své princezny a nešlo o metaforu. Dlouze ho políbila na zkrvavenou špičku zobáku a on ji zvedl jako pírko. Náhle stáli pod schody. K Papeži přistoupil Šedý muž, dost možná přivolán jeho signálem, který jsme venku nepostřehli, ale zobák stvůry dál a zvolna projížděl havraními vlasy lesní princezny. Tu sebou netvor nečekaně škubl a pohlédl směrem k našemu oknu.

Čekal jsem odporné kráknutí, ale Černý papež jenom s naprostou, příšernou lhostejností prohodil: "Někdo se dívá."

12. Vrahové z Northamptonu

Šedý muž otočil hlavu v našem směru. Uskočil jsem od okna. Právě včas?

Nevím. Roger byl jako obvykle pomalejší. Dolehly k nám výkřiky.

Vteřinu nato jsem vyrazil jako zajíc k lesu, ale zakopl o Mordechaiovu mrtvolu. Jak jsem se sbíral, vybavilo se mi znovu její krvavé plesknutí. To Černý papež tě upustil z drápů! nemohl jsem jaksí stále uvěřit. Náhle mi došlo, že Muž se zobákem už prve venku postřehl mne i Rogera, a prochvěl mě chlad. Věděl o nás celou dobu. I představil jsem si dva od krčmy pelášící králíky a byli čistě bílí, ale námi. Uši měli prozatím zdravě vztyčené. Tu do těch uší zazněl svist, pak přišel padající balvan orla a sekla harpuna kupředu vytrčeného zobáku. Jsem tím loveným králíkem a zatnou se mi do hřbetu drápy. Upískám se bolestí. Spáry ze mne zaživa oderou kůži. Vyletím si jako Mordechai!

A tak neutíkej na pláň! chtěl jsem zařvat za Rogerem. Jinam... musíme. Byla to chyba a nechci skončit bez očí. S vyklovanými játry jako Prométheus. Ale Roger utíkal na přehledné pole a na rozdíl ode mne ani o žádnou mrtvolu nezakopl.

Následoval jsem ho. Neodvažoval se ohlédnout. Vichr nesl od obřího dolu hotovou smršť kapek a první stromy Northamptonu se zase hnaly proti nám, ach, zmizet už v lese jako v hrobě kobky a... A co vím, třeba nás zelená příšera lesa zachrání, už jen pár metrů, už jen pár - a vrstvy listů ztlumí prokletý vítr a déšť.

Místo toho mě dostal oslnivý záblesk! Stěna lesa se zaskvěla vykreslena až do nejjemnějších podrobností a v rachotu nebe se Roger prudce zastavil. Nestvůrná ptačí hlava nás vítala vpředu, a to i z nastalé tmy!

Černý papež stál před námi - jako temná socha. Opět i se založenýma rukama - a leskl se deštěm. Ten déšť stékal záhyby pernatého pláště a po opeřených tvářích a po bocích výhruzně trčícího zobanu. Byl to démon.

"Zpátky!" chytil jsem Belforda za plášť a otočil se - a stál tváří v tvář Šedému muži.

I on nás dohonil a ani se nezadýchal. A nebyl sám. Další a další vrazi Northamptonu se shlukovali, rozestupovali a obnažené čepele nožů se leskly v stále prudších přívalech deště a občasných zášlezích bouře. A zrovna tak se jim blyštěla bělma. Kruh nás měl. Už se zužoval a zužoval, až se meče i smrtonosně zvedly a...

13. "Vy jste upír!" řekne papež

"Stát!" zaznělo zvučně z orlího zobáku.

Čepele zase poklesly. Šedý muž zklamaně přitiskl bradu na prsa, kruh se rozestoupil a já dál marně uvažoval, kudy se dostal před nás, zatímco oči Muže se zobákem si mě zlověstně a soustředěně prohlížely.

"S kým mám tu čest?" zeptal se poněkud teatrálně.

Vteřinu jsem překvapeně zíral, ale pak se vzpamatoval a navzdory lijáku ironicky smekl.

"Jsem Rinaldo Rinaldini a tohle je můj přítel, lord Roger Belford ze Skeletonu."

"Ne, smrada mi představovat nemusíte," štěkla dravčí tvář posupně. "Lorda Belforda znám víc než dobře."

"Znáte?" zašeptal Roger stísněně. "Já..." Hlas se mu ale zadrhal. Byl bělejší než vápno. Chvil se tam ve vichru jak osika - a ne zimou. Rostl v něm úlek, zatímco bouře skučela a rvala naše pláště, hvízdala skrz magický kruh v lese hrůzy sestavený protentokrát ze živoucích bytostí. Z Nepřátel světla. To vše na holé pláni vprostřed Northamptonu, na pláni v lese hrůzy, a groteskní orlí maska se třpytila deštěm a skláněla se další masce, k propadlé, dopadené Rogerově tváři. Dvě masky se konečně potkaly. "Že jste mě ještě nikdy neviděl, lorde Belforde? Ale já vás," uchopil mého přítele surově za plášť. "A moc přesně vím, co jste zač."

"A co?" zachrapěl Roger, přičemž mu znovu selhal hlas, až to na konci nečekaně vypísklo.

"Vy jste upír!"

14. Soukromá záležitost

"Jste upír, který už hodně dlouho saje z těch ubožáků okolo Skeletonu!" dodal Černý papež.

"A já nenávidím panské bestie, jak to jinak říct, a vás nejvíc, Belforde."

Roger se vzpamatoval, ale jen pomalu. Až konečně zabručel cosi jako "je mi ctí vás osobně poznat".

"Jsem hrabě d'Amoral," naznačil Černý papež cynickou úklonu, "a vyzývám vás na souboj!"

"Tak se budete bít nejdřív se mnou, hrabě!" vyrazil jsem rozhořčeně.

"Ne, s vámi ne."

"A proč ne?"

"Vy jste úplný idiot, vy se do toho nepleťte," odsekl. "Nebo ještě přijdete k úhoně, Rinaldini. Hleďte si svého!" A jaksi praskavě se rozesmál. "Kliděte se zkrátka stranou, Rinaldini, je-li vám život jen trochu milý!" a zničehonic tasil. Tasil jsem taky.

"Proč se vměšujete? Pověsil jste snad Poea?" hlesl Papež, "Anebo ty další dva chudáky, co se klimbají na Golgotě?"

"Proč bych to dělal?" strnul jsem a meč mi poklesl. Vrhli jsme znepokojený pohled na Rogera, pohled-otázku, a Roger mi to nejistě vrátil. Nejistě a očima, které byly vyhaslé. Ani věčný déšť už v těch zrácích světlo nikdy neroznlítí! napadlo mě šíleně a vzhlédl jsem a obloha dál řvala a byl to důkaz i důlek po dalším obrovském oku beze dna.

"Poslyš, kamaráde," přešel si Roger jazykem po rtu a dotkl se mě konečky prstů natažené paže: "Do tohohle by ses vážně neměl míchat, asi ne. Víš?"

"A pročpak ne?"

"Víš, nejsi úplně normální, to má pravdu, a je to soukromá záležitost jen mezi mnou a hrabětem. Rozumíš, Riny?" A další blesk! Ne v jeho očích, v nebi. A tentokrát stvořený ze samých sinavých kuliček růžence. Jen na vteřinu ozářil vystupující kosti Belfordových lící, až mi zase připomněly lebku i Golgotu i všechny věci, o kterých nevíme. Všechno je jinak? Všechno? A VY JSTE UPÍR! slyšel jsem v duchu Černého papeže a viděl Skeletonskou křižovatku a vlci tak hrozně vyli a Roger stál pod komňajícím se nohama oběšenců, až jako by zrovna shupl z trojhranu. Mdlobně nasládlý zápach rozkladu mě zase ovanul a není nic strašnějšího než kývajícím se mrtvola, která se možná i hodlá vydat na cesty a... A mrtví cválají rychle! Tak to aspoň skřípělo uvnitř mé fantazie, jenže reálná skutečnost měla být ještě daleko úděsnější!

"Rogere, ty... Tys je dal opravdu popravít?"

"Zatrachtile, to dal."

"Za co?"

"Chátra, jak říkám!" odsekl Roger. "A chátra patří šibenici, dřív anebo později." Ale do očí se mi nepodíval a tasil. Postavil se do střehu. Ledový déšť dál zběsile bičoval neutěšenou planinu a cípy Belfordova pláště se třepaly za svitu blesků blanitě netopýřím způsobem. Přikrčeně tu ale vyčkávala i měňavě opeřená stvůra, hrabě d'Amoral, opeřený muž se zobákem, a ten krvavý zobák se bojechtivě pootevřel a zdálo se mi, že snad zakokrhá. Místo

toho se stalo ze zobáku dvojité ostří, zatímco třetím ostřím zůstal Papežův meč. TOHLE - a poctivý souboj? "Zrúdo!"

Skočil jsem a ťal vši silou do masky, ale tučt rychlejších čepelí bodlo ze všech stran a propadlišťe kruté bolesti pod imaginárním popravišťem zastřela hluboká temnota.

15. Vražda

V hluboké tmě jako by se převalovaly i divné dravé ryby a macaráti. A slova. *Raš. Raš.* Tak znělo nejzvučnější. ŠLEHNUTÍ BIČE. Mělo jen tři hlásky – a nic víc. Ani nic méně.

Jak zvučely, temnotu to roztříšťilo na nové zlaté střepy a ty se staly siluetami podlouhle rozčesaných mraků, co se zvolna sunuly na vysokém nebi. Sledoval jsem je ve snu i vzpomínce otevřeným oknem z brčálovitého přitímí jakéhosi pokoje a měl ty mraky za pomalé, živoucí tvory a komnata obalující mě jako kobka mi připadala až děsivě povědomá a známá, když tu panovalo hrozivě divné *popolední* ticho. Prospal jsem všecko?

Snad. Ani větřík nehnul venku listem a bylo mi docela teplo, ale zničehonic po páteři projelo zamrazení a já měl pocit, že se mě dotkly strnulé větve prastarých dubů ze skeletonského parku. Ano, skeletonského. Až na římsu přece dosahují zčernalými prsty, ale víte, byla to jiná ruka, která se mě dotkla spíš jako něžný pavouk, a těsně u mne stála Suky a její dlouhé hebké vlasy byly umně spleteny do velice tlustého copu.

"Někdy, když usínám," pravila Suky, "pohne se vždycky něco zlověstně tady na římse, víš?"

"Co je to?"

Pokrčila rameny. "V hrůze se vytrhnu z dřímoty, vyděšeně usednu, ale nic nevidím. Slyším jen děsivé, skoro hmyzí CUPITÁNÍ a..."

Znovu do mne strčila a ukázala oknem. Taky jsem cosi postřehl a bylo to zrzavé, křehké a hbité. Jaksi rozpustile se to přenášelo z větve na větev, a přece se žádná ani neprohnula. "No, řekni, Riny, není nádherná?" potřásla Suky okouzleně hlavou a vlastně se veverce mnohým podobala. "Dej pozor, ať ji nevyplašíš." A náhle mě veškerou psychickou silou vtahovala do zelené hloubky ložnice. Říkala, že teprve s CUPITÁNÍM vždycky vydechne. "Víš? Už cupitání znám jako své boty a vím, že příběhly veverky a rády skotačí v blízkosti otevřeného okna, jako by schválně pokoušely osud. Tak jim někdy na římse nechávám ořechy a věříš my, Riny, že se pokaždé najde jedna nejsrdnatější?"

"Hrdinka?"

"Jako ty. Nakonec mě vždycky přihopsá očichat. Tedy ořechy," přihladila si sukni. "Zvedá je v packách roztomile k tlamě a já ji mohu zblizoučka pozorovat jako nějaká voyeurka." A nabrala cosi z malinké zásuvky ve stole. Po kolenou se doplížila k oknu, vtiskla lákadlo do důlku v parapetu a vrátila se ke mně jako do bezpečí. "Cítíš tu vůni? Musíme teď čekat, Riny!"

A park se nehýbal. Ani já ne. Slyšel jsem ale její srdce, to se hýbalo. Mraky nad námi mlčely. "Pamatuješ ještě naši první vyjížďku?" zeptal jsem se najednou.

"Ano."

"Pamatuješ? Projížděli jsme, jestli to už nevíš, takovou vesnicí, a všude bylo tolik slunce a jenom až na konci stála fialová stařena."

"Tak já možná budu tak vypadat."

"Ta stařena v šátku, pamatuješ? Cosi zavolala... a já si na to, Suky, často vzpomenu. Stále se mi to vrací."

"Protože jsi zbytečně přecitlivělý."

"Ne. Mám neodbytný pocit, že lidi z okolí, nebo aspoň někteří.., musí váš Skeleton strašně, strašně nenávidět!"

Což mi jaksi nešlo dohromady s DOBROTIVOSTÍ, ke které podle jejího názoru vychovávala řeka Marna všechny, kdo vyrůstali na březích, jenže Suky byla zase už zaujata korunami stromů a... "Stařena, říkáš? Nepamatuju si," utrousila koutkem. Pak...

Raš. Zřetelně jsem vyslovil ty tři hlásky, ale zase nereagovala. "Radši to pusť z hlavy, Riny. Vesničané, pravda, někdy vyprávějí šílené věci." Měla to celé za nějakou mou halucinaci, ale já musel aspoň v duchu opět probírat legendy, které mi utkvěly ze Sučiných neobratných výkladů. Krom toho... Co když mi Suky některou podstatnou legendu i záměrně utajila? Ano... COSI DŮLEŽITÉHO skrývá!

Ten pocit jsem ostatně měl z té dívky od samého začátku. "Suky!"

"Podívej!"

Za rusou přihopsala i veverka temně černá a o čemsi se radily v rozsoše borovice. V náhlém impulsu jsem se po Sučině vzoru počal krást kupředu, až jsem se přitiskl těsně vedle okna.

"Mělas dát oříšky až ven na římsu, leží moc uvnitř!"

"Tam je důlek."

Dostal jsem nápad. Důlek sem, důlek tam. Hup a hup. Rezavá veverka už seděla na římse. Rozhlížela se ostražitě a já se ani nehnul. Skočila k ořechům a vzala největší do nepatrných drápků. Jedla. Ale takovým zvláštním způsobem, asi jako když ptáček zobá. Oči jí těkaly zeleným přítím našeho pokoje a zelená jí nejspíš připomněla nedaleký jehličnatý les. Asi, protože veverka po chvíli poskočila dál. Dovnitř. Trhl jsem oknem, aby se co nejrychleji zabouchlo, a zrzku jsem v duchu s velkou láskou prohlížel v hladících ji prstech mé přítelkyně, jenže bohužel byla hbitější, mihla se, proklouzávala pod rámem, ale nebyla zas dost hbitá, takže vystříkl proud krve a vše pokropil. Mrtvolka padala do parku a já slyšel výkřik rusovlásky a zůstal ochrnutý. Asi jako socha vraha. A pak...

Předklonil jsem se přes římsu a zvracel a nenáviděl se, ne, v životě jsem se víc nestyděl. Do očí se mi draly slzy a já je nedokázal potlačit. Jsem vrah.

A to bylo mé první zabití, ale jako bych na chvíli odpravil i sám sebe. Anebo navždycky? Ale nejen sebe. Byla to má první a zatím jediná skutečná VRAŽDA a zmocnil se mě i pocit, že ne zvířátko, ale sama rusovlasá Suky se stala obětí. A následovala i další podivná věc.

"Veverko..." začal jsem Suky říkat... a jako o veverce se mi o ní dokonce zdávalo. Miloval jsem se taky s veverkou a rovněž dnes se mi o ní a jen o ní zdává, ale pokud si to ve snu i uvědomíte, procitnete vždycky a já procital a znovu slyšel i dokonale zpívaná, i když záhadná slova...

16. Erika, lesní princezna

"Kdo by chtěl vidět div

at' počká na odliv

u Odettina moře

S odlivem do slz vpluj

JEJÍCH - a pamatuj:

Sám jen sám hledáš hoře..."

Zase ta píseň! Zas tetelivě stoupající, zvonivý soprán a zpěvné moře trylkující pěny, podivuhodná lavina sousloví uspořádaných v hudebný gazel, zas ty něžné nože sirénina hlasu a odkrojily mě od snu a táhly z hlubin studny bezvědomí, až jsem se probral tady nahoře, kde i bouře v obdivu před hymnou už jen tak pobrukovala a vzdalovala se a hustý déšť dojetí a něhy jen šuměl a šuměl. Moře slzí i já jsme naslouchali, ale já byl spoutaný Odysseus a užaslé oči veverek i mé vlastní zůstávaly doširoka otevřeny k sinavě gotické kobce. Ale ne! Hlavu

mi pozdvihuje poduška na starobyle vyřezávané lavici a... Po chvíli jsem opatrně i natočil krk...

Na stole čekala opuštěná krmě a leželo tam pár převržených pohárů, ale krčma byla jako po vymření. Jen zády ke mně stála Erika. Zpívala.

Zpívala otevřeným oknem do deště, tímtež, kterým jsme ji s Belfordem spatřili poprvé. Erika, lesní princezna... Velmi vzpřímeně stála a vítr vnikající do krčmy si pohrával s temně modrou záplavou jejích vlasů i hedvábím v pase stažených šatů, tím jaksi krvavým, a temný čtverec okna před ní náhle zablikal bleskem a já ne a nedokázal odtrhnout od boků siluety. Očima. Eričina obnažená ramena se chvěla chladem a Suky mých dojatých vzpomínek náhle zůstala předaleko. Sice hezčí než lesní princezna, asi, ale nepodstatně a hlavně... docela bezhlasá, zatímco...

"...už krev se valí na zem

a z mozku jak lék rázem

bezoar září rusý!

Vem ho a zkus a zpátky!

Vždyť prodlíš čas jen krátký

a propast vln tě zdusí..."

Zmlkla. Přirazila okno. Takřka tímtež pohybem se otočila na patě. Zavřel jsem oči a náhle se mi zachtělo předstírat, i předstíral jsem. Co? Pokračování mdloby.

Ani konečkem prstu jsem nehnul a jen a jen naslouchal. Eričiny střevíce klapaly blíž a blíž, náhle se mi o hřbet ruky otřela její sukně, usedla ke mně a vnímal jsem dotek na rameni. To mě budí? Voněla jehličím, i když nikdy nebyla veverkou.

Voněla a její prsty mi zlehounka sjely po paži na předloktí se zastavily se jako myši. Letmé doteky se mi v mozku slévaly v její zřetelný obraz a vzrušil. Připomnělo se mi ale zase její setkání s Černým papežem. Ó, jak dychtivě mu se na schodech vlévala do náruče, jak dychtivě tam vlétla. Jako ptáče. S jak odevzdanou vášní ho líbala.

Náhle se mi ale vybavila vlastní reakce - a jak jsem se musel na chvíli odvrátit. Záviděl jsem? Žárlil? Tehdy jako teď jsem Eriku toužil přivinout a držet, aspoň tak pevně, jako směl on. Tu... se mě však dotkla na spánku něčím vlhkým... a teprve jsem si uvědomil bolest.

Vystřelovala z místa nad čelem a jak tam sáhla, jen jsem sykl. Otevřel oči. Eričiny prsty poplašeně ucukly a mnula si je rozpačitě druhou dlaní, za kterou jsem ji pohotově chytil: "Strašně pěkně zpíváš!"

Vytrhla se. Hladké čelo se jí nepatrně svažilo. Taky Suky se, pravda, pohoršovala podobně, ale v očích své Suky jsem dokázal nahmatat dno. Eričiny oči se zdály jiné. Byla to bezedná sklepení - a žhnuly živočišným ohněm. "Tak tys poslouchal!" odtáhla se ode mne vyčítavě.

Poslouchal, a dokonce dvakrát! Za oknem, kterým předtím zpívala, se zase zablesklo - a krčma se ponořila do šera. "Ta písnička... Něco jako SMLUVENÝ SIGNÁL, vid'?" dodal jsem.

"Signál?" ohradila se dívka. "Ne. Prostě má zamilovaná."

"Copak ty sama nevíš, co děláš?"

Erika zvláště ohrnula rty. Pohodila hlavou až skoro jako koník, aby jí z tváře odešla hříva vlasů. "Má nejzamilovanější!"

To jsem vycítil, nemusela to říct. "Ale přivolává Černého papeže, ne?"

Mlčky si mě prohlížela a váhala. "Ne." Ale nakonec stroze přikývla. Vzhledla - trochu nejistě - k ochozu, jako by tam pořád stál, ale její oči se skoro ihned vrátily, jako bych ji teď já přitahoval velkým magnetem. Zaujatě mě dál zkoumala, jaksi až nevěřícně a napůl nepřítomně si jen tak pro sebe zavrtěla hlavou. Vlasy jí zase sklouzly a byly ÚPLNÝ uhel a já Eriku v duchu viděl divoce rozcuchanou, jak by ji maloval Hieronymus Bosch, a na koni.

Podobně ji totiž vykresloval místní mýtus. Erika jako princezna, ale i krvavá divá žena z Northamptonu. Tak či tak v náručí Papežově. Jak mohla milovat tu opeřenou stvůru? Jak může, Kriste, líbat krvavý zoubek? A to není legenda, to je realita! Jak tomu démonovi ještě ke všemu může i zpívat? "Takže bezděky anebo vědomě lákáš zpěvem a tvůj milý tu bude za chvíli!" konstatoval jsem odevzdaně. "On... a možná i ostatní. Vráti se, aby mě přece zabili?"

Soucítěně na mne pohlédla a já si sáhl na krvavou ránu. Asi se na to moje oči ptaly, takže řekla: "Ty nic nevíš. Chtěli tě už na místě rozsekat na kusy!"

"Když jsem byl v bezvědomí?"

"Jo. A není žertů s Nepřáteli světla, to si pamatuj jednou provždycky. Jsou jako zvíř. Jsou..."

CHÁTRA! vybavilo se mi diskutabilní přirovnání lorda Belforda a vzpomínka na Papežovu výzvu k souboji ve mně vyvolala novou vlnu rozhořčení a prudce jsem se posadil. NA POMOC! blesklo mi břeskňě otřesenou hlavou. A trubko, tradá! NA POMOC ROGEROVI!

A jak to jen se samozřejmou strohostí říkal? Za Suky!

Jistě. On za Suky, ale já teď za ním. A souboj? A duel s Černým papežem? Spatřil jsem v duchu bojechtivě pootevřený zobák. Copak je fér? Jen s člověkem se lze poctivě bít! S příšerou? Nikdy. A on JE příšerou a... Zabiju tě, zrůdo! přelilo se rozhořčení v nenávist.

"Ty, a zabít hraběte?" bránila mi zděšená Erika vyskočit. Měla nečekanou sílu. "Zešílels? Zapomeň, prosím, na cokoli takového, zapomeň!"

"Proč?"

"Nechápeš? Idiote. Byla by to tvá smrt!"

"Co na tom?"

Vymanil jsem se jí konečně, ale Erika mi s kočičí pružností skočila do cesty: "To hraběti můžeš poděkovat, že tě nerozčtvrtili, copak to nechápeš, blázne? To on je zadržel. Jsou jeho otroky a kázal dvěma z nich, aby tě zanesli ke mně." A vzala mě za ruku. Vráska stále mi připomínající Suky už zmizela. "Uklidni se, příteli, a pověz mi: Je to pravda? Jsi opravdu Rinaldo Rinaldini?"

"To jsem, a co má být?"

"Tedy ten, který dostal lidožrouta z východního Northamptonu?"

"Ano, dostal jsem lidožravce! I jako idiot. Silou."

"Ten, který rozprášil Sekerníky, tu bandu Krvavého Obchazeče?"

"Jistě."

"Obchazečovo pravé ucho prý stále nosíš na krku!"

"Žvásty!" Ale musel jsem se pousmát.

"A Teutonského draka jsi udolal?" sevřela mi ruku, až to zabořelo. "Usekls mu hlavu a nesl ji až do Springfontainu?"

"Mladistvá nerozvážnost. Jo, Eriko. Hrával jsem si - tak trochu - na Zuřivého Rolanda."

"Cože?"

Ty Rolanda, vím, asi znát nebudeš! "Čteš?" Vzpomněl jsem dojatě na moudrou Suky. "Dnes už se mi podobné hry nelíbí, Eriko, a znám lepší způsoby, jak skotačit."

"Co povídáš?"

"Líbíš se mi!"

Princezna trochu nejistě sklopila oči. "Tak to neříkej. Pojď ke stolu, Rinaldini, ale taky se mi zamlou..." dralo se z ní překvapivě, ale nedořekla. Jen voněla a vlekla mě jako nějakou svou mechanickou hračku. Opravdu ke stolu? Se zručností šenkýřky naplnila červeným vínem dva těžké kalichy. "Mívám vždycky po zpívání pekelnou žízeň!" podala mi jeden. "Napiješ se se mnou, rytíři?"

"S tebou třeba nejprudšího jedu," plácl jsem. "Tak na Odettu!" A dotkl jsem se okrajem poháru toho jejího. V okně to zase zablikalo.

"Ještě maličkost," vzala mě Erika za paži. "No... Je to vlastně podmínka."

"Snad nějak nesouvisí s láskou!" zlepšovala se mi nálada a nemohu ani tady popřít, že se mi i její ňadra docela zamlouvala.

"Ne. Ta podmínka je jiná, Rinaldini."

"A jaká?"

"Dáš se k nám!" objala mě zničehonic. "A navždycky zůstaneš Nepřítelem světla!"

Teď teprve dolehl k nám temný hřmot. Bouře ale byla už daleko a stále se vzdalovala - přes propast. Taky já se ovšem potácel nad imaginární propastí a líbal onu dívku tak, jak ji Muž se zobákem líbat nikdy nebude moci. A ne, už mi nevoněla jen jehličím a snad bych v té náruči znovu ztratil vědomí, ale zahřmělo poosmé a tam někde na planině se přece možná ještě odehrává souboj! blesklo taky mnou, a Roger je sám, možná umdlévá a záleží na každé vteřině, zatímco já se tu muchlám... Vší silou jsem se odtrhl od ústí a úst vášnivé útočnice.

"No?" šeptla. "Platí, Riny?"

Jen takhle hezkou dívku mohla napadnout podobná hloupost. Rinaldini - a dát se k Nepřítelům světla!

"Nejsem blázen," zalhal jsem.

"Miláčku, ještěs to nepochopil?" sykla mi do ucha v nové invazi. "Nic jiného ti nezbývá!" A chtě nechtě jsem jí musel znovu začít vracet polibky.

"Opravdu nic jiného?" stiskl jsem Eriku v pase.

"Jestli na to nepřistoupíš, rytíři," zajíkla se blaženě, "zemřeš."

"Tak zemřu!" hmatl jsem po ní. "Asi tě opravdu miluji!"

"Ale zemřeš jako už umřel tvůj přítel a tolik statečných mládenců před vámi. Rozumíš, ty mizero?" cedila Erika vášnivě. "Miluj mě, ale není šancí proti hraběti d'Amoral, v tom věř své Erice!"

V tu chvíli jsem ji zrovna sevřel nejvíc a skoro zuřivě a dodnes nevím, co bych provedl v příští vteřině, kdyby se nerozletěly dubové dveře.

Deštěm a krví se třpytící stvůra stála na prahu! Satan sám! Tak přece ses vrátil! napadlo mě sarkasticky. Ty ptáku!

Za hlasem své princezny? Jak máš ve zvyku, ty opeřený ďáble?

Stál rozhodně tady. Erika mě prudce odstrčila, ale hrabě nepochybně viděl dobře. Mazlili jsme se. Zvedl ruku, v ní trčel meč a na něm lpěla krev. "Krev lorda Belforda!" zasmál se satan. Vykročil...

17. Třináct dopisů jisté rusovlásky (pokračování)

Vrhl jsem se kupředu, ale ne proti Černému papeži, vážení. Ke dveřím. Takový už jsem já, matinko. Nu, šlo o taktiku a čekal jsem, že mi hrabě stejně skočí do cesty.

D'Amoral však stál a upíral dravčí oči na zděšenou Eriku. Z čepele krátkého meče stékala rudá stružka. "Krev lorda Belforda!" opakovala krákavě ozvěna. Ó, jak jsem se na opeřence toužil vrhnout třeba holýma rukama, ale místo toho jsem se podle něj prosmekl a podleji než fretka mizel ve dveřích. Zbabělcův útěk do temnot.

A deště. Ale pro přítele! Dlouhými skoky jsem ubíhal kvílicí plání promočený po pár vteřinách až na kůži a děsný víchr mi do lící metal nesčíslné kapky. Oči jsem měl už po chvíli takřka zalepené vodou a sotva zřetelné cáry mraků nahoře mě dál děsily: ty navždy uhánějící, dlouhatánské prsty démona, tak řasnatě, mrtvolně strnulé a v hrozně výši a mdloné šedi a jen... A jen hluboko dole ubíhá mravenec, jemuž se v ústrety šine Northampton jako svištivě a práskavě se vzdouvající stěna z kmenů podebíraná a pročesávaná vichřicí dunivého smíchu. A ten smích zněl. Ale za mnou. §

Byl to zlověstný chechtot hraběte d'Amoral. Nebyl ale čas přemýšlet, tak jako v mém idiotském životě ostatně povětšinou. Šlo jen cítit. A planinu zběsile bičovaly neutuchající přívaly vody, jejichž mlžnou clonu jsem neuměl prohlédnout. Já, slepý krtek.

A ten krtek vbíhá rovnou do vražedné náruče Nepřátel světla! Jsou tu, ne?

Číhají! A rozčtvrtí Rinaldiniho.

Musel jsem se zastavit, ale už se znova peru s poryvy a prodírám kupředu a umdlévám. Pak zase mechanicky jdu, se zoufalou pomalostí snu šlapu. I do prázdna!

Propadl jsem se do další propasti? Snad, ale nehluboké, a skulil se strání blínu. Dole čekalo bahno, ale i bolestný úder o vztyčený kořen vyvráceného pařezu. Zůstal jsem ležet jako špinavá žába a chápal, že jsem v dolíku, až na dně, a vítr teď fičí vysoko.

Maličko vydechnu? Vtom se nad krajem oslnivě zablesklo! Asi čtrnáct kroků ode mne NĚCO bylo. Něco MOC divného, ale... Znovu vládla tma a hrůza.

Otřásl jsem se a klopýtavě se rozběhl, znova zakopl, špatně si vypočítal vzdálenost a skoro se o TU VĚC přerazil. Až po předloktí zarytý v bahně jsem se vzepřel, poklekl a vytrvalý děšť mi bušil do spánků i temene a já se díval na strnulé tělo. Roger.

Oslovil jsem ho. Žádná odpověď. Zrůda ho zabila?

Vtom jsem postřehl zaúpění. Otřel jsem bahno svých dlaní o plášť, v úděsu hmatl po Rogerově plášti a zvedl ruku. V dáli se zablesklo. Na dlani... Krev.

Nepotlačil jsem kletbu. Čerstvává! Vybavila se mi ohyzdná kratičkost Papežova hnusného mečíku a zuby se mi křečovitě zařaly. Belford byl krví zbrocen od hlavy až k patě. Ten souboj tady v dolíku musel být úděsný! "Kams to dostal?" vyrazil jsem - a hrdlo se mi hloupě a křečovitě stahovalo.

"To jsi ty, Riny?"

V ponurých pablescích vzdáleného obzoru byla Rogerova tvář bledší než plavená křída a každé další slovo vyrážel jen s nadlidským úsilím. "Za Suky! Rozumíš? Musíš za Suky. I sám." Dusil se. "Rychle, Riny, rychle, co nejrychleji, jinak... je s ní... ámen!"

Trochu jsem ho pozdvihl, ale vykřikl bolestí. Stále jako by mi toužil ještě něco říct... "Pozor, hrabě!" porozuměl jsem konečně. "Sebral mi..." A Roger se odmlčel.

"Co?" zařval jsem zoufale do větru. Oslnivý blesk s rachotem rozštípl odshora až dolů nedalekou borovici a změť lámaných větví se s praskotem bortila.

"Dopisy!" zašeptal Roger. A dokonal.

18. Krev za krev

Upustil jsem mrtvolu a vstal. Hustý lijavec jsem roztrpčením náhle ani nevnímal, když jsem se rozhlédl. O kus dál se v blátě něco lesklo. Popošel jsem, shýbl se: Belfordův meč.

Bez váhání jsem zamířil ke krčmě! Prokletý, ty prokletý opeřený ďáble! běželo mnou, ale krčma nad propastí se po mně dívala potměšile. Ten pár okrově žlutých očí zíral jaksi čtyřhranně přes pláň a varující prst pitvorně vztyčeného komína hrozil podobně jako ona obludně zející jáma vikýře.

Popoběhl jsem, zpomalil, ale šel bičovanou planinou stále rychleji a rychleji, až jsem se dal znovu do běhu a v osmi vteřinách stál u levého "oka". Nahlédl z chladu. Po Nepřátelích světla ani památky, ale ti dva hlavní... Seděli tu. Sám Černý papež a jeho princezna.

Není však i mou... princeznou? vybuchla ve mně rozhořčená a uražená ješitnost (možná spíš než láska). Jestli zrůda Eriku jedinkrát bouchla - po mém odchodu, tak...

Díval jsem se. Choulila se k hraběti s kajícím vzlykotem a její útlá ramena se zimničně chvěla. Oproti obrovitosti Papežova stínu se mi zazdála tak nepatrná a bezbranná, ale hlavně mě ranilo, nakolik se dožaduje smíru. Snad v touze, aby všechno zase bylo jako předtím? Beze mne? To... Je jako malá holka! mýlil jsem se v rtu chvíli, nicméně d'Amoral stejně Erice přespříliš pozornosti nevěnoval, byl očividně zaujat čímsi zajímavějším. Čím?

Seděli v čele opuštěné tabule plné jídla a démon cos soustředěně četl. Došlo mi co.

On... V tu ránu jsem byl u dveří, rozrazil je a vstoupil. Černý papež se rychle ohlédl. Jeho orlí, a přece lidské oči na mně utkvěly s obnoveným zájmem a kupodivu v nich tkvěla až jakási dravčí příchyllost, ale co, to mě nezmate, už kráčím krčmou k němu jako bůh msty s popravčím mečem a... "Taste, pane hrabě!" procedil jsem krvelačně.

Černý papež zůstal docela klidný.

Lhostejně se ke mně dokonce otočil zády a zobák strčil zpátky do papírů jako úředník a jako by tam snad hledal samotný ostrov pokladů.

"Zloději!" zařval jsem nepřítelně a proti všem zásadám bych ho srazil zezadu, Erika ale divoce vykřikla. Ne možná ani tak divoce a varovně, jako hrůzou.

D'Amoral zabral a byl rázem na nohou, v ruce meč. A ťal? Ne, to já. Ťal jsem po opeřené lebce jistě strašlivou silou, s nelidskou hbitostí však ránu odrazil. "Krev za krev?" optal se posměšně tento Muž se zobákem. "Nu, jak myslíte." A sekl.

Odrazil jsem ránu a vzápětí se stěží bránil, neboť z hraběte se vyklubal záludný levák. Mimo to mátl i krajně netypickým stylem - a zvolna mě zatlačoval na chladnou bílou stěnu. Co s tím? Kdopak ví? Stihl jsem na smršť sotva reagovat vnucenými frázemi, ale měl zatím naštěstí zápěstí z oceli a do lehounkých úderů (i když jen na první pohled) dával dravou sílu zvířete, kterým jsem však po většinu života po pravdě řečeno ani moc nebyl.

Do toho! Po každé takové ráně mi ale meč div nevyletěl z ruky. Taky on do mne bušil.

Ať! Ani jsem necekl a bili jsme se úplně mlčky. Naše gigantické stíny na krabaté stěně napodobovaly každíčkový můj a jeho úskok. Třetí stín byl věru křehčí... a nehýbal se. To Erika. Pozorovala souboj. Tak? Toužil jsem jí něco předvést, ale po chvíli jsem místo toho začal umdlévat. JAKO ROGER! blesklo mnou pak teskně. Oj, špatně rozdané karty a já...

SKONČÍM JAKO ROGER!

D'Amoral se mezitím výtečně bavil. Bylo to očividné. Každý z mých pečlivě promyšlených útoků odvrátil s kamennou samozřejmostí skály a v rozhodujících okamžicích ten ničema snad vrůstal do země. Stával se ztepilou borovicí a kmitočet jeho úderů byl šokující. Vrůstal do prkem imaginárním kořáním, ale pokaždé učinil i krůček kupředu a pravici naopak ukázkově tlačil vzad, zatímco levicí zůstávalo ohebné, opeřené hádě. To hádě to znalo. Každou fintu vyneslo a byla trumf. Smrtící rány ke mně přicházely sice nenápadně, ale s naprosto hladkou nečekaností. V průběhu šedesáti vteřin podnikl hrabě tři vyloženě vražedné výpady a oba poslední jsem odrazil jen se štěstím a díky pánu Bohu. Potřetí mi hrot meče škrábl na bradě. "Krev za krev?" zopakovala bestie s úšklebkem.

Krev za krev! S jakou rozkoší ti rozpoltím až na třásně ten odporný zoban! pomyslíl jsem si. Tumáš a tumáš, ty makovice jedna, tumáš, opeřený pse!

Vše však odrazil, klidný jak Buddha. S jistotou si mě dotlačil až na sinavou omítku. Už mě vidí co motýla a jak okolí mého přišpendleného těla barví krev, už se to blíží, ale ještě ne, ještě se bráním. Ještě žiju...

Zvonění mečů se mísilo s šumivým ťukotem na střeše a za okny i s mručením bouře, která ale nadále odcházela přes propast. A znova jsem uhnul děsné ráně, ale znenadání i sám vedl výpad spodem. Slíbené cáry zobanu se však bohužel nekonal, rozsekl jsem jen cíp pláště a chladný netvor znova zaútočil, nicméně odrazil jsem ho v kvartě, ihned kontroval a po repríze

mu uštědřil zatroleně prudkou ránu. Podnikl nový útok, ale on uskočil, znova jsem se tedy rozehnal a čepele se zkřížily s hrozným skřípotem. Potácím se, blýsklo mi hlavou. Cvak! Cvak! To hákovitý zoban dvakrát sklapl pár centimetrů před mýmnosem. Mizero!

Skrčil jsem se a jako lasička se prosmechl hraběti pod paží, pak úděsná rána věnovaná borci z boku a konečná. Jak jsem byl přesvědčen. Ten úder byl přece už osvědčenou fintou mého mládí.

Ne snad? I Krvavý Obchazeč onen trik zaplatil životem a vlastně vůbec nikdy mě dosud nenechal na holičkách. Metoda! Černý papež ránu nicméně vykryl. Kvapně jsem ustupoval krčmou, skočil na lavici, na stůl. D'Amoral mě následoval. Rozseklým cípem zavadil o dopisy a ty se spolu s několika pírkou zvolna snášely k Eričiným kotníkům a ještě jsem zahlédl, jak je sbírá i úpěnlivý její pohled. Co dál?

Vzpomínka na ohavnou krádež a hlavně na Rogerovu smrt mě naplnila nejprudší zběsilostí a veškeré myšlení se mi přelilo do křečovité zpevněného zápěstí, i šermoval jsem Belfordovým mečem jako ještě žádným jiným. Třesk oceli takřka neustával, měděné poháry zpod našich bot se rozprskly po stole i po podlaze a vinná krev vystříkla až na rudé hedvábí princezniných šatů. Erika je tu, ale že žije a přesto soucítí s Papežem? Ne!

V hloubi srdce přece musí stát při mně! Při člověku. Ne při ptáku.

To jsem si aspoň namlouval, když jsem plánoval a podnikal nové a nové úskoky a výpady, ale Eričin přízračný milenec si poradil. S každým. A vcelku hravě a ještě se mi chechtal. Do očí. Zatlačil mě bravurně a středem sálu i přes apoštolskou tabuli, ale já se taky bil jako dřas, i když jednotlivé fráze už za sebou nenásledovaly tak hladce a byl jsem nucen omezit akci a kolem dokola opakovat sotva tři, čtyři variace. Z mečů sršely jiskry.

Najednou hrabě chybil. Bylo to skoro, jako by chybil schválně. Ale ne, nesmysl.

Sek! Rozpáral jsem blyštivou nádheru ptačí náprsenky - odshora až dolů.

Cosi cáklo na peří a Erika poděšeně vykřikla. Ta skvrna však nebyla rudá, byla brčálově zelená. Jako maz a... Až jaksi rozčarovane jsem zíral, ale dlouho už se stejně naparovat nebudeš, ty orlíku, tumáš! A hej!

Z brady i hřbetu pravice mi crčela krev, a přece jsem hraběte pozoroval se zadostiučiněním. Stál tu a jaksi nevěřícně sklopil zobák, tohle se mu zřejmě ještě nikdy nestalo.

Přitiskl ho na prsa a já fascinovaně pozoroval zelenou mokvající skvrnu. Kvapem rostla.

"Za Rogera!" podotkl jsem chraplavě a teatrálně. "Za Mordechaie. Za všechny!" Zvedl ruku k finální ráně. "I za Eriku!" A vybavil jsem si dávnou legendu, podle níž měla být lesní princezna unesenou dcerou uhlířovou. Anebo snad kolovrátkářovou? "Hej!"

Ale neměl být ještě konec.

"Vaše pověst nelže, Rinaldini!" zvedl d'Amoral ptačí zobák a mluvil až d'ábelsky nevzrušeně. Zelená krev z něj přesto přímo crčela.

"Zato s vaší je utrum!" A s jistotou jsem bodl.

Odrazil mě s neuvěřitelnou pohotovostí a máchl pláštěm a ťal. Dlaň mi sjela po vlastní krvi ulpívající na rukojeti meče, z prstů vyražená zbraň se mihla nad hlavou přihlížející dívky a drnčivě zůstala kmitat ve vyřezávané lavici. A hrot d'Amoralova meče?

Naopak se mi zaryl do krku.

19. Tajemství zámku Malicorne

"Vzdáváte se, Rinaldini?" vtlačil mi Černý papež meč hluboko do kůže.

"NE! Nejdřív ty dopisy!" natáhl jsem krvavou dlaň.

"Co byste chtěl? Nejsou vaše!"

Ohlédl se po Erice, která rozházené dopisy zrovna ukryla. "A proto si je ponechám," ušklíbl se d'Amoral. "S vaším laskavým svolením, příteli."

To mě tak dopálil, až jsem plivl do opeřené tváře. V tu chvíli mě mohl zabít, pravda pravdoucí, ale i slina ho kupodivu nechala úplně chladným. Dokonce ji ani neseřel.

"Jen žádné strachy, Rinaldini. Za ty dopisy obdržíte protihodnotu."

"Ne, já chci dopisy!" A jak jsem začal vrtět hlavou, jeho meč mi div neprojel hrdlem. "Já je prostě chci, hrabě, musím, musím se do nich podívat!" A klidně jsem na hrot zkusil zapomenout, protože... Zvědavost, touha, slib, pocit povinnosti, ale i vášeň a stesk... Těch třináct zpráv od Suky mě však i děsilo a nepřestávaly mi vrtat hlavou. Co tak strašlivého mohly dopisy obsahovat?

Vybavilo se mi i ono melodrama charakteristického Rogerova slohu a... *Chvěju se, Riny, už při pohledu na JEJICH obálky. Nervy mi selhávají, pero zadrhává a bezbřehá panika nepřišla znenadání, ale zvolna rostla. Každým z těch dopisů. A před chvílí jsem rozpečetil třináctý, nejúděsnější, a hrozím se jeho obsahu. Jako bych ti ani nepsal ze starého dobrého Skeletonu, ale z nějakého prokletého domu hrůzy. Riny...*

Sedím v nitru domu úplně sám, pokračoval, a cosi strašlivého se dělo na Malicorne během předcházejících třinácti měsíců. To strašlivé bohužel postihlo zrovna naši Suky a ona...

A ona se MĚNILA, Riny, PŘÍŠERNĚ se měnila, po celou dobu, a já, Roger Belford, byl jediným na světě, kdo měl příležitost a šanci pozvolnou a postupnou tu PROMĚNU sledovat, a to krok za krokem...

Ano, tak mi to přece líčil - a podobně přepjatá slova mě i vytáhla na cestu Northamptonem a pomohla našemu shledání u šibenice, nicméně teď už je Belford na pravdě Boží a jeho chladná mrtvola odpočívá támhle na pláni za oknem, v bahně a šumícím dešti. Sevřelo se mi srdce. Lítostí. Rusovláska zatím... Už se na Rogera vícekrát neusměje.

Její tajemství přitom vězí v prstech a mozku Černého papeže, ale... *Ty musíš za ní i třeba sám, Riny!* slyšel jsem zase v duchu Rogera. *A to co nejrychleji, jinak...*

"Pánové měli nepochybně namířeno na Malicorne, že..." vytrhl mě z pochmurných vzpomínek hrabě. Věděl to z dopisů? Opět jsem zašilhal jsem po meči...

"Nebezpečný hrad," dodal zvolna Černý papež.

"Jak pro koho." Skoro jsem nemohl dýchat, protože d'Amoral hrotem ještě přitlačil.

"Ano, a někdo mívá i štěstí," zamručel. "Ale jinak?"

"Co?"

"K cizincům bývá Radcliff z Malicorne poněkud nedůtklivý. Obvykle... Ne, nekulte oči, trapný Rinaldini. Doopravdy dvakrát nezbožňuje lidskou společnost a ze všech hostů nejhůř vítá Nepřátele světla."

"To chápu. Co taky mají Nepřátelé na Malicorne pohledávat, co?"

"Co?"

A potom mi hrabě odhalil tajemství zámku.

20. Inventář jednoho hradu

Respektive mi odhalil tajemství téhož hradu.

"A tomu mám věřit?" vydralo se mi ze rtů. Černý papež přitakal, vytáhl jakýsi srolovaný pergamen a oslovil Eriku: "Vino!" Ani na vteřinu ze mne nespustil ostražitě oči. "Posaďte se, Rinaldini a hodujte a pijte, co hrdlo ráčí."

Což o to, hlad jsem měl jako vlk, jenže spořádat večeři Nepřátelům světla, dovolit si to?

Ne, to zavánělo hřbitovem. Usedl jsem přesto a temné hřmění znovu dolehlo z dálav skrz lesknoucí se tabulky, které chvíli předtím matně zablikaly. Nepřátelé světla i teď existovali někde tam venku, ale KAŽDOU CHVÍLI se mohli vrátit. I ten ŠEDÝ MUŽ, vybavilo se mi s úděsem, který můj mozek nadále neuměl potlačit. Jsem zbabělec? Jsem!

Anebo ten zjizvený... Oni... V dalekém dětství jsem si loupežníky představoval zrovna tak a vtrhnou už za vteřinu zase sem dovnitř jako lačná zvěř? Nešlo se nebát, říkám vám, ale svůdná Erika mi už poslušně nalévala a najednou se ocitla v roli nejpokorněji posluhující ovečky.

Přesto mi stihla jaksi bokem věnovat povzbudivý úsměv a třeba i nějaký drobný kamének spadl z jejího srdce před chvílí a spolu se šťastným výsledkem souboje, namlouval jsem si pošetile. Že se o mne bála! Kdopak ví.

A v duchu jsem každopádně už zase slyšel její hrdou výzvu:

"Na sever po šest dní

pluj v lodi solidní

A TAM se točí vír!"

A slyšel jsem i Eričin jasně, jásavě zvonivý soprán, až jako vytepaný. A ten kontrast trval.

Kontrast hlasu i melodie... s bizarním obsahem gazelu. Ptal jsem se, co vlastně má píseň Odetta znamenat a zda je to metafora či alegorie. Je to jen symbol, anebo skrývačka? A proč zrovna z této písničky si Nepřátelé světla udělali hymnu?

Ne, radši jsem se zahryzl do výborně propečené křepelky a svět písňových metafor skončil zatím v koši alias propasti za krčmou. Křehouneké maso s křupavou kůrkou mi právem připadalo tou nejbáječnější krmí, co jsem kdy polykal, a jedna mizerná porážka v jediném souboji? Co je proti křepelkám, co náhle znamenala?

"Ale, ale... To je CELÝ Rinaldo Rinaldini!" oznámila by Suky se smíchem při tom pohledu a kdyby tu byla. Ale nebylo jí, bohužel. A místo rusovlasé přítelkyně mi dolévala černovlasá šenkýřka, zatímco hrabě k tomu rozbaloval přílohu.

Zkrotl. A spiklenecky mi pergamen přisunul. Hle, spatřil jsem nezřetelný půdorys jakési soustavy staveb. Rozsáhlé zdi se neuvěřitelně klikatily, výklenky se zdály zvláště členité a nalevo dole jsem si všiml větrné růžice. Co znamenají tyhle čtyři nestejně velké kruhy? Aha! Může docela dobře jít o obrysy věží. Aha, je to pláněk.

Postrádá ovšem jakékoli měřítko. A co svítí támhle, úplně vpravo dole? Větrná růžice je vlevo, jistě, ale vpravo ji vyvažovala ledabyle načmáraná muří noha. Ne, vcelku vzato ale nešlo o příliš dobrý pentagram, neboť stál na špičce a vzhůru trčely tím pádem OBA d'áblovy rohy. A ještě k tomu "tekl", jak se říká: Tři z vrcholů byly zakryty, a to jakými symboly.

Co asi ty symboly znamenají?

U každého jsem si všiml drobného písma, bohužel však nebyl čas luštit. Zaujaly mě nicméně hodiny. Zlehka byly vkreslené právě do muří nohy a šipka na ciferníku cílila PROTI ručičkám. Zvláštní? Pod tzv. pentalfou se plazilo jakési hádě a nad ním byly neobratně naznačeny schody, nicméně schodišti se hemžil CELÝ půdorys. Pověštinou byla točitá.

"Malicorne?" polkl jsem flegmaticky další doušek.

Víno mělo nezvykle nahořklou příchut'. Je to ten zámek a ten hrad?

Opeřený démon místo odpovědi otočil pergamen a já na rubu spatřil další písmena, tentokrát až kaligraficky přesná. Hm. Jen kdyby nebyla zase tak k nepřečtení titěrná, co s tím? Nevěděl jsem. Lupa nám chyběla a autor vše vtěsnal do třinácti geometrických odstavců. "Co je to?"

Nějaký prastarý, loupežnický zákoník? Natáhla se přese mě Erika, uchopila pergamen do prstů a měkce a zřetelně, jak to uměla jen ona, začala nám předčítat:

"První truhla: 224 řetězů z ryzího zlata. 553 čirých drahokamů. 51 těžkých rubínů a 11 žlutých opálů velkých jako dětská pěst. 101 zelený smaragd, 93 safírů, 312 prstenů, 81 náušnic. To všecko z ryzího zlata a jeden ze smaragdů má velikost lidského srdce.

Druhá truhla: Četná zlatem protkaná sukna a kalichy zdobené celkem 1244 drahokamy.

Třetí truhla: Ryzím zlatem krumplovaný kabátec posázený diamanty, šest těžkých náhrdelníků z největších balasů, jeden jediný aspilates z hnízda ptáka fénixe (ochrání před nebezpečím ohně), 40 zlatých jablek se stopkami z karbunkulů, 56 zrcadel za safírů, smaragdů a chrysolitů, růženec sestavený z tří set čtyř perel a 88 plátů čistě vytepaného zlata.

Čtvrtá truhla: 654 topasů, karneolů a smaragdů. Kalich z ryzího zlata, který je zdoben dvanácti zářivými démanty.

Pátá truhla: Čapka s rubíny našitými v deseti řadách. Šestašedesát třmenů ověšených 421 démanty. Královnin šat pokrytý balasrubíny. Zbroj z rudého zlata posázená 320 tyrkysy. Čtyři přilbice naplněné perlami a bohatě šperkované rukavice s manžetami až k loktům pošíité vždy 99 rubíny a 52 velikými orientálními perlami. 42 párů těchto rukavic.

Šestá truhla: 124 vykládaných mečů. Třiašedesát ostrých dýk zdobených těžkými brilianty. Osmadvacet kulatých bojových štítů ze stříbra.

Sedmá truhla: Malá černá bednička s neobvykle hruškovitými perlami. Množství safírových prstenů a zvláštní smaragdové náušnice, které jsou zasazeny do jemného filigránu z ryzího zlata (1143 párů). Navíc asi 10 500 růžově zbarvených perel a 22 achátů podporujících výmluvnost. 155 karneolů pro utišení hněvu a 88 granátů proti zlým duchům. Zcela nahoře leží alabastrová korunka ubývající a přibývající s měsícem: je to selenit.

Osmá truhla: Především osm skříněk z cedru a stříbra obsahujících 3840 broušených kamenů nejrůznější velikosti. Nespočet prstenů je uloženo ve zlatém písku spolu se 4 265 nebroušenými kameny.

Devátá truhla: Ještě jeden sádrovec (selenit) a podivný kámen zvaný meloceus, který prý odhaluje zločiny, ale sám jsem si to nemohl ověřit. Dále tu leží z ryzího zlata vytepaný had o váze 220 liber, z jehož hřbetu vyrůstá vodotrysk náhrdelníků, každý z nichž je ze třiatřiceti smaragdů. Pod hadem je sedmdesát sedm olivově zelených chrysoberylů a vyjmete-li je na slunce, zrudnou jako krev. K tomu 66 cymofanů se stříbrnými žilkami a 1554 pistáciových chrysolitů a přesně pětapadesát úhledných topasů v barvě růží.

Desátá truhla: 22 těžkých svícňů z ryzího zlata o váze 255 liber: na každém je 164 rubínů. Poznámka: V této truhlici byl ponechán i jeden živý Fadiman.

Jedenáctá truhla: Jedno sto žhavě šarlatových karbunkulů, všechny se zvláštními mihotavými hvězdami o sedmi rozbíhajících se paprscích. 44 plamenných hessonitů, 500 oranžových spinelů, 324 ametystů, 33 rubínů a jediný safír, trochu větší než pštroší vejce.

Dvanáctá truhla: Zlatá socha Panny Marie s Jezulátkem o váze 790 liber i včetně koruny. Na soše je šest šestipalcových topasů a sama Marie je zabalena ve zlatém rouše posetém 1 684 drahokamy. Z toho je 18 čtyřpalcových smaragdů. Truhla obsahuje i sedm velice těžkých démantových křížů.

Třináctá truhla: Jeden adular perleťové bělosti. Deset mléčných opálů a 22 tyrkysů. 100 kusů takzvaného slunečního kamene, oligoklasu (třpytí se díky drobným šupinám z vrostlé slídy). Dále několik světlejších odrůd chrysoberylu zvaných cymofany a 123 průsvitných olivínů. Jediný průhledně rudohnědý zirkon a žlutočervené chalcedony (takzvané karneoly) v počtu asi dvou set kusů."

21. Křič hrůzou!

Erika četla, jako by zpívala. Už po prvních větách mi zaskočilo a s každou další větou ve mně pučel jediný ústřední pocit. Vzrušení.

Četba mě okouzila, jako by okouzila i vás, a víc než to nejbáječnější vyprávění Tisíce a jedné noci a lesní princezna Erika stávala se tak Šeherezádou a čtyřicet Ali Babových loupežníků bezesporu nikdy neshromáždilo větší poklad, než jaký líčila. A jak nám o něm předčítala, mládla.

Jakbysmet my. Postupně se mě dokonce zmocňovala jakási až pirátská lačnost po těch démantech a pnula se mnou jako břečťan až ponurá fascinace třpytem, který vám zajistí věčnou svobodu rozhodování, možná. Jak šíleně jsem zatoužil bořil paže zvolna do perel, až po lokty, a po ramena a vnořit se tam celý a koupat se ve zlatém písku, v briliantech, a brodit se volně sypanými drahokamy, sbírat a laskat se s nimi, čichat a hladit jeden po druhém a... Snad veškeré barvy na škále tohoto světa mnou prolétly jako vichřice.

Co dál? Chtěl jsem kameny přikládat ke spánkům i k oku, toužil se opájet září těžkých klenotů, byl k zbláznění zamilovaný do jejich precizně vybroušených tvarů, tak jako jiný do ženy, a vše se mi to dělo v extázi, v opojení i naprosto erotickém a... A seděl jsem ohromen bezbřehým oceánem blýskavé překrásy a dokonalostí lákavých pablesků na hranách smaragdů, ale i báječnými vyhlídkami na všecko, po čem jsem kdy toužil, ba i po tom, o čem jsem si toužit ani netroufal. Převrátil jsem do sebe pohár a dobro a zlo se divně slilo. Erika dočetla.

V krčmě se rozhostilo ticho rušené jen doléhající bouří. Ta se už půl hodiny vzdalovala, ale stále mručela ponuře. Mně však bylo krásně. Roger sice odpočívá po smrti, pro tu chvíli jsem na to ale zapomněl. Jaká pomsta? Na co?

Dál přšelo. Dál lilo, ale gotický strop nás umrlčími prsty sepjatého žebroví chránil před přívaly a já pod těmi žebry užasl. Omámený, zmatený Rinaldo Rinaldini, přičemž ale ještě před chvilkou jsme se zběsile bili, že, já i Černý papež. Je to vůbec možné?

Teď se hodiny zastavily. Má neskonalá touha po mstě vychládala před fatou morganou Aladinova paláce. "Stejně tomu nevěřím!" olízl jsem rty.

"A pročpak ne?"

"Je toho až příliš. Je to tak obludné jmění. Ne, to se ani nedá shromáždit."

Hrabě vybuchl smíchem. Jiným se přidružila Erika.

Trvalo to docela dlouho a pak přešel smích Černého papeže v chechtot. Byl to skoro šílený chechtot a zvonění z hrdla černovlásky mi opět připomnělo Suky. Až po minutě se smísci utišili. Zároveň.

"A když dá?" přistoupil ke mně hrabě. "Rinaldini, jste idiot, ale věřím, že těch TRINÁCT TRUHEL skutečně naplnili a ukryli. Kde? Jak vidíte, někde na Malicorne."

"Ale kdo to udělal?"

"Vaši předkové?"

Najednou skoro vyprskl. Díval se mi do očí, to proto? "Netěkejte tak! Nevím, ale nejspíš taky byli vedení Rinaldinim."

"Kdo?" Žertoval?

Řekl jsem distinguovaně: "I kdyby, hrabě, budou ty poklady dávno v prachu."

"Možná ano, možná ne."

"Určitě budou."

"Ten poklad je, pravda, strašlivá tíha, která se neschová jen tak pod prkna podlahy anebo za krb."

"To určitě ne."

"Ne. K jeho vyzdvižení bude třeba síly draka. Hlavně však důvtipu."

"A Radcliff?" vzpomněl jsem znovu na skutečného pána hradu.

"Ano. Radcliff... Così tuší," vzal mě s Černý papež s nepříjemnou důvěrností za ramena, "ale důvtipu se mu jaksi nedostává. Proč? Nevím. Asi že je blbá kukačka, abych tak řekl, a léta i blbě vysedává na zlatých vejcích, která zatím čekají na někoho chytřejšího." Zničehonic mnou zatřásl.

"A určitě i mladšího!" To mě Erika jemně uchopila za spánky. "Třeba právě na tebe, Riny!"

Proč ale poklad nehledali a nevyzvedli sami? Nechápal jsem zatím a čul zradu na sto tisíc honů, a to zradu jako hrom, a čekal jsem prostě, kdy zase zahřmí a nejvíc.

Hrabě mi lže! cítil jsem. Na to mám instinkt. A Erika? Podává mi pergamen? S velkou samozřejmostí? "Vy mi to, ehm, poskytujete?"

"Berte, dokud dáváme. Ta... mapa je má protihodnota, Rinaldini!" zdůraznil Černý papež.

"Zač?"

"Už jste zapomněl? Jsem nejspíš satan, opravdu, a sebral jsem přece po souboji skeletonskému upírovi Belfordovi pár docela obyčejných dopisů - a ty si ponechám, i když vím, že se dovolovat nemusím. Chci je a vám nabízím tuhle naprosto NEobyčejnou mapu jako protihodnotu. Tu mapu lepší než nějaké pošetile dívčí dopisy, ne?" Odmlčel se, ten bídák. Kéž bych už ho viděl zcepenělého!

A on... Lepší než dopisy od Suky? Chápal jsem dobře? Tak to stavě!

"Něco za něco, Rinaldini. Třináct odstavců o pokladech Malicorne výměnou za třináct zpráv přicházejících... taky odtamtud, no? Docvakává? Co tomu říkáte? Není to férová výměna?"

Co jsem na to měl říct? Díval jsem se do tváře ďábla? Určitě.

Ale stal se milým ďáblem. Tak to chodí? To jsem tenkrát ještě nevěděl. On... Zvládl tozhodně nějakou velkou proměnu a zvedl i ruličku pergamenu, to pířko. "Víte, vy vole, vůbec, co jsme četli?"

"Vím, je to..."

"Tohle je inventář jednoho z největších pokladů všech dob."

"Jistě, nemusíte mi to opakovat, hrabě, ale dopisy jsou taky inventář, ne."

"Co? A jaký, prosím vás ?"

"Inventář její duše."

Chvíli mlčel. "Snad." Ale nelíbilo se mu, že tak idiotsky jhnu. Zalomcoval mnou jako venkovským balíkem, i když jsem byl šlechtic. "Ale, ale, Rinaldini, co je s vámi? To vy jste přece s'al jedním vrzem Teutonského draka i Krvavého Obchazeče, ne? Odeslal Obchazeče na onen svět - i se sedmi jeho Sekerníky. Před třemi lety v létě jste zabránil i možná největšímu požáru Northamptonu a vlastníma rukama jste zardousit lidožravého medvěda, což taky není hračka."

"Neříkám, že je."

"Anebo jsou to jen legendy? Pse!" zajela mi Erika uštěpačně do vlasů, ale já se *té dvojici* pokoušel zoufale vymanit, ale ne, nikdy mě nijak nevzrušovali, jako by se snad někomu mohlo přihodit, to vám přísahám, a především mě vzrušovalo zlato... A klenoty. Ano, inventář jednoho hradu.

Měl mít přednost? Je mým osudem? Jdu i na rozkaz Belfordův? Za Suky! zněla mi totiž hlavou věčná Rogerova písnička. Ty musíš horempádem za Suky, Riny, protože každá minuta pro ni může být tou poslední! Tak to říkal, ne?

A taky že půjdu. Hned.

Vrhu se ke dveřím! Ale Černý papež a lesní princezna mě ještě stále svírali, a to až neuvěřitelně pevně. Vzdáleně se vlastně podobali Rogerovi a Suky, a přece šlo o něco jiného. Nebo ne?

"... a ještě spoustu divů pravého udatenství jste tenkrát HOPEM dokázal," pokračoval d'Amoral pateticky. "V mládí, Rinaldini! Ale mládí trvá, víte? Je to pocit. Taky u vás. Tak proč by se vám nemohlo podařit, co mně nikdy ne?"

To mi říkal. Opět ale nevysvětlil, proč jemu ne, a jsem idiot. Ta slova mi navíc náhle splývala v chuchvalce a jen už si pamatuji, jak mi přes rameno groteskně přečnival obrovitý, pohybující se zobák Černého papeže... a jak jsem ucítil zblízka děsivý pach peří, který se ale mísil s jaksi vánoční vůní jehličí... A doteky? Ano. Jeho pláště, ale splétaly se s doteky Eričina hedvábí a... *Ne, ty nemáš na vybranou!* vybavil se mi svůdný, vyzývavý Eričin hlas. "Anebo s to ještě nepochopil? Buďto se dáš k nám, anebo smrt!" To řekla Erika, lesní princezna, ale co to přesně znamenalo? I když půjdu na Malicorne, jsem snad už jejich? Ve službách? A pomyslně nebo opravdu?

"Před chvílí jsem vám mohl pohodlně prošpikovat hrdlo, tady na stole, rytíři!" praštil najednou démon do prkenné desky. "Proč myslíte, že jsem to neudělal?"

"Máte mě rád?"

"Proč myslíte, že jsem nesrazil vaši hlavu a nenapíchl ji na nejbližší kůl?"

"Ttito nevím," zadrkotaly mi zuby.

"Anebo bylo něco lehčího, než vás už předtím nechat v plen mým věrným ČTVRTILŮM?"

A satan se odporně zachechtal. "Ne, Riny. Vy patříte k nám. K nám. A já to poznal. Náležíte ke mně a k Ericce, ale zároveň bídne i ke všem Nepřátelům světla, i když oni vás třeba touží roztrhat, to je jiná věc, ale vy jste DOPLNĚNÍ, které nás potřebuje jako my potřebujeme vás. Nechápete? My - na to - čekali."

"Co? Nerozumím."

"Jste článek. Jste má a Eričina spojnice s Malicorne - a my dva už dávno, tak dávno... Jak to říct? Vězíme ve vás, já a Erika, rozumíte? Jsme vaším osudem, jako vy naším, a při vší alchymii vesmíru jsem to poznal okamžitě, už když jsem vás uviděl poprvé, věřte mi, Rinaldo Rinaldini. A vězte, že nikdo na tomhle zbídačeném světě se v sobě beze zbytku nevyzná a o těch nejstatečnějších mužích to platí dvojnásob."

Mluvil vůbec o mně? Určitě? Temný demagog se najednou odmlčel a já... se rozhlédl.

Co s tím vším? Jsem v zajetí démonů! došlo mi *A ti dva* mě dostali.

Něco hrozného se mnou právě začínají provádět, tak jako alchymisti. Ne sice v tyglíku, ale svět je taky tyglík. JE! Strach se pojednou ze mne dral ven jako pot a já toužil utéct a žít, a chvět se životem jinde, i když třeba řvát - a křič a křič hrůzou, Riny, křič!

Ach, ale se děje s mým nikdy neselhávajícím mozkiem? Vím to? Nechává mě na holičkách, snad i odumírá a... Jaká síla ho jen mate, jaká? Prazvláštní pocit... A jako bych najednou ani nevězel ve spárech lesní princezny a jejího milence, nýbrž až v daleké minulosti Země, ale hlavně stále v "zajetí" Suky, tedy mé v antikvariátě potkané rusovlásky. A v zajetí mrtvého už Rogera Belforda, jenže i nejhezčí vzpomínky na *ty dva* se tavily v *nové dva* meteory a netvory a pojednou jsem v jejich zajetí zatoužil zůstat. Proč?

A proč ne? Vždyť Erika je nakonec trochu i Suky, ne? A obráceně.

A maňásek v rukou dvojice? To budu já. A magický kruh v lese hrůzy? A hnusná Erinye na obou koních? Vše jen sny? Vše... A zvolna jsem se propadal Springfontainskou bažinou, až se nade mnou se zabubláním zatáhla horizontální opona, tak jako zelenavá hladina zapomnění.

22. Inventář jedné duše

I Springfontainská bažina však má dno a od něj se šlo odrazit.

Odrazila se a vynořila i Erika s hrabětem a Černý papež mi ve snu(?) posměšně kynul srolovaným pergamenem. Znova mi jej přisunul až pod nos, tak jako úpis, a já spatřil kaligraficky přesné písmo, ale místo třinácti odstavců náhle bylo směstnáno do odstavců dvou. Odněkud znovu vonělo jehličí - a trochu i žensky. Opět i vánočně, ale to končilo. A Erika? Sebrala plán. Výmluvně mi stiskla rameno. A potom začala zřetelně předčítat a byl to tentokrát jiný inventář. Ano, inventář číslo dvě.

"První truhla: Jedna záhada a mnohá ukrytá ukrutnost. Tyranie i přátelství. Nevyzpytatelnost, upřímnost a vražda. A poznámka? V truhlici byl ponechán i jeden živý Roger Belford.

Druhá truhla: Jedna záhada a něco ukryté něhy. Láska. Přátelství. Nevyzpytatelnost i upřímnost. Touha a zrada. Vražda. A poznámka? V truhlici byla ponechána i jedna živá rusovláska."

To bylo celé? Asi. Lesní princezna rozhodně dočetla a já si poprvé doopravdy s úděsem uvědomil, *jakou kobkou* je pro mne northhamptonský svět a jak málo lidí na něm opravdicky znám. Opravdu to tak chodí, anebo jsem výjimka? A "inventář jednoho hradu" číslo jedna čítal. pravda, třináct tučných položek, ale inventář mé vlastní duše si momentálně vystačil se dvěma.

Zatouží snad po pokladu spíš ten, kdo je prázdnější? Ne, ne, ne. JEN v tom to být nesmí a nemůže!

23. Talentovaná slečna Erika

"Něco se ti zdálo?" políbila mě na sotva otevřené oko.

Leželi jsme - spolu - na lůžku a v tichu podivného podkroví. Kde? Nad krčmou? Všiml jsem si, že vikýřem svítalo. Bouře byla definitivně ta tam. "Co se ti to zdálo?"

"Ale nic, Eriko, jen o takovém králíkoví, to mě se zdává od dětství..." hlesl jsem - užasle se rozhlížeje.

"Cože?" vyprskla. "Tak rytíři se zdává o králících?"

Pojednou mi dala pusu i na druhé oko a voněla opravdu jehličím, ale možná i jako hodně zdomácnělá veverka.

"Ne, ne. O králících sotva, jen o jednom výjimečným," posadil jsem se zprudka. "Jak říkám, zato byl obrovský." A upřeně jsem se na Eriku zadíval. "A byl úplně bílý. Víš?"

A jaký ještě? S ušima bystře vztyčenýma tím nejpevnějším zdravím, s hebkými prackami, které...

"Ale Riny!" políbila mě *do třetice* - a tentokrát na ústa. "Ty jsi ještě napůl tam, v tom svém snu, tak už se probud'!" objala mě pevně.

"Ale já nespím," ohradil jsem se. "Už to skončilo. Tak jako vždycky." A zklamání, povzdychl jsem si s náhlou lítostí. "Trvá to pokaždý tak zoufale krátce a..." A vzpomínal jsem zase na antikvariát a vůbec první setkání s dvojicí, ale TOU PRAVOU. Ne náhradní. Ještě ryzí.

"Krátce sen trvá, ale stejně je to moc pěkné, a ten králík má každopádně oči ještě hlubší než ty, Eriko, *a stále se vrací!*"

"Aha. Musí to být nějaké znamení. Asi," pohlédla k vikýři. Zdálo se mi, že má vlasy hebké než bavlna a Erika si je velmi vážně shrnula z tváře. "Riny, ale pověz, KDY to začalo?"

"Kdy? Už se nepamatuju. V dětství? Určitě tam. *Jako tam všechno začíná.*"

Erika přikývla. Chvilí mlčela, pak znenadání řekla: "Noc bílého králíka?"

Okouzleně to vyslovila a hlas měl zvláštní, milý spodní podtón a jako by na tom podkrovním místě a v tom okamžiku skládala báseň. Navíc...

Umí i tak dokonale zpívat a JSME spolu a... Zkoumavě jsem si Eriku měřil. Vážně hezká? Ano. A vašeň snad ze mne, kdopak ví, na chvíli vysála i poklady, onen výčet, a vracela se, i když pomalu, ale ani za živého boha jsem se nedokázal rozpomenout, kudy a kdy jsme se vyškrábali sem do podkroví. A co hůř, ani na nic následujícího - s výjimkou toho snu o králíkovi. Mohutném...

Zadíval jsem se znovu do vikýře. Víno? rozpomněl jsem se ztěžka.

Jo, ten zbytek hořké příchuti... Ještě lpěla *na patře*... I následkem vína procitám taky *na patře*. *Ale kdo je hodně milován, životem profičí rychleji než blesk*, konstatovalo varovně něco v mé hlavě. Co vybereš?

"Riny, ach, co je s tebou, no, tak aspoň vyprávěj o tom králíkovi!" stiskla mi Erika žhavě ruku. S matným úžasem jsem zjišťoval, že nebylo nikdy nic samozřejmějšího než její dlaň, a zapátral až na dně nečitelných očí (jak se psává): "Víš, Eriko, že někdy mluvíš *jako Suky*?"

To byla pravda. A nejen to. Zná její dopisy, vzpomněl jsem.

Ale Erika nepřátelsky nakrčila nos a čelo, když jsem musel vzpomínat... A proč prý vzpomínám nahlas, ale... Proč to neříct. A jak ráda mi Suky odjakživa naslouchala – a vůbec i nejroztodivnějším příběhům a... ZNÍ MI JAKO HUDBA, smávala se ta dívka z antikvariátu a vždycky chtěla, abych jí povídal znovu a znovu. *Nenapínej a pokračuj*, říkávala. *Riny, copak necítíš, jak moc to potřebuju? A nemusíš mě šetřit, já nejsem už dávno malá a snesu i příšernosti a...*

"Víš, Eriko, líbilo se jí to!" řekl jsem a chtělo se mi to vykřiknout. Různá intimní vyprávění byla pro Suky jakýmsi konejšením...

"Jo? Jo? Ty jsi ale! Pěkný konejšení!" hlesla Erika vyschle - a sotva znatelně se ode mne odtáhla. "A cos jí vůbec vyprávěl?"

"Co? Třeba... Zuřivýho Rolanda - a jak se procházel po odvrácené straně Měsíce. Jindy o dobrodružstvích onoho bílého králíka, a to měla vůbec nejradši. Králíkem, to vím, šla Suky nejnáz ukonejšit."

"V posteli?"

"Copak na tom záleží? Vidím ji všude. Její vlasy... jsou stejně hebké jako tvé, ale delší a úplně, ale úplně zrzavé. A víš, někdy je splétala do copu."

"Byla hezcí?"

"Je hezcí!"

A bylo pozdě brát slova zpátky. Hezcí, i když bych řek, že velice zvláštním a nenapodobitelným způsobem.

"A nezkazila žádnou legraci." Zajímala se nejen o králíky, ale vůbec o zvířata. A taky o knížky a... A vůbec, nehodilo se to Suky líčit. O spoustu věcí, které jsem já dřív ani neznal.

"Mluvíš jako kluk a je to trochu tvá chyba, Riny," řekla Erika a odmlčela se. O něčem přemýšlela. "Ona ti tedy hodně chybí?"

"Jo, chybí, ale co? Tak si příběhy vyprávím sám, aspoň v duchu - a než usnu - a představuju si, jak mě Suky třeba poslouchá."

"Co ještě?"

"Někdy si představuju i to, že máme spolu malého syna, a já vyprávím už jemu, a to je vůbec nejlepší a nedá se to s ničím srovnat! Nebo mu čtu, ale strašně rád mu vyprávím, jo. Ještě radši než Suky."

"A taky ten syn má jméno?" zjihla konečně.

"Filip."

Poslouchala mě ještě ale vůbec? Netuším. Lesní princezna totiž poodešla a vyhlížela vikýřem, dlouho, až smutně hlesla: "No, musíš zkrátka za ní, to je jasné."

Už to taky chápala? A tu jsme uslyšeli křídla. A děs!

Vyskočil jsem. Vyhlédl přes Eričino útlé rameno, ale závratí se pode mnou roztočil svět.

"Dávej pozor!" chytil jsem Eriku reflexivně v pase, protože okolo se zdvíhal nejen vikýř, který jsem kdysi pozoroval z pláně, nýbrž i svět a v tom světě dole zela prázdnota a my dva se stali jenom nepatrnými sýkorami na bidýlku, pod kterými se až do nekonečna propadal život.

Křma byla skutečně nad propastí a mohla být dobře i chaloupkou na muří noze, ale nad jámou jam, a když jste natáhli krk, spatřili jste i hranu srázu.

Takřka svisle ten sráz padal a dolina svištěla a zdála se být vroucím kotlem, který se rozkládá až jaksí úplně dutě a do nedozírna. Pára stoupala z toho kotle k nebi, po kterém se ohyzdně šinuly nabobtnale kupovité vraky mraků, a krákající hejna krkavců se před těmi mraky zlověstně míhala a skládala ze sebe ponurá souhvězdí. To oni zapleskali křídly?

Anebo d'Amoral? Naslouchá?

Reflexivně jsem Eriku odtáhl od šklebícího se jícnu, kterým krkavci neúnavně kroužili.

"Co děláš?" vymanila se. "Bojíš se hraběte?"

"Možná."

Těkal jsem po krkavcích jako prve po něm a Erika si mě posměšně změřila.

"Kde vlastně hrabě je?" hlesl jsem. "Kam odešel?"

"Nevím. S půlnocí se vždycky vytratí."

"Copak ty nevíš kam?"

"Vím. K zámku Malicorne."

"A co tam dělá?"

"Čeká, víš? Čeká, až se bude konečně moct STŘEMHLAV snést..."

Odmlčela se. Najednou jsem už nechtěl, aby zpívala, ona však zpěv zřejmě potřebovala. K životu, což je správné, jak mě napadalo. Sám jsem zpívat neuměl, ale třeba můj syn by mohl umět a taky by mohl jednou zpěv takhle potřebovat!

Nějak jsem se ale pořád bál a napůl jako ve snu se jí pokusil zacpat ústa, jenže mi proklouzla s mrštností veverka. "O co vlastně jde?"

"Hrabě tě chce čistě pro sebe a možná pro sebe a pro mne, Riny. Rozumíš?"

"Ne." Ale přemýšlel jsem o tom. "Ale co ostatní?"

"Nepřátelé světla? Neboj, jsou nejposlušnějšími jeho otroky," vzhledla neklidně k nebi. "A teď pryč. Ale pravda, můžou se vrátit. Každou vteřinou. Ty se opravdu bojíš, co?"

"Ne, to ne. Mám pro strach uděláno. Náhodou..."

"No, Riny, jestli se jich bojíš, tak právem!" změnila Erika nečekaně tón a vlekla mě jako hračku od vikýře, a to silou, kterou bych v její křehké tělesné schránce nehledal. "Nechápeš? Jsou zvířata! A sama, sama je nezastavím: rozsápou... tě, když on nepřijde včas. Rozsekají tvý tělo na kosti a kůstky i na nejdrobnější kostičky krvavého masa! Blé!"

"Co plácáš? Že se neubráním, ty myslíš..? Myslíš, že ne? Zapomnělas na Sekerníky a jak skončili? Má práce! Vzpomeň na Teutonskou bestii."

"Ale Riny, nekasej se! Sílu si musíš, jak oba víme, schovat pro Suky."

"Jo, ale je to celé nejisté, když nemám v kapse její dopisy. Eriko, četlas všechny?"

"Stačila jsem jediný, než mi je hrabě zase sebral. I tak vím dost."

"A co?"

"Riny, tvá přítelkyně je v hrozném nebezpečí a každá hodina, o níž jsme tě tu okradli..."

Odmlčela se a já jí nevybíravě potřásl rameny: "Řekni víc!"

mlčela.

"Pojď," řekla pak. Úzkými dveřmi jsme vyšli na šerý vnitřní ochoz. Tady, co stojím, jsem poprvé spatřil jejího přízračného milence, toho papeže v černi, uvědomil jsem si, a tam dole zeje okno, kterým jsem včera prvně koukl sem do krčmy. Viděl jsem pod námi i opuštěný sál, který se teď topil v pitvorných stínech, a stolní tabuli, na níž jsem se bil s hrabětem.

Vystupovala z tmy jako světlejší obdélník. Seběhl jsem schody a vytrhl meč zabodnutý do jedné lavice, zatímco Erika otevřela venkovní dveře. Bylo ráno.

K mému úžasu stál v jeho prvních paprscích kočár. Zcela povědomí vraníci frkali, potřásali hřívami a podupávali, ale místo na kozlíku bylo prázdné jako mé srdce. Na zlomek vteřiny jsem si zato vybavil vzhled vozkovy mrtvolky.

Vyzvedl snad Černý papež z propasti zpátky i toto spřežení? Nechápatě jsem se obrátil, ale Erika mě místo vysvětlení políbila. "A pozdravuj Suky!"

Jako očarovaný jsem lesní princezně mechanicky poděkoval a vyšvihl se na Mordechaiovo místo. Zíral jsem na pláň. Svažovala se jako vál na těsto - k propasti - a nikoli, nevypadala v denním světle o nic přívětivěji než za tmy. Až ke vzdálenému pásu Northamptonu ji zlověstně krájely prsty stínů a vládl jí žlutohnědý jíl a trsy křovin. Někde v prohlubenině odpočívá i Roger... Tam...

Uviděl jsem ho - zase - v dávném antikvariátu a zachvěl se bolestí a vztekem. Zas. Muži jsou už takoví anebo všichni lidé?

Tu ale lesní princezna začala zpívat a už potřetí jsem ji uslyšel a ten sladkobolný, rozechvělý soprán se nesl k nebi, aby mě znovu zajala magie slov.

"Jak se jen v slunci třpytí!

Jak nebe něhou sytí!

Pod ním však sluj a chlad..."

Zpívala mi na rozloučenou. Nesporně. A snad pro váš klid musím dodat, že byla zatroleně talentovanou dívkou.

Ani uvěřit jste nemohli, jak precizně...

Ona, zdrojem mé záchrany. Snad. Ale i pružný zdroj až neskutečně sladkého zpěvu a energie – a stáli jsme před krčmou a Erika působila opuštěně a jen se svým tajemstvím tady zůstane a není přece jen zdrojem a interpretkou hymny Nepřátel světla, ale i sama se tou mystickou hymnu stává. Tou Odettou.

Ale vzdálená Suky? vracelo se mi. Přece taky, ne?

I ona se dokáže měnit ve zpěv, když se jí zachce, a dokonce nejspíš ještě krásněji. A v duchu si začal pobrukovat a imaginární Suky se skutečně měnila ve zpěv a z nás obou se stával a stávali jsme se jím dohromady.

Část druhá

Kdo nebyl v mládí posedlý touhou najít nějaký poklad, nebyl nikdy opravdovým dítětem.

Robert Louis Stevenson

Obsah

24. **Magický kruh v lese hrůzy (překročeno směrem ven)**
25. **Nebezpečný hrad**
26. **Chybějící dýmant**
27. **Zelené zrcadlo**
28. **Studna na dně propasti**
29. **Soukromá válka Ellery Radcliffa**
30. **S odstupem netečného diváka**
31. **Gotická kobka a vzlykající mrtvoly**
32. **Studna**
33. **Rinaldini! Jste mrtev! aneb Žíznivá gilotina**
34. **Larvy**
35. **A pod ním sluj a chlad...**
36. **Ty vodní d'áble!!!**
37. **Muž s jasně žlutýma očima**
38. **"Bezpříkladné" dobrodružství Cliftona Fadimana: Půvabná jezdkyň**
39. **"Bezpříkladné" dobrodružství Cliftona Fadimana: Půlnoční zabíjení. První mrtvola**
40. **"Bezpříkladné" dobrodružství Cliftona Fadimana: Půlnoční zabíjení. Druhá mrtvola**

24. Magický kruh v lese hrůzy (překročeno směrem ven)

Pokračovalo to jednoho časného říjnového rána léta Páně ? na hrbolaté cestě Northamptonským lesem. Vnímal jsem s rachotem se ženoucí černý kočár tažený párem vraníků a na kozlíku jen sebe. Proti mé tváři kvílely nenadálé poryvy ledového větru a skučivě pronikal i skulinami prázdného, rachotícího vozu a dral se pod plášť, když jsem vytahoval zažloutlý pergamen a znova zkoumal podivný plánek a ještě zvláštnější pentagram. TYRKYS! rozluštil jsem až po chvíli slovo u špičky levého ďáblova rohu - a jakýsi drahokam byl tam opravdu neobratně vmalován.

BALASRUBÍN! stálo u druhého cípku - a okolo pětícípé hvězdy jsem si všiml jen slabounce narýsované kružnice. Copak asi znamená?

A jak mám chápat hádě pod naznačenými schody, když mi dnes ráno připadá už jenom jako obyčejná vlnovka? Spíš než zvíře totiž vlnovka symbolizuje...

To se ukáže na místě! stočil jsem pergamen do původní ruličky a vrátil ho do kapsy. Z hloubi lesa zaznělo poťouchlé hejknutí a... *Vy patříte k nám, Rinaldini!* chvělo se mi ještě v uších podivnou ozvěnou, až jsem opratě sevřel křečovitěji. Ne, *žádný na tomhle zbídačeném světě se v sobě beze zbytku nevyzná a o těch nejstatečnějších to platí dvojnásob*, tak proč bych vlastně nemohl být Nepřítelem světla? S nimi? Proč by ne?

Nejsem snad taky hledačem pokladu? Jako ti psi? Uškříbl jsem se a popohnal bičem oba koně. Nešlo o má původní zvířata a nikoli, Černý papež je z propasti nevytáhl, ale neuvěřitelně se, pravda, nebohým zahubeným koním podobali, nicméně se i lišili.

Zrovna tak kočár, ten hlavně nezvykle tvarovaným okýnkem vpředu, což fakticky byla vykrojené lidská lebka anebo spíš OKO v jejím tvaru, které mi zaživa propalovalo záda. Permanentně, a jestliže se shora někdy podíval Bůh, zezadu čučel satan pořád.

A prázdný vůz? Dál a dál rachtavě nadsakoval a nové hejknutí tentokrát zaznělo o hodně blíž. A nová zatačka přišla. Cesta se klikatila úplně nesmyslně a vtom jakási skřehotající hmota vyrazila z křoví a těžce mi zahučela nad hlavou - s pleskáním křídel, které se zase vzdalovalo, ale jen abych ho po chvíli uslyšel za sebou. O co jde?

Nevěděl jsem, ale něco z nebe a obrovského - a asociujícího kyvadlo - se pravidelnými pohyby opíralo o vzdušné vrstvy a brázdilo je. Znova jsem se prudce ohlédl, ale všude jen mdlé mraky a uvnitř mých uší jen doznívající Eričin zpěv... Anebo Sučin?

Pleskání každopádně utichlo. *Heúú!* Do třetice!

Tentokrát se koně splášili a řítili se jako šílení. Uzoulinká cesta pod jejich kopyty se náhle kamsi propadala a strašidelně se zatmělo. Northampton houstl? Určitě. A bílé bylo nebe ještě zbělalo a stalo se jen tenkou stuhou nade mnou a v mé fantazii na nás ostatně už dávno lícili pasti odporní zemní diblíci s tvářemi z prastarého kořání a obrovský bazilišek, ten lačně číhal za támhletou narudlou kapradinou. A Suky ze vzpomínek?

Celý čas volala o pomoc z jakési hermeticky uzavřené krypty: "Tady jsem, Riny! Tady..."

A Sučino volání mi teď znělo přímo za zády. Z lebky! A gotická kobka obalující mou Suky se náhle realizovala právě v nitru kodrcavého kočáru za mnou a rovnala se útrobám. V hrozném úděsu jsem se znovu ohlédl a zíral do "oka". A Suky se VEVNITŘ groteskně komíhala na černém sedadle, ale byla to jen sinavá dívčí mrtvola s rudě hořícími vlasy a obrovitými, nestvůrnými zuby, které o sebe nepřetržitě cvakaly. *Heúú!* rozevíral se donekonečna její krvavý chřtán a už každou vteřinu se... Bože, přece musí roztrhnout v masité cáry.

Vykřikl jsem hrůzou taky heú, ale Suky se v odpověď zašklebila jako Gorgona. Místo očí vzrostly proti mně dvě studny a víry vše vsrkávaly. Zběsile se otáčely a pomyslnou kobkou skákala místo ženského těla jen fosforeskující, narůžovělá kostra se zbytečky šlach a... Švih! Švihla po mně s tichým a škodolibým chechtotem a tenoulinký pramének biče mi dokonale rozt'al víčko!

25. Nebezpečný hrad

Magický kruh v lese hrůzy! vytrhl jsem se s výkřikem z mikrospánku na kozlíku - a prudce se otočil, teď už konečně doopravdy.

Ne, žádná démonická Suky. Okénko ve tvaru lidské lebky za mými nechráněnými zády ZELO PRÁZDNOTOU, bylo temné a bylo opuštěné a žádná fúrie či Erinye hřbety koní zběsile nebičovala, švih a švih. *Z magického kruhu hrůzy jsem ale nejspíš ještě nevyjel!*

A kromě toho... Co divná dřímota mě přepadající? Copak jsem v noci s Erikou nespal?

Copak... Pokusil jsem si promítnout hodiny strávené v krčmě nad propastí, ale nešlo to. Vzpomínky zaběloval nemilosrdný mlhotvorný štětec a... *My jsme tvým osudem!* zurčelo jen dvojhlasně a kolem dokola mou hlavou. *Jsi doplnění, naše, a nedělej ssse! Potřebuješ společnost!*

Nebo snad podobně nezněla i poslední slova včerejšího večera? Přísahal bych na ně, ale v paměti skutečně nastoupilo prázdno onoho dolu za krčmou a... Pak jsem pamatoval až ranní podkrovní polibky a svůdný Eričin zpěv... Odettu... Pak...

Tichý pleskot čehosi mohutného mě vytrhl z úvah. Podvědomě příkrčen na kozlíku jsem vzhlédl, ale těžké větve Northamptonu zastíraly nebe. Naprosto. Černý kočár s rachotem sjížděl vlhce listnatým tunelem, ale cesta se prohoupala ještě hloub. A zase vzhůru, na lysé návrší. Prásk!

Jako by okolo explodovala dutina veškeré prázdnoty a vystřelovala teď před mýma očima spolu s vichry do všech světa směrů. Vyjel jsem z pomyslné kobky, ale propadal se do obludného kaňonu a protilehlé úbočí zatím strmě, giganticky přerůstalo v obrovské šedožluté skalní město rozeklaných pyramid a pilířů s viklany naskládanými do vratkých věží. A uprostřed? Trčela tam povědomá namodralá skála z mých snů rozčleněná mnoha převisy a rozbrázděná kluzkými komíny a do ní se ostře zařezávaly... Ano, jakési svislé rýhy. Skála byla rozježena prapodivnými schodišti a výklenky a zdála se vlastně být jen svrasklým krunýřem obrovského ještěra. Z krunýře hory se však hladce a plynule a sladce vypínal hrad. Malicorne.

Jak se jen v slunci třpytí!

Jak nebe něhou sytí!

Pod ním však sluj a chlad! vzpomněl jsem. Ale bude to pravda? JE to tak?

Čtyři oble štíhlé věže se šminkami malých střílen vrcholily zděnými helmicemi a cimbuřím. Na kuželových stříškách se třepaly praporky. Strmé valbové střechy se zdály skoro na dosah mých prstů, ale musel to být jen optický klam. Kaňon přede mnou a pode mnou byl totiž obrovský. A staletí neudržovaná gotika? Ježila se nejbizarnějšími přístavbami a v prostoru nad nimi nehybně visela jak ropuchy nabubřelá, hnijící oblaka světa, té kobky.

A ne, slunce se netřpytilo. Vůbec. Jako by sluníčko v tomhle koutě světa spíš pohasínalo.

Lesklo se, ale mdle. Asi jako čolek.

Ono viselo nade vším a bylo Bohem, ale jen pozorně sledovalo každé poskočení přijíždějícího kočáru a nezasahovalo, a tak to chodí, až na výjimky. Ne, to slunce ne, ale povadle opeřená d'Amoralova tvář visela možná nad krajem.

Tu všechno pohřbily koruny borovic.

Peklo? Přijde! Cesta se mezi borovice propadla v hrůzně ostrých zatáčkách a uhýbala snad i před kopyty mých koní, i před nadskakujícími nápravami. Mordechaiův osud! zašklebila se na mne bezedná propast. Vzpomeň! Ale v posledním zlomku vteřiny jsem spřežení přece strhl.

V šíleném trysku vletělo na šerou paseku a kola okamžitě zapraštěla na křemenech potoka. Uvázla. Zpěnění koně oddechovali. Moře suché trávy na protějším břehu je lechtalo na břiše a zlověstně se vlnilo. Dno kaňonu. Ani památka po další cestě. Vzhlédl jsem. K hradu! Ale místo věží? Trčely nade mnou nejvyšší smrky kosmu a stoupaly strání příkřejší než ta nejpríkřejší střecha.

Jeden z koní bojácně zařehotal a vítr mu odpověděl zasténáním ve větvích. Vypřáhl jsem. Vraníci se vděčně brodili potokem a já se zatím ostražitě prodíral trávou. Nahoru, tam nahoru musí vést minimálně stezka! Kde?

Ale stěna smrků se zdála být jednolitá. Zvolna jsem podle ní postupoval. Divné údolí. Čas se tu zastavil. Jediný pták nevyrazil přede mnou z porostu a šero houstlo s každým mým krokem. Kaňon se navíc stále zužoval a jak jsem pronikal hloub a hloub, tráva řídla jako vlasy starce. Ne, už nebyla krásně vysoká a čilimníky trčely vyschlé jako troud. Povadlá země.

A to naprosté ticho... Neustávalo. Kraj byl po vymření. Vzpomněl jsem na morovou sněť.

A pak... Ze středu kruhu okrových holubinek, skoro dokonalého kruhu, na mne poulila oči obrovská ropucha.

Slizká, bradavičnatá majitelka kůže se rosolovitě chvěla. Strnul jsem odporem. Jaksi chrochtavě vyštěkla, šklubla se a vydala dlouhý, jako by kanáří trylek. Tím však i bylo po boji se mnou, imaginárním, a jako by žáby nikdy nebylo. Jen tmavozelený kruh trávy s vnějšími okraji posetými odpornými plodnicemi zůstal. Ano, houba čarovného kruhu! uvědomil jsem si stísněně.

A šel blíž. Na jednom tíží zhrouceném klobouku se hlenovitě leskl mohutný slimák. Co se tady vůbec děje? Ten hrad je svírán a... Rejdí tu snad za svatojánské noci čarodějnice anebo kruh vydusala čilá chodidla lesních vil, když za úplňku skotačivě vířily?

Nevěděl jsem. Tu mě vyrušilo ržání. Bylo slabounké a tak hrozně vzdálené, že jsem se otočil až s jakýmsi zamrazením.

Ale mí koně nikde - a všude jen podivná, převalující se tráva a znovu i sténavé zaúpění, jako by z prudkého svahu vysoko nade mnou. Jehličí rozumí koňské řeči a pokaždé na ni

prostřednictvím větru reaguje! věděl jsem však. Koně jsou tedy v nebezpečí? Jehličí mi radilo, že ano, a jistě kamarádilo s veverkami, ale satanská houba čarovného kruhu naopak mlčela.

Zpátky! A rozběhl jsem se a seskakoval na svahu, upadl a zatočil se, ale vstal. Koně zřejmě zakrývá ohyb lesa? Běž!

Zahlédl jsem střechu kočáru, ale *je to pohřební vůz!* došlo mi a marně jsem se rozhlížel po vranících. Jen potok... si dál poklidně plynul přes oblázky a jediné ze zvířat se nepáslo v dohledu. Co dělat?

Pocit PROPASTNÉ samoty mnou projel jako navráťivší se ledový nůž. Nebe se stalo jako vždycky stropem, který se ještě snižoval, kaňon mi škodil a svět byl OHYZDNOU kobkou. I můj dosavadní život zůstal v kobce barbarsky uzavřený a...

S odlivem do slz vpluj

JEJÍCH - a pamatuj:

Sám jen sám hledáš hoře, vybavilo se mi.

Pohlédl jsem ke stěně vytepané z kmenů lesa a otrásl se hrůzou. Co se hnulo za větví?

Snad jen další veverka? Rusá, jako by vtělením byla? Rozběhl jsem se a hop, hop do smrčiny.

Dusno mě skoro utopilo – a zelenavé šero. Drsná kůra kmenů, které se zdají prastaré jako rány, opojně voněla a vůkol teď zavládly ostře bodavé jehličky, které nevoní. Hniloba jim pomáhala. A rozklad. Bylo to mrtvolné ticho strašidelného lesa zlých opic a pak... Sten.

Právě v tom stenu jsem zase zaslechl dívčino zoufalé volání. Anebo to byl vítr? Jen vítr v korunách?

Kdopak ví? Někde vysoko ve svahu rozhodně spadla šiška a už se kutálí a kulí, poskakuje jako útočnice ke mně, až mi zavadí o botu:

Tak dej se vzhůru stržít!

Co na vrcholku drží?

To z mlhy trčí hrad!"

Začal jsem šplhat. Řinoucí se vodopády jehličí se rozlévaly a třepily okolo mých holení a bořil jsem se, ale stoupal. A přece jsem se zároveň i propadal a dusil a nabíral dech a... Toužil zůstat nezadržitelný. S očima upřenýma do hnědavého svahu jsem se už nikdy neměl zastavit jako otrok lampy a celé dlouhé minuty (které byly snad hodinami) vydával energii, až jsem... konečně přece vzhlédl.

Mezi zasmolenými kmeny problesklo světlo. Znenadání se v hrozně výši vyhouply i věže. Dvě. Ale působily hrozně vratce, až jako by padaly do údolí a na mne. Bezhlese se ty řítily, a přece ne. Stále stály, trčely, a to nehybně, tyčily se k nebi v majestátní vertikále a jejich úpatí splývalo s modravými kvádry hradby a mezi hradbou a mnou ještě čekalo nestvůrně příkré schodiště bez konce, úzké a sestavené z hranatých sloupů. Zvolna se rozšiřovalo a dál táhle stoupalo coby šedavá kaskáda z kamene, až těsně pod hradem přešlo ve skalní varhany a jejich píšťaly měly šestiúhelníkové průřezy, tak jako každý ze schodů.

Čedič.

Vítr se po té šikmé skalní střeše tichounce proháněl. Přitáhl jsem plášť až ke krku a zapátral očima ještě výš. Po bráně do hradu však ani památky. Budu muset horu obejít?

Budu? A nebude taky šestiboká?

Pustil jsem se nakonec podle horní hranice lesa, až dokud se mi nepostavila skalní průrva. Podíval jsem se do propasti. V hrozně hloubce něco zurčelo. Ne, bez lana se na druhou stranu nedostanu. Rozhlédl jsem se a průrva byla jednou z těch rýh, kterými dávný gigant rozbrázdil úbočí, a propadala se kamsi do bujné vegetace, ale směrem vzhůru se přece nadějně zužovala, až se stala jen puklinou a ta puklina končila... až pod hradbami. Aha!

Pustil jsem se po schodišti ze zkamenělých včelích pláství a vnímal, jak byly obrovské kameny zaklesnuty druh do druhu - s neuvěřitelnou přesností, jako by se tu opravdu přičinily zručné ruce dávných obrů.

Stálo to za námahu a brzy jsem přerývaně dýchal v jedné rovině s vrcholky smrků. Znovu se rozhlédnout? Opatrně!

A pak... Výhled... Skalní města na severu i jihu se mi ukázala lépe a tentokrát v celé ponuře gotické nádheře. Poprvé jsem spatřil i podivnou horu s velrybím hřbetem a obrovský viklan spočívající na neskutečně vysokém pilíři balvanů. Stál, jako by se měl každou chvíli překotit a chtěl zabíjet. Bývalé moře?

Kde se ale asi nalézá to tvé moře, Odetto? povzdechl jsem při pohledu na neskutečně neprostupný, ale i vratký oceán kamene a monolity na severu náhle zazurčely Eričinou písni. Snad. Z místa, kde se průrva až jaksi srdceryvně zužovala v překročitelnou škvíru, tryskal tenouký pramének. Poklekl jsem a pil. Vtom ale cosi zadrnčelo, vysoko nade mnou, a skoro současně se u mé ruky odrazila od skály dlouhá kouzelnická hůlka, či co. Kulila se k jedné ze škvír. Jen půl vteřiny předtím, než se propadla, jsem poznal, co je zač.

Ano, byl to šíp.

26. Chybějící démant

Skočil jsem bleskurychle do škvíry a chtěl se chytit za jeden výstupku pod okrajem, ale čedič byl za miliony let omletý jak sklo a smekl jsem se až do vody a ještě uklouzl, lokty ne a ne se zapřít, a tak jsem sjížděl a padal po hlavě, převracel se a všechno se otřásló výbuchem bolesti. Nevím, kolik uplynulo času, ale...

"Vytáhli jsme ho ze Satanovy škvíry," znělo z tmy a neviditelné ruce mě nadzvedly. Umírám?
"Suky!"

"Ne, sem ho nedávejte!" odpověděla.

"Tak co s ním?"

"Odneste ho ke mně. Nahoru!"

Všecko se mi určitě jenom zdá? A znovu připlula mračná flotila vzpomínek. Suky a Roger jim dominovali, i když coby pár zaměstnaný hlavně sebou. V čemž se mi vůbec podobali? V ničem. Byli doplněk, ale taky to jen chvíli. A víckrát ne.

Byla to však i má chyba, i já přece býval cele zaměstnán sebou a po sdílnosti dvakrát netoužil. Ne, nikdy bych své osudy kupříkladu nepopsal na papíře, a proč taky? Jaký by to mělo smysl a kolik lidí už obdobně cítilo a žilo? Jsme prach. V ten se i obrátíme a nejlépe je se ukrývat. Před d'ábly i veškerými statistikami. Před revizemi i potenciálními exekucemi. Nezavdat příčinu, a pokud už statistika, revizora anebo exekutora potkáte, třeba ho zabít. Klidně, rychle a ekonomicky, protože mučení už náleželo d'áblům. Anebo bude náležet.

Ne, já nikdy netoužil po smrti, ale ani ne po sdílnosti, zatímco TI DVA ze Skeletonu...

Ti ano. Touživali a mnohé navrhovali. ZÚČASTNI se některých našich záležitostí. Zvali, i kdyby nevinně. Dával jsem si ale pozor. Dost. A přece váhal. *Zúčastni se i našeho osudu, alespoň kousku...* Když jsem byl mladší, šli na to s prosíkem. Suky. Roger. Nakonec se jim i povedlo mě k účasti přimět a bezpochyby to mohl být dobrý nápad i dobrý základ pozoruhodného přátelství, ale nebýt náhrdelníku.

Jakého? Však tušíte, to já jsem idiot. Anebo to nebyl žádný náhrdelník?

Jak to mám vědět. Ve snu se to zjevovalo jako náhrdelník a na tom náhrdelníku se povědomě kývaly hned *dva pablesky sršící přívěsky*. Samozřejmě. Jsou i nemotorně přikresleny do cípů

pentagramu, ano, tady na Papežově pergamenu a já... Snil, ale vtom se náhrdelník roztrhl. a hrk, hrk, hrr, už ty kameny letěly po dlažbě. A jako první dopadl tyrkys.

Zvláštní prelud! Jeho křečovitá členitost symbolizovala však stoprocentně klikatou lesní vyjížďku končící vysoko nad hučícími vlnami dobrotivé řeky Marny.

A pak... Jako druhý se odrazil od země i "světlý spinel.

Jistě, ten vkreslený do druhého ďáblova rohu. A znamenal vraždu i s její obětí, ano, byl i veverkou A JEDINOU SKUTEČNOU vraždou mého života. Tenkrát...

Z drobného, zrzavého tělíčka muselo odejít s krví hodně energie, ale mě zůstávala. Z mrtvé veverky ovšem mohlo dovnitř do Suky přeběhnout i víc. I sama veverka předtím léta svobodně přebíhala mezi větvemi lesů a z mrtvolky přešla její ODEVZDANÁ BEZBRANNOST. Mé vzpomínky!

A všecko, co kdy vzklíčilo nad Marnou, později přece i vykvetlo. I toto vykvetete! Udělali jsme (jak to bylo?) tenkrát hrobeček a nazítří po veverčině skromném pohřbu jsme stáli se Suky v zelené tůni jejího pokoje o něco změněni.

Suky se dívala otevřeným oknem na rezavě zapadající slunce a rozpouštěla si vlasy. Jako by tekly a zářily. Místo veverek se ale soumrakem míhalo zlo. Má vina.

Míhalo se tu i cosi blanitého, ale zatím jsme blány nevnímali. Byli jsme tak mladí, až jako děti, a obzvlášť já, a Suky měla zrovna narozeniny a já jí přece podával dárek a ptal se. "Co jsi třeba dostala v pěti?"

"Už si nepamatuju."

"A v deseti?"

Ten den ode mne rozhodně obdržela neobvykle veliký hřeben - a byl hrozně jasně žlutý. Když jsem jí ho podal, přišla mi nejšťastnějším tvorem v dějinách vesmírů a ráda byla a dala to znát. Jako mimoděk se mě dotkla: "Díky, Riny!" A byl jsem její a ona má a ne, nikdo se DOOPRAVDY nezamiluje, když není druhou stranou poskytnut... i třeba jenom bezděky... aspoň náznak pobídky. Aspoň v tom je příroda zdánlivě milosrdná a já...

JSEM zamilovaný! uvědomil jsem si překvapeně, ale když jsem na dávný pohřeb a dárek s odstupem vzpomínal, napadlo mě, zda chvíle místo hřebene nezasloužila démant.

Právě démant. Anebo i víc?

Zasmušile jsem znova pohlédl na pergamen. Pročpak jsou asi tady démanty jenom dva?

Něco mi říkalo, že chybí nejméně třetí. Ale ne. Právě a jenom třetí.

Anebo by to už pak byl ďábel?

Lze si představit ledacos. Já... Jako by ke mně a Suky místo třetího démantu už tehdy oknem profrčela jedna z těch odporných, blanitých věcí, a to v útoku, a jak jen Suky vykřikla! Pozdě! Zapletlo se jí TO do vlasů, a právě když se začínala česat mým dárkem. É! Znova, znova vykřikovala, protože se NIKDY NIČEHO NEŠTÍTILA VÍC než netopýrů, ale to bylo jen dětské hraní proti tomu, co nás mělo potkat. Pak...

Ano, zachránil jsem Suky a aspoň na chvíli mi odevzdaně vklouzla do náruče a svět se z perspektivy v této její tehdejší náruči zjevil úplně, ale úplně jinačí. Kdepak kobka. Prozatím se vypařila. "Ale SPÁLILA bych tě nejraděj na PRÁŠEK!" říkávala Suky od té doby často a říkávala to sice škádlivě, ale jako by si zároveň s mou láskou nevěděla rady.

Můžete už hořící lásku spálit jejím prostřednictvím? Samozřejmě. A Sučinu větu o žehu jsem právě teď a tady uslyšel z bezprostřední blízkosti, jenže ji pronesla docela novým tónem a ten tón už se mi vůbec, ale vůbec nelíbil. Probudil jsem se.

Vzpomínky byly pryč a Suky tady, i když... Nebudu všechno psát, ale některé věci jsou pravdivé jenom v noci.

27. Zelené zrcadlo

Procitl jsem zkrátka ve starodávné posteli s nebesy (tentokrát) a světlounce zelená pokrývka mi něco příjemného připomínala.

Co? Stejnou barvou se vlnily hedvábné závěsy obtažené okolo lůžka - ze všech stran, až na jedinou svislou štěrbinu u mé ruky. Tou škvírou pronikal do poduškového domku tichý jas a přinášel i omamné vůně zelených muchomůrek z celého Northamptonu. Už zase jsem v duchu uslyšel vyštěknout a zatrylkovat i odpornou ropuchu čarovného kruhu a cítil se utancován jako idiot. Kým? Rusalkami?

Ale tentokrát nešlo jen o ženy, za sebou jsem měl takřka horolezecký výstup. Snad proto si připadám tak zoufale malátný a zesláblý a vyčerpaný a snad i bezbranný? Najednou? Kde mám meč? prolétl mi hlavou šíp obav. *A kde bílého králíka?*

Kde hlavně pergamen s inventářem? Zmizel?

Propadl se mi někam z kapsy? K satanům?

Automaticky mě to v posteli posadilo. Chyběl, ale vstát nešlo. Údy jsem měl jako z olova.

Pak... Konečně jsem přece došlápl na podlahu a prudce rozhrnul zelené závěsy okolo lůžka. Ta potemnělá, tichá komnata byla ale ještě zelenější a kupodivu nepůsobila neútně. Jen jaksi houbovitě.

Nad mým temenem se ve tmě sice rýsoval náznak gotického klenutí, ale přímo gotickou kobku to ještě z komnaty nedělalo. Závěsy podobné těm okolo lůžka zastíraly v temně zelených vlnách i většinu stěn, jako by tu čekaly kvůli skrýším pro skřety, ale ani tak nepůsobily odpudivě. Dvě proti sobě umístěná okna mířila do opačných světových stran a byla dělena gotickými kříži. Ve špaletě před nimi jsem postřehl útulná sedátka, ale taky jen jako pro skřítky. Zamířil jsem k bližšímu z oken.

Už jsem byl skoro u něj. Utápělo se v odlescích temného brčálu, zatímco to protilehlé, které jsem si kupodivu nevybral, zářilo jiskřivě a nesčetnými pablesky šťastného dne a sluncí. V pokoji panovalo teplo, vnímal jsem i spousty vkusně vyřezávaného nábytku (taky v nejrozličnějších odstínech zeleně) a byl to úplný ráj na zemi, zvláště po té mé dlouhé, strastiplné pouti magickým lesem a kruhem hrůzy.

A ne snad? Šlo však taky o hotové vetešnictví a sta více i méně roztomilých drobností mi připadalo jak nějaké hrací kostky, které někdo rozhodil po širokém dubovém stole. Ležely i na policích, skříních a oknech vyklenutých do oslích hřbetů, ale jeden detail vší té zabydlenosti mi vyloženě padl do oka, a ten detail odpočíval na polici u křišťálového zrcadla. O co šlo?

Barvou se věc do pokoje ale vůbec nehodila. Možná... byla ostatně jen výběžkem a pokračováním mého snu, ale... Propána! Vzrušeně jsem šel blíž a ještě v poloviční hypnóze se pak už skoro potácel k zelenavě lesklému oválu zrcadla a bylo to zvláštní, až nepochopitelné, ale nohy mi opět vypovídaly poslušnost a jako bych se vznášel a zrcadlo... Má vlastní tvář se mi sunula vstříc, ale v křídově chorobném provedení, tak co mám dělat? Snad divy pravého udatenství?

K smrti nerad nahlížím do zrcadel a taky vlastní tělo jsem se popravdě a odjakživa pokoušel vnímat spíš nezřetelně a jen jako zastřené ideálem, ke kterému jsem odmala toužil směřovat, teď však jsem na sebe *po dlouhé době poprvé* pohlédl upřímněji a najednou se mi vybavilo jedno dávné Belfordovo zasmání. Jistě! Tenkrát... se rozlehlo velmi podobně útulným pokojem Skeletonu a myslím, že jsme zrovna cosi ve třech popíjeli u praskajícího krbu. Ne ve třech... Suky kams odběhla.

"Oč jde?" ptal jsem se zrovna Rogera trochu příkře, ačkoli ten jeho smích nebyl nevlídný.

"Chci se tě zeptat..."

"A nač? Ptej se."

"Ptávám se na totéž sebe. Nepřišlo ti vůbec nikdy ani trochu zvláštní, jak si někteří lidé naprosto neuvědomují vlastní přitažlivost?"

"Teď nechápu, o čem to mluvíš."

"O tobě, Riny."

"O mně?" Rozpačitě jsem spolkl rudé víno. Tedy doušek.

"Zjistil jsem až za dlouho, Riny, že tě nechápeme," řekl už tenkrát lord Belford poněkud uhlazeně. "Ani trochu ne."

"Ale co? To bude asi normální, ne?" A napil jsem se víc. "Nejdřív se s někým cizím neznáme, jak to chodí, a nechápeme ho. PAK... se poznáváme a chápeme, ale jakmile se chceme poznat nejvíc, už se zase se nechápeme. Pán Bůh tak lidi udělal, ale proč, nevím. Možná se to dovíme po smrti."

Roger Belford mě ale už neposlouchal: "Netvrdím, že nejsou i dívky, které tě minou bez povšimnutí, ale vcelku vzato jsem, co se my tři známe, získal dost intenzivní pocit, že by se jich po tobě valná většina utloukla, Riny, kdyby tě měly možnost poznat jen trochu blíž."

"Ano? To jsou řeči."

"Jsou, ale stejně. Proč... Tak proč jako bys pořád napůl spal?"

"Já opravdu nechápu, o čem to mluvíš, Rogere."

"Copak si JENOM hraješ na pouhého diváka? V životě jsem nikomu nerozuměl mň."

To řekl a nepopírám, že to pro mne bylo rozčarování. Jednali se mnou občas jako s trochu nemocným, to je pravda, ale měl jsem za to, že si rozumíme už nejen antikvárně. Roger mi to však dal. Napil se taky a pohlédl do ohně.

"Nikdo nikomu nikdy nerozumí," pokrčil jsem lhostejně rameny a vzhlédl oknem k nebi. "Na hvězdách asi bublají rasy, které si možná navzájem čtou myšlenky, a přece si rozumí. Kdyby si ale lidi četli myšlenky, nenáviděli by se, a co se týče žen, naprosto se mýlíš. Rogere."

Nestojím za pohled. Mimo to... Už si ani nevzpomínám na jinou než na tu, co si s námi až do předchvíle povídala." A ohlédl jsem se ke dveřím. Suky tam stála.

"Suky, víš..." Pokaždé se na mne dívala spíš s pochmurným výrazem trpělivého soucitu a...
"Probud' se!" řekla studeně.

"Copak ale všichni nesníme? Neustále?"

A tento dávný rozhovor u praskajícího krbu jako by se znovu promítl před mýma vlhkýma očima v zelených odlescích zrcadlového křišťálu, ale pak jsem uviděl zas jenom sebe a oči z křišťálu rychle odvrátil. Ale vzpomínek bylo! Ne všechny přitom rozluštěné a momentálně je ve mně znovu nahradil až jaksi dojatý úžas.

Chvějícími se prsty jsem totiž zpod zrcadla sebral strašlivě známou a povědomou věc.
Obrovský žlutý hřeben...

28. Studna na dně propasti

A někdo se tím hřebenem nejspíš ještě nedávno česal. Ne snad?

Určitě. A prsty mi automaticky hmátly pro pár pavučinově jemných nitek, které chtě nechtě zachytil. Skoro užasle jsem vlasy zvedal k očím. Ta zvláště rusá barva...

Takže jsem tu a... Suky mě snad zachránila? Anebo je rodiči podobné myšlenky jen mé vlastní romantické přání? Anebo je na Zemi od zachraňování odjakživa jen jistý Rinaldo Rinaldini? Možná.

A v duchu jsem zase uslyšel poslední výzvu umírajícího Rogera, která se však dávno stekla s poslední výzvou loučící se lesní princezny a... *NEZACHRÁNÍ TĚ SUKY. Ty musíš zachránit ji!*

Musím! A uvědomil jsem si to znovu a s náhlou jistotou. Malátnost explodovala jako v katarzi a sesula se mi z ramen. Jen přes ně přehodím plášť... Už se mnou už prodělal tolik šarvátek... Pak...

Ten plášť skutečně visel v pokoji, a to zrcadla. Rázně ho strhnu, tak! A stál jsem tu i v naivním zadoufání, že pod pláštěm bude viset meč, ale ten se ztratil, a tak jsem se aspoň rozběhl za sluncem a uchváceně stanul u okna.

Žlutošedé, štíhlé monolity se ostře zařezávaly do lehounkého ranního oparu a goticky vratká jako pohádková říše ležela ve skleněné kuličce na mé dlani. Ale ne, přede mnou! A tam daleko na jihu nad kaňonem visel i neuvěřitelný viklan a támhle stála neobvyklá hora s velrybím hřbetem a uzavírala nehybné panorama skalního města na severu. Ryby mraků zmrtněle plovly v tichu, kterému jsem stále nemohl uvěřit, ale bylo naprosté, i když jsem

otevřel okno, a jak jsem se vyklonil, projel mnou chlad. Zatočila se mi hlava a svisle kamenná stěna hradu se nacházela všude okolo oné hlavy. Bylo to zlověstné, když spadala do závratné propasti a když propast končila až povědomým čedičovým schodištěm. JO! Tam dole jsem už stál a ještě níž horu svíral temně zelený prstenec smrčí a já... se pátravě díval po škvíře, která mi snad zachránila život, ale nikde jsem žádnou škvíru neviděl a jen cosi jako bílý králík zahopkovalo jehličím, ale musel to být přelud.

Snad se štěrbina zařezává do svahu až za skalním ohybem? Vyklonil jsem se víc... A tu mi cosi zezadu narazilo do ramen a já se převážil a padal...

Anebo mnou aspoň projel podobný pocit, ale mocným šklubnutím jsem strhl tělo zpátky a skoro zároveň se otočil na patě. Vůbec nikdo za mnou nestál. A zelená ložnice?

Zelená ložnice živých snů zela prázdnotou a nepřipadala už mi tak útulná, naopak. U srdce mi zatrnulo z vlastní opuštěnosti a přirazil jsem okno. Znovu pohlédl pokoj a zíral k zrcadlu. Pod ním dál čekal obrovský žlutý hřeben a nad hřebenem vyzýval ke skoku hluboký, zelenavý křišťál a chvíli se mi zdálo, že se ke mně ze zrcadla vystrčila zelená ručička a hřeben popotáhla.

Anebo už za mými zády? Zdánlivá rychlost plynutí času se stále mění a veškeré závěsy ložne se i teď zimničně chvěly. Průvanem?

S tlukoucím srdcem jsem znovu zamířil ke strašidelnějšímu ze dvou oken. Čekalo na mne temně zelené a prázdné jako důlek, jen ho rozevřít. Stalo se a ostrý proud čirého vzduchu proklouzl hadovitě komnatou, zatímco jsem shlížel do šachty, jejíž zelenožlutým mechem potažené stěny slizce spadaly do šeredně temné propasti. Vyklonil jsem se jako před chvílí na protilehlé straně pokoje a vzhlédl. V nekonečné výši blikotal jen kousíček nebe a byl křivolace ohraničený zubatým cimbuřím i věží, která ale nenápadně rostla už ze samého dna hradu. A pode mnou? Tam dole naopak začínalo něco jako otevřená hrobka světa, z které nejspíš i vystupují neviditelné jedovaté výpary, a já shlížel do miniaturního vnitřního nádvoří.

Skály čtyř zdí nádvoříčko surově svíraly a rdousily a když jsem se podíval lépe, rozeznal jsem dole uprostřed i černý chřtán draka, co odporně zíval k nebi, ale čekal skrytý v jako by vodním příšeří brčálových lišejníků a sinavé vodníkovy rty se okolo oné studny dál a dál špulily vytesány ze světlejší žuly. Vidím snad shora okrouhlé roubení.

Určitě. A studna se zdála šklebícím se propadlem a ono jaksi pot'ouchle násobilo ledovou hlubinu nádvoří a výraz nekonečně hluboko uvězněných úst jako by schválně předstíral

bezhlesý jek BEZEDNÉ hrůzy uvězněné už navždycky v podsvětním labyrintu. To jsem si aspoň říkal a... Co řveš, ty tlamo?

Už vím. Zvolna vyslovuješ Ó, kulaté jako samo zlo, a já si to písmeno kdo ví proč překládám takto: *Sestup do mne!* A kvílení průvanu se stává i hlasem jisté rusovlásky a možná šeptala totéž, ale jak to mám vědět? *Vstup do mne? VRHNI se do mne? Udělej to a POMOZ mi?* Naprosto nejasný vzlykot vzdáleného podzemí jako by se vtom však rozpustil v podivně ztlumeném zavytí nablízku.

Zvolna odeznívalo. Tu mi - už podruhé - cosi vrazilo do ramen... a já se převážil jako pytel, jenže tentokrát už nešlo o sen a já padal opravdu.

29. Soukromá válka Ellery Radcliffa

V poslední chvíli mě zachytila čísi paže.

Až nelidskou silou mnou smýkla zpátky do ložnice. Upadl jsem na koberec a vyskočil. V temné zeleni mi do očí šlehl krvavý šarlat a leskle rudý plášť, hle, splýval v záhybech z ramen vysokého, štíhlého muže.

Stál ve střehu a rozkročen s vyzábě bílou rukou na zlatě vykládané rukojeti meče. Temně modré oči mu planuly divokým světlem a rozcuchaná plavá kštice padala hluboko na záda. Viking? blesklo mnou při pohledu na bojovně vystrčenou hranatou bradu. Ta bledá pokožka jeho tváře mi v šeru připadala až pergamenově průsvitná, což ostře kontrastovalo s širokými, požívačnými ústy.

Ellery Radcliff.

U svěšených koutků se mu sarkasticky chvěly drobně svislé vrásky čehosi krajně nepěkného. "Vítejte na zámku Malicorne, Rinaldo Rinaldini!" zašeptal hradní pán se zřejmou ironií.

Co jsem si představoval? Nevím, ale možná to, že se mi právě o Suky jen nezdálo. Jenže je se mnou a...? Copak mu právě Suky nevyzradila, že jsem dorazil?

Kdopak ví. Ellery tam stál zle, potměšile a varovně. "Jste prý živoucí magnet na dobrodružství, Rinaldini," pokračoval.

"A kdo vám to nakukal?"

Ellery Radcliff pohrdlivě sešpulil plné rty: "Hodláte mi s dobrovolným brekotem doznat, že jste si jádro vlastní legendy pracně vycucal z palce?"

"Ne, to jistě ne, ale..."

"Rytíři, tak dost! Vím, že... Vyluštil jste už údajně i pár náramně zapeklitých hádanek."

"To vyluštil, až... Až na tu nejzapeklitější."

"A to je která?" uchechl se pán hradu posupně.

"Jistý Rinaldo Rinaldini."

Aspoň tomu se konečně i srdečněji zasmál a odhalil tak neobyčejně dlouhé, hrotité zuby bělejší než slonovina, ale já nežertoval a pochmurné procesí bytostí, které jsem nejen uvnitř sebe bez přestání a znova a znova nalézal a ztrácel, bylo přece podstatou celé záhady.

Z koho jen se procesí skládalo?

Bylo jich dost. Byli tu... Rozporuplný Lovelace z Clarissy, toho románu, i věčně věrný i povětrně hledající Lancelot. A bludně upíří Ahasver i šílený, rozzuřený Roland, zkrátka samí hrdinové, úryvky jejichž dobrodružství jsem kdysi u praskajícího krbu vyprávěl Suky a jejichž osudy mě dojímaly už v dětství. Jistě, to já byl i vlastním svým předkem, loupežníkem Rinaldo Rinaldinim, ale zároveň se cítil být každým dalším a bezděky zvažoval, jak by se asi zachoval kupříkladu Ariostův hrdina, kdyby do něj někdo... takto *žd'uchl* u okna?

"Byl to jenom žert!" usmál se Ellery Radcliff, ale jeho následující úsměv byl spíš bleskurychle zákeřným řezem břitvy do masa, po kterém se ještě nevyvalí krev, ale skoro. Zasvítily mu zuby. Vymrštil se jako levhart a plný jakési bezhlese zkamenělé zuřivosti přirazil ono. Tímtéž pohybem se ke dvoru a propasti otočil zády.

"Žertujete takhle často?" optal jsem se suše. "A vaši lukostřelci? Jen tak nazdařbůh pálí z kuší po každém?"

"Jistě, a bez vyzvání!" ztvrdly zvrásněné koutky úst a už jsem nepochyboval o ničem. Byla to bezmezná krutost, která v těch ústech tkvěla.

"Vedu tady zrovna takovou menší soukromou válku, rytíři."

"Proti nevinným poutníkům?"

"Proti celému Northamptonu."

"Nepřátelé světla, co?"

Uplivl si na koberec, aniž na mne víc pohlédl. "Černý papež by asi Malicorne k smrti rád navštívil, když ho nemůže srovnat se zemí," zachechtal se Ellery Radcliff nenávistně. "Já ovšem nemám žádný zvláštní sběratelský zájem o zrůdy." Už chvíli jako by divně třásl.

Prudce potlačovaný vztek? Ten muž rozhodně dost křečovitě svíral rukojeť meče vyčnívající zpod rudého pláště a zvolna se okolo mne sunul v nenápadném půlkruhu. "Každopádně," začal, "se vám omlouvám, rytíři." Ale to zašeptal dost nevěrohodným tónem. "Mladý Naylor je ukrutně snaživý a k smrti rád se strefuje do ještě živých terčů." Netvor se znovu šíleně rozesmál.

"Mladý Naylor?"

"Ano, ale vás lukostřelba očividně nezajímá, jak vidím, co, Rinaldini?" A mé jméno vyslovoval, jako by krájel žluknoucí máslo.

"Ale docela i zajímá, jenže jsem nepřišplhal kvůli sportu."

Veškeré Radcliffovy rysy ztuhly a ještě zodporněly - v tom zeleném přítmí ložnice, a když konečně objevil (asi ve studni) ztracenou řeč, v tónu kmitalo urputně potlačované napětí. Stál přede mnou v plášti jako krvavá socha červené smrti vystupující ze zelenavé tůně a jeho obličej se bělostností slušně blížil barvě jeho vlastního chrupu. A ne, to už snad ani nebyla tvář. Šlo o odpornou masku uprostřed se zvolna se pohybující jizvou krvavých rtů a...

Z veškerých pórů smrdutého močálu taky sálá nenávist beze dna!

"A další lučištníci?" zeptal jsem se jako namáhaně.

"Corman vás mohl snadno dostat, ale zašel jste za stromy. Ne, žertuji."

"Tomu bych rád věřil."

"Ale Rinaldini! Snad jste nedoufal, že mi není jasné, proč jste tady?" procedil Ellery jaksi trhaně a stejně trhavě udělal pohyb, jako by chtěl tasit. Uskočil jsem co fretka, ale Radcliff vytrhl zpod pláště jen zažloutlý svitek.

"A proč jsem tu?"

"Vím to dobře, jste taky jeden!" šerموval mi svítkem až pod nosem. "I vy zachvácený zlatou horečkou, co? Dal jste se naverbovat nejbestiálnějšími vrahy v dějinách Northamptonu a..."

"To je lež!" chňapl jsem reflexivně po plánku.

"Ne - tak - zhurta!" ucukl s pohrdavým úšklebkem a já si s úžasem uvědomil značný stupeň vlastního zlatého opojení. On - měl - pravdu. Bídák! A byl bestií, snad, ale chápal mě.

A inventář třinácti truhel? V duchu se mi skutečně protácel před očima jako orloj a já se neubráníl prudkému vzrušení a to Erika i Černý papež měli obratné prsty zastrčeny v tomto prokletí, ale bylo částečně od začátku i mou vlastní zneužitou podstatou.

A přece mi ti dva udělali i svým nástrojem a jako by mi tehdy, za bouřlivé noci vsugerovali i vlastní touhy. Ten mamon! Ale nejen on! Zas mi zněla i jejich věta "vy přece patříte k nám, Rinaldini," a hučela ve spáncích s naléhavostí milostného vnuknutí.

"Lhaní asi nebude váš obor!" postřehl Radcliff mou vnitřní rozpolcenost. "Dost, nesnažte se, vím všechno. Taky vás poslal Černý papež!"

"Posílá mě lord Roger Belford. Belford ze Skeletonu, vy cvoku!" vykřikl jsem rozhořčeně a v tu chvíli bohužel i úplně bezelstně. Ellery Radcliff se zarazil a přestal mě obcházet jako lačná šelma. Stanul a jen trochu se chvěl, ale byly v něm všechny struny d'asa. "Belford? Tak to ještě řekněte, že vás poslal za Suky."

"Pravdaže."

"A proč jste přišel sám?"

"Vždycky tak chodím."

"A proč *nepřišel* Roger sám?"

"Protože je mrtev."

"A to mu vadí?"

"A to mu vadí."

"A kdy byl zabit?" povytáhl Ellery Radcliff lhostejně hustě srostlé obočí.

"Včera, a právě Černým papežem. Ale kde je Suky?"

Tu však sopka jménem Radcliff explodovala definitivně. Zběsile tasil, až jako šílenec, a já se dostal mezi něj a jednu ze zelenavých stěn té ďábelské ložnice.

"Kde? Už jste měli času dost!" řval a těžká čepel se mi zaleskla nad hlavou. Proč jsem však i tápavě pohlédl ke křišťálovému zrcadlu? Ví to Bůh, jenže hřeben s pár rusými vlasy tam už nečekal!

Radcliff se mezitím kupodivu zarazil, asi že sledoval můj pohled. "Víte vy vůbec, Rinaldini, že stojíme v její ložnici?" zeptal se s pomalou zřetelností a zničehonic mě přece udeřil.

Soukromá válka?

"Ano!" řval Ellery chraplavě, "a teď válka mezi námi, rytíři." A provedl chvat, udeřil mě zákeřně mečem do hlavy a bezednou bolestí se mi zatmělo před očima. Jako vířivá javorová vrtulka jsem se propadal do ještě zelenějšího podhradního jezera a jen z hrozné dále ke mně

dolehla nevěřičná slova slepě zuřícího Radcliffa. "Tak vy jste spal v její posteli a ji ani koutkem oka nezahlíd, co?.."

30. S odstupem netečného diváka

A pak... Co čekáte, zase jsem snil.

A zase stál vysoko nad Marnou, zase se mnou byla Suky, anebo aspoň ve vzpomínce, a zase místo zvučelo větrem, vodou i pramínky té vody a já si opět přál navždycky vídat pramínky Sučiných vlasů, ale hlavně... *Ať jsem to já, kdo tu s ní léta, odmalička vyrůstal! Proč to tak nemůže být?*

A ať jsme to *my dva*, koho tyhle říční vlny naplnily ne marností, ale dobrotou a láskou.

To jsem chtěl. To. Nicméně Suky už asi řekla všechno a ani řeka ji nebavila. Čas bohužel plynul a její oči se teď stále častěji stáčely k obzoru. "Ale, no tak, veverka, co je s tebou?" stiskl jsem jí ramena.

"Riny? Víš, byl to skvělý začátek, s tebou. To tedy rozhodně, ale musím ti říct, a měla jsem to udělat už dávno, že začátek NIČEHO."

"Ničeho?" Potřásl jsem užasle hlavou a zahleděl se na Suky.

"Ničeho, protože, víš, už nejsi... A ještě než jsi přišel, byl tu..."

Tak je to vždycky? Pro koho? Příští ráno Skeleton opustila a vyměnila ho za zakletý zámek jménem Malicorne, ale dávno byla prý Ellery Radcliffovi zaslíbena a ten hñup Roger to věděl a ještě si dodatečně troufal mi vykládat o osudové vášni a Sučině i jeho nepřekonatelné touze. On a ona přitom...

Ne, nevěřil jsem Rogerovi a nevěřil už ničemu... a nikomu a copak je možné, že si Suky se mnou celý čas jen tak pohrávala? A Roger? Věděl vše, a přesto mě nezbavil role blázna? Tam u nich na Skeletonu?

Stalo se, a tak jsme prohádali den, načež jsem Skeleton taky kvapně opustil a nemělo být víc Rogera ani Suky. Ale pár dní nato jsem vše viděl trochu jinak, přece jen, a vinu přisoudil sobě. Proč? Nepodařilo se mi překonat sebestřednost, zahleděnost a... Bože, kdybych tak byl jen o chloupek vstřícnější, kdyby... Ale je zbytečné naříkat nad rozlitym mlékem a v mé horlivosti už navždycky zůstane chladný odstup věčně netečného diváka, s kterým budu jako *z kobky* pozorovat i veškerou vlastní minulost. Jsme ale snad úplně mrtev?

31. Gotická kobka a vzlykající mrtvoly

Dostal jsem plochou meče do hlavy, jak si vzpomínáte, a logicky zavřel oči.

Stejně dávno nežiju. Zase je ale oči otevřel.

Pak... Lomy oblouků v šeru nad mnou mi připomněly gotickou klenbu krčmy nad propastí a lesní princeznu i s její písní Odetta. A já... Ležel jsem uprostřed hrobového ticha.

Ledový chlad mi však v bezvědomí pronikl až do morku kostí a záda nadále ohmatávala kamenná podlaha úžasně vysoké a úzké KOBKY. Byla blikotavě prosvětlována jediným okénkem vysoko ve stěně, šlo však o vlhký hrob. Právě pro mne.

A je to i studna na dně PEKLA, které jen zatím nečpí. A sám jsem d'ábel.

Snad. A tady uvnitř? Zůstal se mnou jen odporný, zatuchlý pach a cosi podlouhle se rozpadajícího a žlutavého vystupujícího z přitní. CO TO...?

Leželo to vodorovně podle mého vlastního zkřehlého těla - jako zkroucená větev - a já se po té větývce i natáhl... Eh! Vymrštil jsem ruce zpátky, vymrštil se celý, uskočil až ke zdi jako před štírem a zíral na VĚC, po jejímž boku jsem procítl a poslední cáry zetlelého oděvu splývaly ze zpuchřelé kostry úplně rozložené mrtvoly.

Co jiného? Sinavá barva lebky omývané šikmými paprsky světla kontrastovala s obludnou prázdnotou očních důlků, a ty potměšile lákaly ke skoku do vyhnilých propastí. I hodující červy. Ten kostlivec mě zval, a to bezhlesými dásněmi a až do záhrobí, ale sám zůstával příšerně nehybný.

Co s tebou? Zaťal jsem před tím pohledem víčka v prudkém úděsu a zatoužil po návratu snad až do lůna, ale rozhodně domů do snů. Nešlo to.

V nekonečných zástupech duší okolo však táhly gotickou kobkou bělavé obličejů dalších a dalších mrtvol nashromážděných za staletí a beztvaré, rozplizlé oči ronily bujně slzy hniloby.

Rybí ústa se proti mně vyšpulovala s mlaskavými polibky nářku a úpění bylo tak hrozné, že už nemohlo být jen dílem mé věčné obraznosti. Šlo o realitu, bohužel.... A slyšel jsem to doopravdy. Pláč.

I brekot pitvorně strnulých chřtánů. Bože! Zač? Vím to! A přirazil jsem dlaně na uši.

Marně. Vzlyky pronikly spárami třesoucích se prstů a jako by zněly z neskutečné dáli podsvětlního labyrintu. Ne, to ale už nebyly vzlyky odporné mrtvoly. Tam někde za zdí... plakala Suky.

32. Studna

Horečně jsem přitiskl ucho na chladnou zeď. Pláč ztichl.

Anebo se mi od začátku jen zdál? Tak či tak jsem zapřáhl do vozu imaginární rusou hvězdu a s novou energií zapátral po dveřích. Jakýchkoli. Hle! Rezatě se krčily v rohu, ale... Byly jediným neprodyšným plátem železa.

Zkusil jsem otevřít. Marně. Nepotlačil jsem zaklení. Pravidelně sesazené kvádry kobky mě svíraly jak celoživotní vražedná šachovnice a chtě nechtě jsem si představoval i ty nejdrobnější částičky šedavého prachu vršící po léta nad podlahou, jako se to děje ve starých strašidelných domech, až dokud konstelace nedovrší tajnou míru známou alchymistům a neotevrou dimenze... Hú, dimenze chrlící přízraky.

Ale to nesmím řešit. Potácel jsem se s prsty klouzajícími po zdi a kobku třikrát obešel a zase stanul a vzhlédl. Upřeně jsem si prohlížel úzké okno ve tvaru jetelového listu.

Aspoň ne opět lebky! V tom okénku jsem neviděl žádnou mříž, ale zdálo se nelidsky úzké.

Co to přesto zkusit? Modlil jsem se. Přistoupil čelem ke stěně a vzpažil. Okenní roubení i tak zůstávalo vysoko nad konečky mých prstů. Odstoupil jsem až ke zpuchřelé kostře, skrčil se a skočil. Prsty bohužel sjely po vlhké zdi a hrudní koš mrtvoly se pode mnou s odporným zařinčením rozprskl. Bílá lebka se zvolna odkutálela do kouta u dveří a její prázdné dülky se na mne výsměšně upíraly z šera. Ne, už jsem to nevydržel a skočil, ale tentokrát jinam a dup. Dutá hlava pukla jako ořechová skořápka, s praskotem se mi pod nohama rozskočila na střepey a já, přemítaje o účtě k mrtvým, jsem ji rozdupal vlastními patami na padrt'.

Potom... Do následujícího skoku jsem vložil veškerou sílu a zachytil se ostré okenní obruby. Ta stěna však byla pro podrážky až příliš hladká, tak jsem se musel vytahovat jenom na konečcích prstů, což věru zavánělo dalším pádem dolů do kostí, ale pak jsem přece náhle hleděl... skrz okno.

Kamenná zeď byla nečekaně útlá a za ní čekala jakási dutina, tak jsem ještě zabral a jako zázrakem se mi povedlo přehmátnout z vnitřní hrany na druhou, vnější hranu zdi, ale stejně nebylo proč věřit, že by vězňatelé opomněli uzavřít jakoukoli únikovou cestu, leda... Leda by mě chtěli zvolna umučit, ne?

Každopádně jsem chtěl aspoň vypátrat, odkud do mé kobky dopadá mdlé světlo, a tak jsem pátral. I nepatrná výseč vnějšího světa stála mi za extrémní námahu a nějak to jistě souviselo i

s tím, že jsem si taky ze života zvykl vybírat a vnímat vždycky jen určitou výseč reality. Snad ještě užší?

Netuším, ale *jinak bych nedokázal přežít.*

Umřu tím spíš tady? Okénkem, to už vidím, se neprotáhnu, ale aspoň ramenem jsem se do kamenného trojlístku vedral. Tu mnou projel chlad a...

Tam dole, přímo pode mnou a za zdí padala do propasti další lišejníkem potažená stěna, u jejíž paty se cosi lesklo. Voda? Slizké zdi se přímo řítily do hlubin i všude po stranách a jen já sám nakukoval do nitra světa i k uzoufání tenounkého válce, který se snad zavrtával až do zemského jádra. Tam odzdola přitom stoupal mrtvolný chlad a...

Ústa jakéhosi studničního ústí se naopak bělala v nedosažitelné výši.

33. Rinaldini! Jste mrtev! aneb Žíznivá gilotina

Co dělat?

Nezbývá, než se spustit zpátky ke zpráchnivělé mrtvole? A čekat? A čekat, až se v takovou kostru taky rozpadnu? Co mi zbývá? Jsem jen člověk a svět se právě stal SKUTEČNOU KOBKOU, ne už jen imaginární. Jsem uvnitř, natvrdo, a znovu a znovu budu prožívat svou tragickou smrt, tak jako v zakletí, ale i smrt Rogera Belforda. A znova a znova budu slyšet jeho poslední slova. A co to bude platné? Je mrtvý.

Ani Suky už nikdy nikdo nezachrání. Hynu! Zmar! Pojdu, aniž se dovím, co TAK HROZNÉHO vězí v jejich zatrolených dopisech a... Vykřikl jsem.

Odpovědí se stala jen dunivá ozvěna. Prázdnota panovala. Nic. A svět studny za okýnkem byl pro mne stejně prázdný a vylidněný jako svět kobky celého mého života. Anebo snad nebyl?

Náhle se mě ale zmocnil intenzivní pocit, že mě odněkud upřeně pozoruje COSI KRUTÉHO.

Nakoukl jsem tedy znovu dolů, za okýnko a... Co tu plave. CO SE MOTÁ TAM DOLE?

Napjal jsem zrak. O kousek se povytáhl, povyklonil. Bože! Bezděky jsem před tím dalším hrozným poznáním zaťal víčka...

Když jsem je asi tak za vteřinu otevřel, z okolního šera byla tma a nahoře, přes ústí studny jako by padl stín. Orla? Pak... ŽIVĚ jsem si vybavil vlastní výhled z okna ložnice a stísněný vzhled nádvoří dole i to, jak se podobalo dnu propasti. Teď jsem v té propasti a nad hlavou, v kotouči světlého chřtánu se cosi černá. Došlo mi co?

Jen mi došlo, že je to i ZATMĚNÍ STRÍBRNÉHO MĚSÍCE. Hystericky jsem vykřikl: "KDO JE TAM?"

Zase ale jen ponurý dozvuk, který se odráží od stěny jako neviditelný, zlomyslný míček. A dozníval. A tu...

Do šera se vyřinul odporný, zlověstný chechtot ďábla, ale nepřicházel z pekel pode mnou, nýbrž právě shora a skončil záštiplným výkřikem: "Rinaldini! Jste mrtev!" A pak se řítila dolů studnou těžká černá hmota a já... Uskočil bych zpátky do kobky, ale gotické okno jako by se změnilo. Jak to? Znenadání bylo užší a já, bezbranný chrobák, uvízl napůl v studni, kterou se ke mně ale snášela žízňivá gilotina.

34. Larvy

A zase mě obšťřely mrákoty?

Asi. A jako obvykle se mi zdálo o Suky. Ale taky o rezavých veverkách i bílém králíkoví. Jako obvykle, jak říkám, a jako pokaždé jsem i zase přišel k sobě, ale tentokrát to opravdu bylo procitnutí v poslední chvíli a snad před posledním úderem srdce.

Topil jsem se totiž a na zádech natažené tělo mi ledovatělo. Do kůže probobtnávala voda, plíce už jenom z posledních sil lapaly po dechu. Vzduch! Vzduch! V temnotě ho však nebylo.

Chyběl. A smál se mi jen odporně hnilobný zápach. Vzduch ten pach nahrazoval dokonale a další a další do boků mi narážející vlnky rozčeřené hladiny odčerpávaly i poslední molekuly tepla z těla a schválně lechtaly na chodidlech a vzrušeně se dotýkaly mých ramen a prolévaly se pod zimou tuhnoucím týlem a krkem. A já... Křečovitě jsem zařal drápy vlastních prstů do dna. Kde to jsem?

Aha. Ležel jsem - skoro - pod hladinou a sletět sem, to je jisté... Ale jak to? Dopadnout na tuhle mělčinu by přece představovalo smrt? Tak díky čemu žiji? A proč tu místo Rinaldiniho neplave na krvavou padrt' rozcetlovaná mrtvola?

V podstatě jsem trpěl jen zimou a slabými záškuby v kotníku. Pomohl mi někdo? Kdo?

Duch podzemí?

Už menší záhadou se mi zdála tma a problém, kam se odpařil onen bílý měsíc v ústí studny. Trocha světla šla ze strany a mrkl jsem tam s nadějí... a znovu zařval hrůzou a křičel a křičel a znovu a znovu a nešlo tentokrát věru o žádný úděs ze "dna samoty". Naopak!

Nitro vodního hrobu se HEMŽILO tisícerými životy.

LARVY! vřeštělo mnou. Snad i pod vlivem některého z dávno zasutých dětských děsů jsem skoro zešílel a nešlo jen o larvy, byli tu i...

Zatímco jsem v bezvědomí snil, objevila mě všemožná drobná chamrad' a mé tělo jí teď bylo pokryto a olepeno od hlavy až k patě a doteky živoucího koberce mě lechtaly. Vymrštil jsem se... a strašlivě se uhodil do hlavy, ale nedbal, rval z šatů nesčetné ráčky, i když se klepeta o to víc zacvakávala do kůže, ale s ráčky přšeli i plesnivě bílí nohatci s šimravými citovými brvami a všemožná jiná jeskynní žoužel a havěť. Co s ní? Nemilosrdně byla drcena údery chrabré dlaně, ale z levého zápěstí mi, co to, vylézá snad ohavná pijavka... Křičel jsem asi dál hrůzou a začala mě ochromovat malátnost podobající se oné ze zeleného pokoje, ale i všem předchozím. A potom... Jako bych na sobě ucítil tisíce a jednoho červa a jako by se rozhodli mě zaživa rozhlodat. Ale ne! Ještě žiji.

Ještě jsem se nevzdal a ještě se oháněl. Překonám i tohle. Ale ještě stále jsem poskakoval a setřepával odporný hmyz, jako bych tančil, a byl to chlapík pokousaný hned klubkem tarantulí a klesl i na kolena a znovu se sebral a krvelačně dusal a dupal, až voda čvachtavě stříkala a ze tmy přiletěla zimničně bílá kobylka bez očí a tykadly zasáhla hrud'.

Následovalo mračno dalších, ale šlo skutečně o kobylky? Rozhodně útočily a já si sotva stačil krýt oči a zabíjel a drtil a zabíjel a smršť odporných tělíček dál bušila, to krupobití, a hladina studny už se hemživě zmítala raněnými. Tak groteskní souboj v podzemí, jako by jen vypadl rovnou z některého z mých absurdních snů a konečně jsem našel spásu a vrhl se na útěk a brodil se ke světlu, až mi však opět podjely nohy a já se ocitl po pás v rozvříené, mrtvolkami poseté vodě a propadal se ještě hloub a dno chybělo a místo toho se vysmívala jen ledově smrdutá šachta. Zaživa mě vpíjela jako obrovská chobotnice a já si vybavil i kruhové roubení hradní studny, jak jsem ho spatřil z okna zelené ložnice, tu zvoucí tlamu, znovu vzhlédl a v hrozné, závratné výši spatřil naposled navždy ztracený bílý kotouček.

Tak přece. Pak přišla křeč, nohy vypověděly službu, ruce mlely ve vodě jen o pár vteřin déle a z posledního, ale marně chňapaly po rozkolébaném kuse dřeva a...

A pak jsem i pochopil. To Radcliff mě srazil dolů a tímhle špalkem!

Došlo mi to. Studní nepadala žádná gilovina, jen banální slizký válec, kus stromu, ale i ten se mi křenil a...

Schválně se i teď protočil pod rukama, jako neforemný míč odskočil až ke stěně a já se zhluboka napil toho okolního hnusu, má hlava zmizela pod hladinou a topil jsem se a zalykal, až dokud jsem nenahmátl a křečovitě NEOBJAL poslední stéblo.

Setrval jsem přimknutý hlavou na tu věc, ale místo vodou se teď pro změnu šlo zalknout odporem, protože v mé tápavé náruči vězela jen další ohyzdně rozložená mrtvola a její obnažené zuby o sebe cvakaly s výsměchem záhrobí.

Aha! Tak i tebe jsem zahlédl shora!

A ona byla tady a zdála se hotovým semeništěm hodujících červů i ohyzdných vodních pavouků a jedinou hemžící se hromadou odporných larev, a to hrozné závaží mě zaživa stahovalo do vodní propasti, jakýsi spár mi křečovitě sevřel i zápěstí a TÁHL... a já klesal a dusil se, definitivně ochaboval a. ZASE OTEVŘEL ÚSTA odevzdán přívalu páchnoucí, smrduté morové vody a... stával se utopencem.

A tu jako by obrovská larva mrtvolky ožila, aby mě odnesla až do svého záhrobního doupěte, a věrní červi dobyvatelé už na svého druha jistě lačně čekají...

35. A pod ním sluj a chlad...

Ten spár nebyl sen.

Strhl mě stranou i vzhůru a hlava mi konečně vystřelila na vzduch. Plíce se zase mohly křečovitě nadechnout, a tak to dělaly - a znovu. Dýchal jsem... Jako poprvé v životě a ne, vlastním očím jsem nevěřil a pěták studničního ústí nade mnou byl v prachu a místo nebe či měsíce se nade mnou leskla jen kamenná klenba ohromné jeskyně.

A jak se jen V SLUNCI třpytí! blesklo mnou ironicky.

Jak NEBE něhou sytí!

Pod ním však sluj a chlad...

"Gotická" klenba ztěžkle visela nad rozčeřenou hladinou podzemního jezera a nešlo o nějaké zkamenělé mraky, které by jiskřily vzdálenou bouří, ale vypadalo to tak. A obzor? Na dosah.

Skalní stěny spadaly do vody a... támhle přecházejí v sinavě bílou písčinu s černými, vysokými balvany, které vrhají dlouhé stíny v záři snad zapomenuté lampy. K nim!

Vydrápal jsem se z jezera jako nějaký ještěr a zhroutil se vysíleně do písku, jenže v tu chvíli se plátno temné hladiny roztrhlo, smrdutá voda se znovu rozstříkla a lezl jsem podruhé...

Ale ne. Z hlubin se vynořovalo cosi horšího. Co?

Jakási koule? Ohyzdná? Asi. A ztuhla těsně nad rozvířenou hladinou. Pak...

Temné stružky z ní zlověstně crčely. Byla to... hlava.

36. Ty vodní d'áble!!!

Ne ale snad zpráchnivělá lebka nebožtíka ze dna studny anebo z gotické kobky, kdepak.

Tato hlava měla tvář a tvář bohužel žila. Ba ušklíbala se. Stotísíckrát příšerněji, než jsem si kdy předtím uměl představit – a žlutavá pokožka se krabatě zvrásnila jako prastarý pergamen a viděl jsem i křečovitě zařáté škeble jejích víček. Před sebou. Konečně tedy peklo?

Proudy kalu stékaly ze sliznatých vlasů a skrz odporně vydří štětiny. Tekly vlastně po propadlé tváři bezhlesého slepce a jediný další zvuk uprostřed hrobu té jeskyně nezazněl. A já... Naprosto ztuhlý hrůzou jsem se po pláži nedokázal odsunout ani píd' a pořád ze mne taky crčela tatáž jedová voda larev a prudká zimnice mě roztrásla, až mi drkotaly zuby. A nepřátelská hlava?

Trčela vteřinu útočně z vody jako okvětí po souši věčně toužící řasy. Anebo je to jen další mrtvola? O tělo víc anebo méně? Co na tom už v podsvětí zakletého Malicorne záleží, co? Ne, příště se nesmíš už, Riny, nechat vyvést z míry bezvýznamnými detaily a hlavně se odnauč zadržet mrtvolu počítat a... Hystericky jsem se rozesmál.

Vtom se svrasklá víčka mumie otevřela, jako když Bystrozraký sejme žlutý šátek, a ohyzdná hlava se do mne zavrtila jasně žlutýma očima.

Ty vodní d'áble! pomyslel jsem si. Ty prokletý vodní d'áble!

37. Muž s jasně žlutýma očima

Blížil se. Ta příšerná jezerní bytost pak začala zvolna vystupovat z temné hlubiny a stružky hrčely po jejím leskla černém oděvu. Žluté oči se na mne nepřestávaly upírat, byla to hrůza, a tělo šlo blíž, rozráželo vodu stále rychleji a já zůstal ochromen králičí hrůzou a ten bílý králík ze snů byl jistě statečnější... Oči kobry se blížily a pak... se vodní d'ábel pleskavě vybatolil na břeh a pár pohyby uvolnil pitvorně žabí ploutve. Nevšímavě se začal převlékat do suchých šatů, jichž jsem si až dosud nevšiml kvůli balvanu. "No, vy jste mi dal!" vyplivl vodu. "Jste raněn?" chlácholil mě současně autoritativním tónem a sepraná, svrasklá ruka ukázala k mému čelu. CO?

I vjel jsem rukou do mokrých vlasů a spustil prsty před oči. Krev.

Asi ten výklenek u dna? vzpomněl jsem na svou soukromou válku s jeskynní žouželí.

I když... Byla vůbec kdy ta studna? Jestli ano, muž přede mnou určitě nebyl studniční d'ábel z rosolu a já znovu proklel nepohodlnou tvořivost své fantazie, která mi svět od dětství přetvářela v malá pekla. A teď...

Jak jsem se díval, cizincova brada vlastně končila bradkou a jen ty jasně žluté duhovky si tedy po mém vzpamatování udržely děsuplnost, i když možná ještě divnější se mi zdály zuby ubroušené do špiček.

A co? Přece je to člověk. Asi.

Sebral jsem se. S díky podal ruku.

A co se vlastně stalo? "Potápím se, š'ourám všude ostrou tyčí, a najednou jste pleskl do vody," řekl cizinec.

"Prozkoumáváte studnu a tuhle jeskyni?"

"Celý hrad."

"Ví o tom Radcliff?"

Vodní démon zavrtěl hlavou. "Neví, ale je to jedno. Vlastně jsem všeho právě nechal."

"I kdyby jste nenašel nic, zachránil jste *mne*."

"Nepopírám, že to může být i dobro. Anebo zlo. Ani přitom ale nevíte, že vás nešlo v bezvědomí jen tak procpat až do jeskyně, takže jsem vás napoprvé uložil pouze pod studniční převis." Rozpačitě si poklepal na upilované zuby a s trochu divnou ostražitostí si přeměřil zmrtnělou už hladinu podzemního jezírka. Ostýchavě se pokusil o děravý úsměv. Zasmál jsem se na oplátku. Byl jako divoch, anebo jsem já tím divochem v jeho i Radcliffově království?

Natáhl ruku: "Jmenuju se Fadiman. Clifton Fadiman."

Jako by mi jméno připomnělo něco souvisejícího s pokladem, ale nebyl čas přemýšlet a radši jsem se taky představil.

"To myslíte vážně?" pohlédl na mne vzrušeně.

"A co jako? Jestli jsem Rinaldini? Je Northampton les?"

Fadimanovy zornice se rozšířily, že zastřely zlatou duhovku. Byl jsem pro něj legenda! Já. Takže... "Obyčejně bývám upravenější," zahučel jsem sarkasticky.

"Slyšel jsem o vás hodně, Rinaldini. Teutonská příšera, co? S obrovitými kly, anebo se pletu?"

"Asi se pletete, ale budiž, měla kly. Mě to nevadí a lidi všecko překroutí."

"A co ucho Krvavého Obchazeče?" vyjekl skoro Fadiman. "Musíte ho mít na krku, jste-li pravý Rinaldini ze Skeletonu. Jak ale vidím, nejspíš zůstalo ve vodě, co?"

Rozesmál jsem se na celé kolo: "Ale ne, Fadimane. Já vůbec nejsem takový a v životě jsem sebou ve skutečnosti uřezané uši nevlácel. Ani jedno ne."

"Ale copak jste nezmasakroval sedmnáct Sekerníků?" Tím hlasem přeskakovala opravdu vydatná porce nehraného obdivu.

"No, sedmnáct... Sedmnáct jich zrovna nebylo. Taky přitom nekolotaly žádné zvláštní potoky krve, které bych musel přebrodit. Mýty nadsazují. Vždycky se to podobně vyvrbí, nic nenaděláte."

"Dobře, tak dobře," mávl rukou nad podle něj přehnanou skromnost, "ale northamptonského lidojeda jste snad ulovil, ne?"

Na to jsem přitakal poměrně s klidem.

"Vidíte. Tak proč se ale, u všech čertů, necháte takhle idiotsky srážet sem do studny?" vyjekl.

"To mi vysvětlíte!"

"Já... nevím!" A rozpačitě jsem rozhodil ruce.

"Má v tom prsty Ellery Radcliff?" zeptal se Fadiman nenávistně.

Znovu jsem stísněně přitakal a on se nepatrně zamyslel. "Odkud víte o pokladu?" bafl.

"O pokladu? Nevím o žádném? O čem mluvíte."

Unaveně mávl rukou a uraženě se stáhl do ulity. Matná zář lampy poskakovala po hladině přízračného jezera a já si mezi takto vytvářenými ohnivými mužíky na skále za pláží pojednou povšiml několika temných tunelů...

"Všiml jste si těla ve studni?" zeptal se Fadiman sardonicky.

"Aby ne. Kdo je to?"

"Původně taky čenichal!"

"Jenže já nic..."

"Ale rytíři!" potřásl vyčítavě hlavou. "Co jiného byste tu asi pohledával?" Ale chápavě mi poklepal na rameno. "Mne neobalamutíte, Riny! Odkud víte o pokladu?"

"Od Černého papeže," rozhodl jsem se nelhat. "Tedy jestli vám ta přezdívka něco říká."

"Aby ne, je ještě profláknutější než vaše příjmení," ušklíbl se Clifton Fadiman a odbyl tudíž netvora se zobákem, jako by to byl přítulný mýval. Na mne se navíc začal dívat s nesouhlasem.

"Čemu se divíte?"

"Stal jste se snad, Rinaldiny, na stará kolena Nepřítelem světla?"

"Blázníte, přišel jsem za sebe." Aspoň co se zlata a diamantů týče, vzpomněl jsem na slib mrtvému Rogerovi. "Ale co vy? Za koho vedete svou válku, Cliftone?"

"Taky ji vedu na vlastní pěst a nejde mi ani tak o poklad, jako..." Odmlčel se a zas už nervózně klepal na upilované zuby.

"Jako o co?"

"Jako o pomstu!"

"Propána. A pomstu? A na kom?"

"Na Radcliffovi. Samozřejmě."

38. "Bezpříkladné" dobrodružství Cliftona Fadimana: Půvabná jezdkyňě

"Jistě znáte ty příšerné celonoční bouřky vybíjející se každé léto nad Northamptonem," vyprávěl mi Clifton Fadiman decentně. "A víte, pocházím ze Springfontainu."

"Odkud přesně?"

"Z nejposlednějšího stavení směrem na jih – je mezi pěti smutečnými vrbami. Dál, za plotem, jak víte, už začínají bažiny, co se táhnou na míle do lesů, a právě přes ně se jedné osudné noci přihnala ta vichřice. Udeřila taky jako pomsta, ale nevěděli jsme za co. Kvílela do oken a stala se hvízdavou meluzínou komínů. Vytrhla mě ze spánku, ale pořád lepší než nějaké zemětřesení."

"Tedy obyčejný bouřka?"

"Obyčejná? Nad Northamptonem. Zažil jste už nějakou, ne?"

"Měl jsem tu čest."

"Úděsně to praštělo a okýnko směřující do bažin se nám každou chvílí sinavě rozzářilo a zase pohaslo. Musím vám to vylíčit trochu podrobněji. Ze stáje ržáli koně a já rychle zapálil svíčku a celý starodávný svícen. Bylo těsně k půlnoci, kvapně jsem se oblékl a vyšel do té sloty, na kamenné zápraží. Skučící vítr se do mne okamžitě opřel - jako do slámky, nebe hučelo divně brumlavou píseň. Pak...

Na vteřinu jsem si připadal jako na velehorském hřebeni. Víte, bouře přišla z nitra Northamptonu a přes močály."

"Tak jako vždycky."

"Vtom jsem v záři jednoho blesku spatřil příjíždějícího jezdce. Odkud jel? Žádná stezka bažinou nevede a nikdy nevedla. Přesto se blížil jako duch – a obdivuhodně rychle. Vtom praštění nebe na chvíli utichlo, ale přesto jsem nepostřehl žádný dusot. Černý vraník se plavně přenesl přes náš plot, zaržál a vzepjal se přede mnou. Jezdec se svezl ze sedla, zablesklo se znova a... Rinaldini! Byla to jezdčyně!"

"Jezdčyně?" zopakoval jsem s jistou tichou předtuchou.

"Ano," řekl Fadiman tklivě. "Příšerná, krvavá jezdčyně - jako z Apokalypsy. Než jsem se vzpamatoval, stála přede mnou a rudé šaty se jí třepaly ve vichru. Temná přehršle vlasů zmítavě zastírala dívčí tvář, ale i tak se mi tajil dech a hned mě napadlo, zda to není sama..."

"Kdo?"

"Vtom se přes plot přenesl i další jezdec! Zlověstně žlutý širák měl a kabátec, což by uhodilo do očí každého. Nenáviděná uniforma Radcliffovy gardy."

"Aha."

"A ten muž řval. Così do větru rozkazoval surovým hlasem a obnažený meč kroužil nad jeho hlavou a já si byl jist, že stojím po boku legendární lesní princezny."

"Eriky?"

"Přesně tak."

"A co jste udělal?"

"Strhl jsem princeznu Eriku k zemi a zkrvavená čepel se v záři blesku prohnala těsně nad námi. Co se děje? ptám se dámy. Zavraždil prý přátele! křikla do bouře a gardista zarazil koně, seskočil jako šílený a útočil smršť, tu roztočenou čepel pořád vysoko nad hlavou. Bíle to šlehlo, vtom, a vidím i druhou rozběsněnou smršť v té zavilé tváři, tak jsem Eriku pohotově

strhl do dveří, ale sám vyrazil, a ŽLUTÝ MUŽ už vybíhal po schodech a já mu vlastně nechtěně skočil do rány."

"A zabil vás?"

39. "Bezpříkladné" dobrodružství Cliftona Fadimana: Půlnoční zabíjení. První mrtvola

"A nedramatizujete to trochu?" dodal jsem v trase udivujícímu proudu Fadimanovy výmluvnosti, nicméně děsivý podzemní muž s upilovanými zuby uraženě obešel vysoký balvan, za kterým předtím nechal oblek, a pro něco se shýbl.

Pro co? V matné záři lampy na řepkový olej jsem spatřil mohutně prohnutý tisový luk. Aha! Právě tak bych si představoval zbraň, z níž mi kdosi odeslal okřídlené uvítání při výstupu na Malicorne. Tětiva byla možná dvoumetrová a toulec udělaný podle toho.

"To je on. Právě tenhle luk jsem tenkrát strhl se zdi za dveřmi," podal mi Fadiman obě součásti. "Právě s ním se vrhl ven - s napjatou už tětivou. Jo, až tak!" ocenil můj výkon.

"A dál?" povolil jsem tětivu.

"Skoro jsme se s gardistou srazili, ale těsně předtím jsem tětivu pustil a zůstal na místě mrtvý. Chudák, zvrátil se rovnou pod kopyta vlastního grošáka, který za ním přiklusal, ale pozor!" zařval Fadiman zničehonic. Jediným šklubnutím mi vyrval toulec a šeptl: "Chcete se zabít, vy blázne? Hroty jsou napuštěny nejprudším jedem!"

"Jedem?" zablekotal jsem jako prostřáček. "Proboha, proč?"

Fadiman si toulec rutinně připjal k opasku. "Brzy uvidíte!"

40. "Bezpříkladné" dobrodružství Cliftona Fadimana. Půlnoční zabíjení. Druhá mrtvola

"A dál?" zeptal jsem se.

"Nebe se v tu chvíli stalo snad kovářskou výhní," pokračoval naprosto pateticky. "Hřmění takřka neustávalo. Postaral jsem se o koně a rychle se vrátil - do stavení."

"A Erika?"

"Čekala u okna, stála zády ke mně a nehnutě se dívala na Springfontainskou bažinu. Neslyšela mě vejít a musím přiznat, Rinaldini, že jsem na ni tehdy zůstal koukat jak moula. Ty uhlově temné vlasy... se v záři lampy zdály hebcí než pavučina a jsou tak dlouhé. Spadaly legendární

lesní princezně po štíhlém krku až na ramena a dál tekly i po jejích útlých zádech. Mátlo mě to a jako by krvavé šaty byly v pase staženy širokým koženým opaskem a její boky mě zrovna tak mátly, protože..."

"Dobře, dobře," skočil jsem pošetilci netrpělivě do řeči. "Pár žen už jsem taky zahlíd."

A Eriku skoro nejvíc, nedořeklo už mé nitro. Ne, tím jsem Cliftonovi nechtěl kazit sny.

A dál? Přirazil dveře a znásilnil ji?

Rozhodně zamkl na dva západy, zasunul závoru a... "A když jsem se otočil, dívala se už po mně. *Kdopak jste?* optala se. A když jsem pracně vysoukal jméno, řekla, že moc děkuje. A může prý pro mne něco udělat? Víte, Riny, chtěl jsem říct tolik věcí, ale v tu chvíli jsem ze sebe namouduši nevypravil ani hlásku."

"Chápu. I tak jste dobrý. A lesní princezna?"

"Došla až těsně ke mně a spodní ret má malinko větší než svrchní, jak se i říká, a neuvěřitelně jemný. Stáli jsme tam a stín, který vrhala, byl tak křehký, víte, myslím, že i čímsi trochu voněla a.

"Jehličí," zamručel jsem unaveně.

"Ano, jehličím, Rinaldini. Vy to znáte... Zničehonic mě políbila. Dnes tomu už nevěřím a nikdo nevěřil mně, ale v tu chvíli mě to probralo, chápete?"

"Skoro."

"*Vaše výsosti!* povídám... A Erika řekla... Ne, už nevím co. A přece vím. Ale opakovala i výzvu a došlo k něčemu, co mi přijde jako v pohádce, ale obrácené."

"Jak to?" zajímal jsem se.

"No, dámy přece žádají o pomstu, ale tady jsem požádal já. *Jestli pro mne, Vaše výsosti, opravdu chcete něco udělat, pomstěte se, prosím, Radcliffovi za dnešek, a to nejkrutěji. Pomstěte, Bože, Cliftona Fadimana.* A vyprávěl jsem o vraždě, které se Radcliff dopustil na našem rodu."

"O jaké vraždě?"

"K tomu se dostanu. A Erika, pravda, slýchala určitě o tisícech horších ukrutností netvora z Malicorne, tak ji jedna nenávist navíc nějakého vesničana sotva mohla vzrušit, ale řekla mi: *Ano, příteli, protože jste mě zachránil, беру to na vědomí, ale jsem žena, to jistě vnímáte a prozradím vám radši, jak se můžete pomstít sám!*"

"A jak?" zeptal jsem se. Připomínám, že Radcliffovo Malicorne čekalo nad námi.

"Vrátila se k oknu směřujícímu do močálů a než jsem jí mohl zabránit, prudce ho rozevřela. Vítr se do ní opřel přímo zběsile a prometal s jekem jizbu. Ochromeně jsem upíral oči na tu legendární černovlásku a ještě nechápal, ale stala se dokonale vzpřímenou sochou, která - najednou - zvedla nahé paže a... Podle pověsti je přece i věštkyní! vybavilo se mi.

Taky že ano, jenomže nijak složitě nevěštila. Začala jen zpívat ODETTU."

"Ach tak. Tu nevinnou hymnu Nepřátel světla!"

"Ano, hymnu, jestli jste ji už, rytíři, někdy slyšel."

"Matně. Opravdu příšerný chorál."

"U mne samozřejmě zpívala sama."

"Jistě to ale zvládala, že?"

"Jo. Vystihla ten snad nejponuřejší nápěv světa a nevěřil byste, Rinaldini, co z toho to děvče dokáže udělat."

"Ale to já to vím, Cliftone." Erika je zpěvačkou přímo rozenou! blesklo mnou. I jsem to řekl.

"Rozhodně ne ledajakou, pane Rinaldini, a s úžasným talentem! Až se mi tajil dech, věřte, a zběsilá bouře tak zmítala jejími neskutečně havraními vlasy a ona... Vrostla mi do podlahy?"

"Doslova?"

"Ne, ale byla to dokonalou šarlatovou figurou v sinavě bílých záblescích a ta teskná píseň zněla v rachotu a ve skučení až neuvěřitelně jasně. Věřte, rytíři, že má hrdlo naplněno snad nejjiskřivějšími zvonky jara a přezvoní nejpekelnější bouří."

"Ale já věřím..."

"No, a nepřerušil bych ji tenkrát ani za všechny poklady světa, tu sirénu legend. Zasáhla mě šípem, ale nezabila, a jak se ty trylky v poryvech vichřice božsky tetelily, cítil jsem pojednou i nadlidskou sílu a odvalu. Erika, lesní princezna... mě dokázala vylovit z každodenní šedi a najednou jsem vyhlédl přes pomyslné roubení studny a bylo mi, jako bych až do té chvíle jen přežíval v naprostém bezvědomí, ale ne... Jako bych až do té osudné půlnoci byl jenom chodící mrtvolou."

Vytáhla mě ze studně, ta dívka, rozumíte, ale z hlubší a horší, než před chvílí já vás. A dokázala to navíc jenom ODETTOU. Písničkou, a já... Se s ní ocitl na světle. Skvělé," brebentil. "Až tedy na jednu věc."

"A jakou?"

"Celou dobu jsem věděl, že bohužel zase umřu. Kdy? Jakmile se rozloučí."

"Ale to já znám."

"Znáte? Já to pochopil. A jakmile za ní zapadnou dubové dveře, opravdu jsem umřel."

"A dál?"

"Najednou píseň skončila, Erika doslova třískla okenním rámem, uspokojeně a docelička uvolněně se otočila na podpatku, asi jako po nějakém procitnutí z tranzu, a já? Zblekotal jsem jenom a ona prý: *Vždyť je ta písnička taky má nejzamilovanější!*

A dodala: *Pít. Nemáte? Jakmile zpívám, vždycky mi pekelně vyprahne.*

Tak jsem jí dal pít víno a sedla si se mnou. Jediná žena, která se kdy chovala, jako by absolutně nezáleželo na vašem vzhledu, a jediná, co dokázala i takhle pít. Nechci jít do úplných detailů, ale seděli jsme tam dlouho a... *Tak JAK se pomstít?* vzpomněl jsem konečně v opojení.

Je jediný způsob, příteli, a ten jste právě slyšel.

Znovu se ta dáma z lesů důkladně napila, otřela hřbetem ruky jemná ústa a zvláště si mě změřila bezednými očima. Na krátký okamžik byly sklepeními neskutečné moudrosti a její zornice skutečně zažhnuly tajuplným, živočišným ohněm. Nechci přehánět, ale..."

"K věci, pěkně prosím."

"Řekla: *Ten způsob jste slyšel v mé písničce.* A řekla to tak tklivě..."

TO PROTO jsem vám ji zpívala, víte? Ale teď poslouchejte ještě!

A slovo za slovem mi počala Odettu recitovat."

"Vážně?"

"Smrtelně vážně. Ale i vysvětlovala. Jak a co? Tahle věta textu vlastně znamená tohle, říkala mi, a slovo za ní tohle. Další sousloví obnáší jinou věc a další ve skutečnosti symbolizuje něco docela jiného. Tak. Chápete, Riny? Byl to podrobný výklad skryvačky, ale řeknu vám,

že šokující. Já... Zpočátku jsem nebyl s to věc přijmout. Ta píseň... Snad je stará milión let, říkal jsem si vždycky. NIC NEZNAMENÁ.

Ale to byl omyl. Znamená všechno. Nejde o metafory. Jsou to konkrétní fakta, rytíři."

"Neříkejte!"

"Říkám. Ale za žádnou cenu jsem nechtěl uvěřit něčemu tak fantastickému a jak se lesní princezna probírala dalšími a dalšími slokami a laskala s dalšími významy, přepadla mě tam u toho stolu až hrůza. No, pochopil jsem, že si nevymýšlí si a nelže a ačkoli se vám to bude zdát šílené, já jsem její rozluštění textu ODETTY i tady a dnes ochoten přísahat."

"Ach, tak on je to vlastně návod, co?"

"Poslyšte, to JE návod. Ta píseň... je ve skutečnosti JEDEN JEDINÝ VRAŽEDNÝ NÁVOD!"

"No, vražedný... Zase přeháníte? Jen detailní, ne? Je to imaginární mapa, ne? Je to popis strastiplné cesty za..."

Za pokladem.

Té noci mu lesní princezna prozradila vše. Přístup ke zlatu je ale shora léta zavalen. Nutno zkusit jinou cestu a jestli Clifton poklad najde, prorokovala, podlý upír Radcliff konečně propadne až do hlubin pekelných, kam dávno patří!

"A dál?" ptal jsem se lačněji a lačněji.

"Nic. Neptal jsem se, kde k tomu všemu přišla. Neptal jsem radši se na nic, nešlo to a byli jsme opilí, ale než skončila, má hrůza... se přetavila... v čiré nadšení, Rinaldini. Věříte?"

"Aby ne."

"Víte, přece to není všechno. I naše prastaré rodinné tajemství výkladem získalo úplně nový smysl a myslím, že jsem Eriku tenkrát i vášnivě objal. Potom dokonce... Ale přišly rány. Do dveří. Co to? Pohlédli jsme s Erikou na sebe. Šeptla: *Jezdci byli dva!*

Cože? já na to jak balík.

Poděšeně dodala: *Gardisté*. A nové zabušení a uzoufaný, uondaný hlas: *Výsosti! Výsosti! Jste tam?* Pádila jako kůzle, odstrčila závoru, odemkla. Na prahu stál... Ne, žádný šedý vlk, jen šedý muž. A oslnivě se zablesklo. *Šedý muž!* Jo, stál tam se svěšenými rameny a lesklým pláštěm na nich a skutečně šedý. Vstoupil pak ale rázně a já mu tak dlouho civěl do tváře jako

sokovi a jako bych tam něco hledal, tak dlouho jsem se do toho obličej díval, a přece vám ho nedokážu popsat. Víte, rytíři..."

"Já to vím," řekl jsem prostě.

"Ta tvář byla tak nijaká, Rinaldini. Úplně nijaká."

"Vybírání si muže svérázně, což?"

"Ano. *Nemohli jsme vás dohonit, princezno*, řekl Šedý muž jaksi dutě. *Jste v pořádku?* A zlostně po mně hodil nepopsatelnýma očima.

Jen žádné strachy, Percy, odpověděla Erika a otočila se ke mně s vlídným pousmáním. To byl konec. Naprosto samozřejmě se opřela o Percyho šedivé rameno a strašlivé zaburácení hromu rozkmitalo okenní tabulky. Nastalo zase ticho, ale já už zaslechl kdesi ve výšině zvláštní, pleskavý zvuk.

Jako by ze samých zachumlaných mraků klesalo směrem ke Springfontainu cosi mohutného a BUCH... Padlo to těžce na zápraží. Ale co to? Pleskot stále zůstával nad mou střechou. A Erika? Věnovala mi už jen kratičký, starostlivý pohled a vtlačila Šedého muže ven do bouře... a sama se tam provlékla. Za ním."

"Podle mého názoru je to jen její otrok, nikoli milenec."

"A milenec snad není otrokem, Rinaldini."

"Máte pravdu," sklopil jsem oči. "A dál?"

"Ty těžké dubové dveře s rachotem zapadly a já osaměl, ohromený a zkoprnělý, ale taky pořádně zamilovaný. Chápete, co? A to poslední mě i dostalo na nohy, ne, jenom to poslední. Hú! Vyřítit jsem se s mečem do deště, ale venku bylo pusto, a když jsem pohlédl k bažině, vzdalovala se k obzoru jen trojice temnějších skvrn.

Zase se zablesklo... a já sebou škul.

Dvě ze skvrn byli jezdci, ale třetí... Jako by se nad jezdci nějak božsky a ochranněsky vznášelo... Nevím, ale musel to snad být nějaký obrovský netopýr."

"A ještě dál?"

"Jak jsem za tím netopýrem anebo kondorem... napínal oči, pokročil jsem zřejmě dopředu a... uklouzl jako hlupák... rovnou na tuhnoucí mrtvolu. S klením a v proudech deště jsem se tedy drápal zpátky na zápraží a cestou se chytil podlouhlého předmětu. Sesul se na mne a prásk,

prásk, prásk! Nový blikot oblohy a černě se zmítající prsty korun v zahradě a k tomu žlutá, tak nebezpečně žlutá barva přímo přede mnou. Gardistická kazajka.

A vězel v ní samozřejmě i na cucky rozsekaný balík krvavého masa a já nepotlačil výkřik. Objímal jsem se místo Eriky s další mrtvolou a z úděsně rozdrásaného těla trčely k běsnícímu nebi už jen oklované pahýly a bezmeznou hrůzou stažená gardistova tvář žalobně vzhlížela krvavými dírami."

Část třetí

Putovat s nadějí je lepší než dorazit k cíli.

Robert Louis Stevenson

Obsah

41. Vlez do služe a tady porubej mořské hady

42. Vytí

43. Raš

44. Poslední kolo

45. Zelená krev démonů

46. Bezoar láká rusý

47. Zde dlí zlo!

48. Znamení pentagramu

49. Uvolňování šroubu

50. U cíle

51. U cíle, poklad druhý

52. Dívka z nitra bezoaru

53. Inventář desáté truhly

54. Prokletý kozel sabatu

55. Předčasný pohřeb aneb Mírně satanická báchorka Cliftona Fadimana

56. Má je pomsta!

57. Rozpadání

58. Hrob hradu

59. A zase mrtvola! (navíc poněkud oklovaná)

60. Hrabě d°Amoral

61. Eričino proroctví

62. Mrtví cválají rychle...

63. ...a koušou

Epilog

41. Vlez do sluje a tady porubej mořské hady

Píseň Odetta je tedy alegorií anebo ani tou ne. Co když líčí cestu za pokladem doslova?

Měl jsem to tušit, ale teď říkám, že opravdu i tušil, a od chvíle, kdy to Fadiman vyzvonil, už jsem ho ani dvakrát neposlouchal. Proč taky? I nejbezpříkladnější vraždy mi bledly před čirostí podstatného odhalení.

A přitom se na to dalo kápnout dávno, protože to bylo do očí, nu, jsem však idiot. Copak Odetta i naprosto nevyhovuje mé staré lásce k říkadlům. K hádankám a paradoxům? Jak jsem byl bláhový a bez debaty slepější než krtek. Proč? Až díky Fadimanovi mé unavené oči přece prohlédly a koneckonců mi došla i výsměšná grotesknost šifry.

V čem výsměšná, to je snad jasné. Ožebračený lid se pachtí, aby přežil, široko daleko v kraji se léta v potu tváře lopotí S PÍSNÍ NA RTU a neví, že zpívá o pokladu a že ta píseň není jen tak obyčejná. Stačilo se přitom možná zadumat a...

Cosi až krutě poťouchlého vželo podle mne v té představě a vykreslil jsem si dokonce úplně mladé venkovské děvčete (a bez věna), které už od malička slýchalo lidové pověsti o Erice i Odettě, takže si třeba i hrávalo na legendární lesní princeznu. Někdy. Dospívalo a čistě z legrace k sobě jako ta Erika lákávalo písní i vysněné milence, kdopak ví. Třeba to dělalo hodně dívek, ne, ale... *Zpívám si prostě jen nesmyslnou říkačku, mami!* omlouvaly se....

A přece tu s nimi existovala pravda o pokladu a jediná. A přece dokonce ani sami Nepřátelé světla tajemství vlastní hymny neznali, jak jsem si, přiznávám, uvědomil s pocitem hřejivé převahy. Ani oni ne, a to bylo ne snad ostudné, určitě ale osudné...

A Černý papež? Ne, ani on to jistě neví, takže to tajemství vželo jenom v hlavě naší čarodějně princezny a koukejme, svět mi zase připomněl kobku, ale jinou. Ty klíče k ní léta ležely na dosah, ba pomyslně trylkovaly v dívčím hrdle. I vaší (a teď ukazuji na vesničany) – i vaší – i vaší dcery. I vaší milé! Tajemství bylo ve slovech zpívaných s něhou i vám, jistě, v těch co vás k dotyčné i přitahovala a možná nejvroucněji. A PŘECE JSME O KLÍČCÍCH MOUDROSTI NEVĚDĚLI: A poučení (je-li vůbec třeba)?

Všecky tyto paklíče, po kterých vlastně pátráme celý život, nám často visí přímo před nosem, až tak je záležitost prostá a musím se smát a zase jsem Eriku v duchu slyšel a když mi tenkrát zpívala na rozloučenou před krčmou, ano, vložila se do Odetty snad nejvášnivěji, ba proměnila se v ni a křišťálový zdál se její zpěv. Utkvěl, ale vedl až dosud spíš jen mou intuici, přičemž mi "talentovaná slečna Erika" stále připomínala i talentovanou Suky a... A zapadalo

to, i když magicky. Víc a víc, jak jsem se blížil a ačkoli obě ty ženy mi zůstávaly tajemstvím. Byly jím, ale pošetile jsem si lesní princeznu představoval právě v té chvíli, kdy zpívala totéž co i nějaká poslední pastýřka ze Springfontainu, a kdy její oči znale žhnuly, přivřely se - a zase zažhnuly. Nad Odettiným mořem...

A že ho nebylo? A že tedy text zase tak stoprocentně nesedí a třeba dál už vůbec sedět nebude?

No... Nevím, ale zřetelně jsem viděl i *rozbouřená* skalní města, která trčela okolo očarovaného zámku Malicorne, a uvnitř točícího se mořského víru vycítil pro změnu i symbolicky z básněný hukot dávno vyschlé řeky, jejíž říčící, zpěněný proud přece nejspíš už před věky krouživě vykroužil hluboký kaňon ovíjející malicornskou horu. Ne?

A pokud skládal neznámý bard Odettu v křišťálové zimě, mohl přece vidět i čedičový sráz jen jako SINAVĚ SÝROVOU stěnu a... A už při VÝSTUPU STRŽÍ jsem, ano, uvědomuji si, pár slok bezděky pojil s podivuhodným průběhem cesty, nebo snad ne? A dokonce i tady dole v jeskyni jsem si - před chvílí - vzpomněl na CHLADNOU PODHRADNÍ SLUJ. Ne? To se ví, že ano. A všechno sedí. Bude ale sedět i dál? Propána, ale jak že to dál zní?

*"Vlez do sluje a tady
porubej mořské hady."*

42. Vytí

Vytrhl jsem se z úvah, které se líhly krapet pozdě, ale co, mohl klidně zůstat. Uvnitř. Fadimanovy melodramatické popisy Papežova řádění totiž ještě nekončily, takže jsem Cliftona radši přerušil recitací "hadího" úryvku a dodal: "Jestli je ale pravda všechno, co mi tvrdíte, co bude znamenat tenhle symbol?" A napjatě jsem obešel balvan, za kterým předtím ležely Fadimanovy šaty a jeho luk a šípy, znovu jsem se sehnul a tentokrát se v záři lampy blýskl meč.

Jaký? Mohutný a těžký. Zabiják - s širokánskou čepelí. Ano, hodně se podobal tomu, který mi v bezvědomí sebral některý z Radcliffových gardistů, ale jílec nebyl chráněn jen záštitou, nýbrž ho obaloval i železný koš z ohnutých pásků vyplněný měkkou rukavicí a já rukavicí neodolal a v mžiku stanul ve střehu. Ano, já, Rinaldini. A sice v cárech, ale pořád odhodlaný, a břitká zbraň se držela, musím říct, báječně. Znovu se mi i vybavilo vzlykání "mé" gotické kobky a... Co mi vlastně po zlatu?

Za Suky!

Ta prosba se snad vracela z jiné komnaty vesmíru, ta prosba umírajícího přítele, a já provedl prudký výpad. Ták!

"Bravo, a mrkněte na hrot!" řekl Fadiman. "No? Co vidíte?"

"Krev! Od koho pochází?"

"Od hadů."

"Od hadů?"

"Jo. Ne sice mořských, vodních ale zaručeně a tahle písčina se jimi hemžila, na to vezměte jed!" A jasně žluté oči zapátraly pláží a ostražitě přelétly i ztuhlou hladinu jezírka. "Víte, nemotám se tady v podzemí poprvé."

"Byl jste tu už víckrát?"

Přikývl. "Jinak to nešlo. Jen vymýcení hadího plemene mi zabralo bezpočet dní a stejně ti bastardi ještě každou chvíli odněkud vyrazí. Pchá, pěkně zákeřná havěť, ale komu jinému, než podobný havěti z pekla celé tohle OBROVSKÉ podsvětí patřilo, že?"

"Obrovské podsvětí?" zopakoval jsem užasle.

"Co jiného, Rinaldini. Tahle prokletá jezerní jeskyně je jedinou z třinácti... a všechny sály jsou navzájem propojeny velice důmyslnou spleť průplavů, chápete?"

Pohlížel dál přes bílou, křemenitou pláž a k černajícím se otvorům. "Některé podzemní chodby nejsou přitom vůbec zaplaveny, zato jinými plynou jako čas celé zelené řeky a šumí tam proud. Na dně jednoho takového toku jsem před týdnem odhalil ústí asi třinácti vertikálních šachet."

"No, a co je s nimi?"

"Spadají do dalších zaplavených pater a vzájemně provázané jeskyně vlastně visí i ve skále nad námi. Je to nesmírně komplikovaný labyrint, věřte, plný nastražených propadel a záludných skluzavek, které velice často končí v komorách plných řid'ounekého bahna. Je to nebezpečné a jen stěží rozeznáte, kde přesně na přírodu navazuje dílo lidských rukou a kde ne. Na severoseverozápadě... se přitom podzemí dokonce i bujně větví v hrozny jakýchsi myších chodbiček a... Stěží se jimi dá prolízt po břiše, krotit se, jo, právě jako hadi. Disponují bezpočtem zatáček a každá druhá nad vámi zvítězí v temné výši mizejícím komínem. Jedna ústí i do hrozně složitěho spirálového bludiště, ale jeho princip mi dosud zůstává otazníkem."

Fadiman se odmlčel.

"Hora okolo je nejprovrtanějším ementálem světa," dodal po chvíli stísněně. "Zmapoval jsem zatím jen úseky, ale jedno mi můžete věřit, Rinaldini. Kdosi si kdysi dal zatraceně záležet, aby cestu za pokladem maximálně zkomplikoval."

"To je dobře."

"Proč myslíte?"

"Ještě tam bude, ne?"

V tom byl optimismus. Usmál se. "Jistě." Stáli jsme v tichu.

"Máte opravdu zajímavé povolání," vydechl jsem pak se stále poněkud okouzlenou ironií, i když mě tiché Fadimanovo vmlouvání ve skutečnosti nakazilo novou zlatou horečkou. Tu jsem však skrýval. "Je fajn, ale co Radcliff?" A podnikl jsem tři rychle za sebou následující smrtící výpady.

"Ellery? NEHLEDÁ."

"Nehledá?"

"Ne. Jsem si, Riny, dokonce jist, že v sobě i tutlá zoufalou úzkost. Ale jako vy."

"To mi nepřišívajte. A jakou úzkost, vůbec? Z démonů? Tak tu známe všichni."

"Ne. Z nalezení dýmantů, vím to jistojistě, že se právě pokladu Radcliff děsí jako sám ďábel krucifixu, jako upír tekoucí vody, jako... Ne, k těmto podsvětním řeckám Ellery Radcliff nikdy nesešoupí."

"No, na jeho místě bych ale o to úporněji střežil přístup," zamručel jsem.

"Však střeží, neboj..." A právě vtom to zaznělo poprvé.

Zničehonic. Vibracemi to naplnilo ponurou jeskyni. Co to... znělo? Nic víc, než příšerné, chvějivě táhlé skučení Dantova Minotaura vítajícího v pekle zatracence. A pak... Doznívalo s chechtavou ozvěnou zděšené gotické klenby, té nad námi, a znova a znova se k ní osaměle zdvíhalo. Ano, jako dětský pláč.

Strnul jsem hrůzou. Jílec těžkého meče jsem křečovitě sevřel a... ohlédl se trochu bezradně na Cliftona Fadimana.

Čekal nehybně a ohromný pružný luk měl dál přes levé rameno a hořící lampu v pravici.

Upřeně civěl do jednoho jediného z temných ústí za písčinou, když...

K matně osvětlené klenbě se znova a znova vznášely stoupavé i klesající tóny jakési sirény.

Za toho ledového jekotu nám vychládala veškerá krev a žíly snad rovnou pukaly. Nepřestávalo to. A jen těžko šlo opravdu přiléhavě pojmenovat to...

Vytí.

43. RAŠ

Fadiman se nebál. Vykročil.

Ani na mne ale nepohlédl a vzdal mi jen divně hold. Vzdaloval se za chladného doprovodu lampy, jejíž plamen se mihotavě odrážel na leskle bílých křemíncích. Vtom vytí ustalo.

Ale ustalo jen aby mohlo znova začít vřískavě stoupat a Clifton Fadiman se dál ubíral za tím podzemním rykem, asi jako náměsíčník. Světlo mě opouštělo s ním, tak jsem vyhledal pochvu pro nový báječný meč, připjal ji, zasunul lesklou čepel prudkým pohybem a jaksi zimomřivě jsem se za Fadimanem rozběhl na konec písčiny. Tam jsme dorazili společně.

Rozeklaná stěna jeskyně před námi se černala divnými rty trychtýřů, snad vyvrtanými od obrovských červů? Byly to každopádně vchody do neviditelného skalního mraveniště. A jaké! Některými by se neprotáhla ani útlá veverka, jakou jsem kdysi zabil, ale jiné se zdály sotva pro králíka a další... Byly širší a nejmohutnější chodba, přímo před námi, zvučela jako lastura.

Sotva se naše chodidla dotkla jejího kamenného prahu, hlásná trouba však zmlkla a zase nastalo ticho. Temná štola se před námi propadala do studeného neznáma. Stále jsem očekával vysvětlení, anžto jsem opravdu idiot a... Co dál?

Jasně zlaté Fadimanovy oči plály vzrušením, ale nepřítomně. Najednou se rozběhl. Pak... Těsně černé stěny přede mnou se zvrásněně zachichotaly odlesky rozkomíhané lampy a běžec už mizel v táhlé zatáčce jícnu. Než mě stačily ohmatat prsty temnoty, tak jsem Fadimana opět v hrůze doháněl a má role oddaného psiska mi, pravda, dvakrát neseseděla (a ani ne třikrát), on pelášil za pokladem jako zajíc, tak co dělat? Strop chodby se zatím snížil, až jsme byli nuceni padnout na kolena a lezli horečně po čtyřech, dřeli se zády o skálu, plazily se pak i jako dvě podivné housenky a stěny se svírat nepřestávaly. Jako by nás toužily zaživa pohřbít a zvolna dusit a zadusit. A nové zavytí.

Podzemní chodba se v tu ránu stala rozzhaveným jícnem procitajícího kamenného boha. Jako bych až přímo na temeni ucítil valící se proudy jeho vroucího dechu a skučení se nám nadále hnalo v ústrety jako vlna a varování. Snad masochisticky jsem se jím zatoužil nechat obejmout i strhnout, ale... Pozor! naznačil Fadiman, který zůstal neúnavným ohařem.

Skalní chodba se znovu šířila, šlo vstát a vytí se rozpustilo v tichu. Ocitli jsme se na okraji obrovské podzemní dutiny a zdála se mi daleko větší než jeskyně za námi. Dno povlovně přecházelo v bíle křemenitý písek a jeho svítivá plocha mizela v černi. Nikde stopy po klenbě ani po podpírajících ramenech titánů, ale V TÉHLE JESKYNI NÁS TO MŮŽE ČEKAT.

Sevřel jsem křečovitě jílec.

Clifton Fadiman zůstal docela klidný. Jako by v podsvětí Malicorne strávil polovičku dosavadního života. Možná ano... Bez jediného zachvění zvedl lampu. Paprsky se v hloubi prostoru dotkly temně vodorovného zrcadla. Ne, to nebylo sklo. Jen další jezero.

Podobalo se předchozímu a já znova pocítil dětinské okouzlení. Poskakovalo ve mně i nadšení – už z Fadimanem předtím líčené spleti ponorných říček a vodopádů a průplavů, protože to bylo jako báječný pohádkový sen Tisíce a jedné noci. "A černé vody se táhnou široko daleko," řekl velebně můj šílený průvodce. "Rozkládají se všude pod horou a..."

"Dobře, ale CO TO VYLO?"

Jeho jako by vosková tvář se ke mně zvolna pootočila. Maska! A v tu chvíli snad maska skutečného ďábla, vždyť žlutavé duhovky až fanaticky zažhnuly.

"Co to vylo?" zopakoval po mně vyprahle. "Přece Raš."

44. Poslední kolo

Ono slovo mnou projelo spolu s nejostřejší čepelí vzpomínky. Raš... Cosi uvězněného v gotické kobce podvědomí mi s chechtotem slibovalo pekelné hrůzy nejodpornějších snů, z nichž jsem... přece i Rašovo jméno dávno znal! "Ale KDO je to?"

"Kerberos, příteli. Kerberos. Strážce podsvětí."

"Něco jako Dantův Požírač duší?"

Zvolna zakýval olejovou lampou. Paprsky zlověstně přebruslily po olejovité hladině. "Skoro. Je daleko příšernější než trojhlavý Kerberos a stonásobně ho zastoupí. Rozhodně."

Tak to bylo. Stejně stonásobně jsem se však zatoužil otočit na patě jako káča a ze všech sil utíkat a plazit se zpátky a domů, proč bych to nepřiznal. Není prý odvážným, kdo nemudsí překonávat strach, a idiot na úrovni nebojícího se idiota jsem přece jen nebyl.

"Je to možné?" stiskl mi vtom Fadiman vnímavě paži. "Rinaldini - a chvěje se?"

"Proč ne? Vždyť nás to možná pozoruje z tmy!" vyjekl jsem nekontrolovaně. "Zatracená lampa na nás upozorní. Blázne, stojíme mu na dlani!"

"Jen žádné strachy, kamaráde."

"Co?"

"Vyje sice jako vlkodlak, ale jeho nejoblíbenější hrou je SCHOVÁVANÁ." A Fadiman kývl lampou k jezeru. "Hraju s Rašem tu schovávanou už hezkých pár dní a nocí, víme? Ale teď přišlo, jak doufám, poslední kolo!"

Napjatě pozoroval naprosto nehybnou hladinu. "Do jezera," broukl.

"Co? Blázne! Chcete hledat ve vodě?"

Váhavě přikývl. "Raš je v podstatě plachou dívkou," zasmál se šíleně. "Zakletou, mimo jiné."

"Hraje víc rolí?"

"Jako každý člověk."

"Ale tohle člověk přece nebude!"

"Bůh to tak zařídil. Je odrůdou Kerbera, to jste měl pravdu, ale ne psem. Zrůdnou zrůdou, která hlídá, jenže hlídá jinak, než byste vy čekal, Rinaldini."

Zvedl jsem obočí.

"Rozhodně neútočí, spíš..." Nelidské zavytí vyšlehlo z bezprostřední blízkosti a cosi nevýslovně odporného vypučelo v zlomku vteřiny ze skal vpravo, mrštilo sebou vzhůru a... Strnul jsem úděsem. Nade mnou se kýval - ze strany na stranu - obrovský slizký červ bělorůžově jeskynní barvy, jakási nestvůrná, svíjející se housenka, až na zvracení ohyzdně ochlupená a... Jako prve jedna z těch STUDNIČNÍCH LAREV! blýskla mnou trýznivá vzpomínka. Ale netvorně zvětšená. A vyjící. Toužící škodit. Tyranizovat. Sát. Žrát. Je to... upír a...

Čím zůstal proti mločí pijavce i nejvražednější Teutonský drak, čím? Bylo to k zešílení! Jak esovitě se nad námi zkroutila - a každé křečovitě stažení tělních článků vyronilo jen další dávku hustě kanoucího slizu. Neutuchající vytí přitom rvalo bubínky našich uší na imaginární cáry a pronikalo horou...jako nebozez. Přišlo mi, že vytí musí vycházet až kamsi do větrných, oblačných výšin nad věžičky zakletého zámku Malicorne, ale ze všeho nejhorší byla Rašova tvář. Ty propadle vyhaslé oči! A shlížely z takřka LIDSKÉHO obličejce, který však byl jedinou sítí hustě křížujících se vrásek a vráseček, jedinou šhubající se pavučinou nikdy nekončícího utrpení a jediným slizkým zrcadlem bezedné bolesti. Růžovobílá kůže jeskynního macaráta potahovala tvář i lysou lebku a rusý hřbetní hřeben mi rozeklaností

připomněl sršivé plameny vlasů magické Erinye. Kriste pane! řvala mnou stonásobná ozvěna jeskynního systému. Vždyť to stvoření je člověkem. Ale roztaveným. Zoufale vztahuje... jen zakrnělé pahýly! A setkali jsme se. Přišel. I čas. A Raš? Měl beztvaré, lačně se rozvírající mločí prsty, které působily až nepatříčně sápadě a spíš jako ploutve mořské krávy, ale řval a řval obrovsky roztaženými ústy neuvěřitelné pijavky a...

Tak tohle střeží Radcliffovo podsvětí!

Stíny se hnuly spolu s padající na nás masou masa a šklebivá morda třískla jako buchar. Slizký spár se mě chystal přivinout k hrudi, k bublavým slizem mokvajícím hrudi červa a skutečně mě stiskne - v smrtícím objetí.

"Proboha, pozor, Rinaldini, to vpíjí to lidi zaživa!"

A pak... Už jen pohled do vyjícího chřtánu.

Stěží to nazvat vyhlídkou na poklidné stáří.

45. Zelená krev démonů

Vtom drnkla tětíva a černý šíp rázem trčel z vyjící tlamy. Raš se křečovitou bolestí svinul jako gigantická žížala, ale chňapl. Pohotově jsme uskočili do podzemní chodby a lebka bestie zaduněla o skálu. V tu samou chvíli Fadiman vypustil druhý šíp a jasně zelený proud vytryskl z Rašovy hrudi. Tělní články se začaly v úžasném rytmu natahovat a zkracovat, gigant se rozkýval, ohavné vytí jako by rozkmitávalo i klenbu a sice ji skrývala tma, ale pukla snad s praskotem po délce a jako by se hroutila a zaživa nás pohřbívala do jediného společného hrobu s tou sliznatou housenkou. Ale ne, držela... A Fadiman nesnil, na rozdíl ode mne, a jeho prsty jen hbitě zajely do toulce a další černý šíp v mžiku založen, tětíva k zbláznění napjata a svist! Růžově bílý červ se svinul ještě křečovitěji a slizem zbrocený ocas dunivě udeřil o skály. Dál a dál zběsile bušil a ve svitu lampy jsem s úžasem rozeznával cosi jako odumřelé pahýly lidských nohou. Ta hrozná kreatura je vyvlekla z postranní chodbičky, které jsme si předtím nevšimli.

Zákeřně tu na nás číhala? Určitě! uvědomil jsem si až jaksi dotčeně a sevřel jílec pevněji, drtil ho přímo, ale... Chápete, že jen odhodlání nestačí. Ale Fadimanova tětíva mezitím svištěla. A další šíp. Další, a ještě. Bestie se svíjela, třískala růžovou kebulí do skály a do smrti nezapomenu na tu grimasu vráskami protkané tváře a zelené chrchle z chřtánu, když si v něm jeden šíp ručně zlomila. Uši zaléhaly pekelným řevem, všude stříkal lepkavý sliz, Fadiman stál po mém boku od hlavy k patě zbrocen zelenou krví a jeho šípy... "Docházejí!" zařval

zoufale, a přece neustoupil. Nasadil poslední a ostrý hrot prosekl levou bulvu ryčícího démona. Jak úderem obrovského perlíku dopadla napůl lidská, napůl zvířecí hlava k našim nohám a strnula. "Tak to přece zabralo," hlesl ztrhaně zelený lučištník. "Rozumíte mi, Rinaldini? Tentokrát jsem lepší já. Raš mi zatím pokaždé uklouzl, šípů plno v těle, ale stačilo je otrávit."

"Pozor!"

V posledním tažení projel Rašem křečovitý záškrub a tlustě savé rty s mlasknutím poskočily. Proti nám. Slizká ruka hmátla po Fadimanovi a lučiště z tisu se s prásknutím přelomilo. Chtěl uskočit - hloub do chodby, ale uklouzl. Po slizu. Zelenou krví zalitý chřtán se lačně rozevřel přímo nad ním a jediné zbylé oko vrásčité Rašovy tváře taplalo bezbřehou nenávistí.

"Rinaldini!" vykřikl Fadiman v hrozné panice. Rozmáchl jsem se, jak to šlo nejvíc, a ťal. Vší silou. Široké břitké ostří těžkého meče rozseklo rezatý hřbetní hřeben a proniklo hluboce do bělorůžové lebky. Praskla jako gigantické vejce a zelený proud krve vystříkl a tryskal do šera. Ohyždná hlava se před mýma vytřeštěnýma očima začala zvolna rozvírat rozpolcena jedinou šťastnou ranou vedví a Raš se ještě zmítal, ale opravdu v posledním tažení a zelená krev pak už zvolna přestávala stříkat, po chvíli se už jen valila a nakonec vytékala jako potůček.

A to byl konec. Zkoprněle jsem trčel nad řezničinou a pasekou s další zkušeností, o niž jsem nikdy ani v nejmenším nestál a která byla ke všemu tak nová, až jsem si náhle nebyl jist vlastní pravdomluvností a... Udolal jsem tenkrát opravdu northamptonského lidojeda? Zmasakroval jsem skutečně kyrysníky Krvavého Obchazeče a Teutonskou saň? Anebo byly všechny ty "vraždy" jenom dalšími a staršími z mých stále rozjívenějších snů - a co když jsem ve skutečnosti a osobně až dosud zabil jen jednu ubohou rezavou veverku?

Propadal jsem se studem, ale naštěstí sám před sebou, zatímco Fadiman se už mezitím vzpamatoval. "Támhle!" vyrval mi meč a zběsile se rozmáchl. Vrazil čepel Rašovi do mozku, vtlačil ji hloub a krvelačně se pousmál. Trhl. Zapáčil, jako by chtěl jíst obří lžící, a ze středu rozčísnuté lebky vyklouzlo slizké vejce.

Ale vtom se obrovská housenka křečovitě svinula, napjala... a už jsem myslel, že je to Fadimanova poslední minuta. Oko pohaslo... a netvor zcepeněl.

"Takhle hlídal!" shýbl se Fadiman pro upatlané vajíčko. "A tím hlídal poklad, že střežil sám sebe, jako by to měl dělat každý," oťíral uspokojeně slizovitě zelenou krev.

"Kýho výra!" vydralo se mi ze rtů.

"Koukáte, co? Ale v každém démonu rodu Magoga to vejce raší! To jste nevěděl?" A doleštil ho rukávem a já... Chtě nechtě jsem si vybavil i jinou a hebcí překrásu, protože barva, kterou vajíčko náhle zazářilo, byla naprosto rusá.

46. Bezoar láká rusý

"Jak setnout tu saň lítou?

Chce to jen paži hbitou!

Leb rozetnout se musí!"

Jindy ponurá hymna Nepřátel světla se náhle jásavě vznesla do tmy. Já?

Ale ne, blázníte. Neumím zpívat. To Clifton Fadiman podlehl impulsu okamžité radosti z vítězství:

"Už krev se valí na zem

a v mozku jak lék rázem

bezoar září rusý!"

A nezpíval špatně, vůbec ne, tenhle patriot a zlatooký pokladů vyškubávač. Až mě zaskočil, ale Erice se pochopitelně nevyrovnal. I tak by se nicméně s Odettou na rtu dobře vyjímal u táborového ohně nějakých srdnatých bojovníků (a ne zbabělců jako já) a dokonce i na jeho nepřírozené duhovky jsem si zvykl a vlastně mu záviděl, neboť mé vlastní hrdlo bylo odmalička schopno místo zpěvu jen jakéhosi sípění a kdybych byl vyzván k přezpívání Odetty nebo i čehokoli snazšího, radši bych se - snad - nechal zaživa vysát upíry.

Anebo opět přeháním a žvaním? Kdopak ví, ale sebral jsem z Fadimanovy ruky hrdě to rezaté vajíčko jako unikát, užasle je potěžkal a přehodil - z dlaně do dlaně. Ne, nešlo o pravý kámen. Spíš to byla jakási stmelena.

"Bez toho vašeho bravurního zásahu... bych byl mrtev," podal mi Fadiman ruku, ale až když dozpíval.

"Splácívám dluhy co nejrychleji," zamluvil jsem poděkování, "ale vždycky jsem si myslel, že se bezoary skrývají v útrobach, nezdá se vám to divné?"

"Co..?"

"Víte, kde jsou útroby? Copak bezoary mohou zčistajasna vypučet i uprostřed fungujícího mozku?"

"Většinou ne, máte pravdu, jenže tenhle není obyčejný, Rinaldini. Za obyčejným bezoarem bych se taky nehonil a nekoupal bych se kvůli němu jako jezerní vydra. Už vůbec nikoho bych nezabíjel, ale tohle je *nádorový bezoar geniality*, jaký se vyskytne jen jednou za tisíc let a možná ani to ne." Poněkud zasněně si poklepal na zuby. "Ellery Radcliff býval neobyčejně otrlým loupeživým rytířem, co se neštítí nejhnusnějších zločinů. Zkrátka bestiální zabijec, před kterým žilo ve strachu širé okolí. Byl nejkrvavějším trýznitelem s rozkoší se ráchajícím v krvi svých obětí, ale stal se i černým mágem a moc času věnoval bezbožným, nečistým vědám. Nezastavilo ho ani samo peklo, věřte mi, možná spíš naopak, a přesně tady pod Malicorne se kříží i tři nejdůležitější dračí žíly."

"Ano?"

"Přesně tady, Riny. A Radcliff si na žilách zručně zbudoval svatyni zla. Víte, už Merlin nebo Roger Bacon a Galilei i Faust ledacos uměli a bezpochyby se stali d'áblovními spřeženci, ale ti všichni byli, myslím, v jádru dobří - a nezneužívali ty síly. Radcliff jo. Vysloveně, vydatně, hnusně. Zneužíval a věrně mu sloužily celé pekelnické rody Goga a Magoga a stvůra u našich nohou je právě příslušník jednoho z těch rodů a nádorový bezoar je rodovou zvláštností."

"Ale je úžasný a skvělý a chci ho, příteli!"

"Ano? Taky dítě si myslí, že mu patří vše, co miluje," odpověděl Fadiman nečekaně temně, ale mně prostě zvláštnost stále připomínala jistou rusovlásku a nejen to. Vrátila před můj vnitřní zrak i příšerné zážitky morového roku a ty vzpomínky se znovu vynořovaly a právě tehdy... za ta léčivá vajíčka nabízeli zámky. A Suky... Až bezoarově se ve mně náhle STMELILY vzpomínky na ni a znovu jsem vzpomněl na poslední Belfordovu prosbu a... ZA SUKY... přece musím! A ne za pokladem, byť by byl sebevětší!

Ať si ho Fadiman najde sám, já se spokojím jediným drahokamem. Tímhle. A pevně jsem bezoar stiskl. Rusá symbolizuje Suky, ne? Takže mi talisman přinese štěstí. Hej, a to MUSÍŠ přinést, věřím v tebe! A věřím, že mi rusovlásku konečně i pomůžeš najít, jenže...

"Jenže patří mně," hlesl Fadiman, který bezoar vydloubl, a zlaté duhovky zaplály nakažlivou horečkou. "Tak sem s ním, Rinaldini. Na rozdíl od vás ho i nutně potřebuju."

Copak ten blázen pásl po Rašovi jen kvůli téhle zprasené stmelenině?

"Že ho PO-TŘE-BU-JE-TE?" vyjelo mi s krutým podezřením. "A proč? Vrací se strašná nemoc?" Protože jméno morové sněti jsem nedokázal přenést přes rty, řekl jsem jen...

Tu Fadiman využil mého zmatku a s nečekanou hbitostí mi bezoar vykroutil, takže mu celička Suky naráz vpadla či vklouzla do kapsy a... "Naše cesty se rozdvoujají, Rinaldini," konstatoval suše. "Nic naplat, pusťte se doprava a po břehu. Až uděláte pětadesát kroků..." Živě popsal cestu, kterou přišel. "A nakonec se protáhněte skalním komínem. Uvidíte, že vykoukne do hustého kapradí nad námi a snadno se vysoukáte u bystřiny. SATANOVA ŠKVÍRA tomu místu říkájí." A jako by mu dobytí bezoaru dodalo netušené síly, pustil se svižně na opačnou stranu, než kterou mi doporučil, a já tam stál a...

Už jsem se chtěl rozběhnout za jím přislíbeným denním světlem a viděl se zase šplhat po vnějších bocích hradu, ale... Bez bezoaru? Nemožné. Mystická barva kamene mě nepřestávala magicky lákat a mé prsty se ho toužily i na cestě za Suky důvěrně přidržet. Bez něj... Chamtivče! pomyslil jsem si vztekle a nespravedlivě a dohonil Fadimana nakažen i zlatou nemocí. A mám tě!

Nezpomalil. Ani na mne nepohlédl, ale levý koutek jeho úst cosi škaredého zamumlal. "Jestli se nevrátíte, blázne, příšerným způsobem zemřete!"

A? Tak příšerným způsobem zemřu.

47. Zde dlí zlo!

A šli jsme dál. Ve dvou. Asi po čtyřiceti krocích hladina podzemního jezera mizela pod divnou skálou. Píščina skončila, ale Clifton se bez váhání pustil podle hrbolaté kamenné stěny a zabočil do sotva patrné svislé škvíry. S naprostou jistotou začal vystupovat po přirozených čedičových schodech a já si uvědomil, že ani tudy neputuje poprvé. Odbočoval najisto, ten ďábel, a ani jednou jsme se nevraceli. Jen dvakrát Fadiman nahlédl do jakési ručně zhotovené mapy a na jednom rozcestí odpočítal ústí temných chodeb a teprve vedle určené jsme si pak všimli zašlého křídového křížku. Udělal ho on sám?

Stoupání neskutečným skalním labyrintem každopádně pokračovalo. Pokoušel jsem si vstípit si každou odbočku i svislou šachtu, ale má snaha vycházela naprázdno. Třikrát jsme se museli plazit po břiše skrz dusivé štoly a nejméně čtyřikrát se před námi rozšklebila ústa temné vertikální propasti a to jsme se pokaždé ukázněně přitiskli zády na chladnou skálu a zvolna, po špičkách obcházeli jícen. Nakonec Fadiman znova odbočil do jakési schodišťové škvíry, ale stupy tu byly k mému překvapení z mramoru a po pár krocích nahoru se podivuhodně rozšiřovaly. Stěny na stranách se propadly do tmy a my stoupali čirou prázdnotou. Děs? Ano. Nikde, vůbec nikde žádná klenba a kupředu se jen táhla čára osamělého schodiště, které se ve vražedném úhlu zdvíhalo k neznámu. "Dávejte pozor!" zamumlal Fadiman.

Natáhl paži - jen trochu doleva - a lampa prozářila strašidelně bezedné propadlo. Dutina zastřená k našemu štěstí tmou nás svírala. Zase jsme stoupali, až konečně odlesk padl i na COSI, co mohlo být pravěkou klenbou. Kamenné schodiště ale pokračovalo skrz a stalo se podzemní chodbou. Fadiman stoupal první a stále rychleji, jako by mu bezoar dodával další a další síly, ale nešlo o síly, byla to přímo horečka. Zlatá. Navíc planula i ve zlatých duhovkách a jak si to sypal, nechal mě v tom opojení hluboko pod sebou, a když jsem se toho nešťastníka pokusil dohnat, začal brát stupně klidně i po dvou, třech, až jsem se udýchaně zastavil a zavolal.

Stanul. Světlo lampy ozařovalo další svislou stěnu, kterou schodiště zničehonic končilo.

Takže přece zmýlená? Lampa se komíhala ze strany na stranu, jak si Fadiman stěnu prohlížel, a tu jsem na skále - i z dále - postřehl OBRYS.

Anebo se mi to zase jen zdá? "Pozor!"

Rozběhl jsem se - a užasle stanul po Fadimanově boku. Mrtvé ticho vládlo v podsvětí zakletého zámku Malicorne a jen kdesi hluboko pod námi pravidelně odkapávala voda.

"Vidíte?" zvedl olejovou lampu. Spatřil, co já. Světlo ozářilo obraz - do rudého mramoru vyleptaný - a byla to pěticípá hvězda, ale postavená na špičku.

"Pentagram se dvěma ďáblovými rohy," konstatoval Clifton Fadiman poklidně. Zrovna tedy jako na Papežově plánku a však I TYHLE schody tam jsou (pod ním) zakresleny. Tu Fadiman zdvihl světlo, jak nejvýš to zvládl, a já úžasem pootevřel ústa.

Here evil dwels! stálo tam vyryto.

Zde dlí zlo.

48. Znamení pentagramu

Clifton Fadiman zvolna natahoval ruku, až se pentagramu s posvátnou úctou dotkl. A dotýkal.

Hubené prsty vklouzly do jakéhosi vrypu, jímž byl obrazec tvořen, a kousek jím žádostivě popojely. "Planoucí hvězda velkých mágů!" vydechl okouzleně. "A hle, neteče. Ani na jediném místě ne!"

Díval jsem se pozorně a linka hvězdy byla skutečně vyleptána bez jediného přerušení.

"Neteče, takže zaučinkuje." A zatímco Fadiman plál jako bojovník víry a hovořil, doputoval žlábkem do okrouhlé jamky, co se černala na nejspodnějším hrotu hvězdy. Znovu osvětlil ďáblovy rohy a já leknutím div neskočil se schodů.

Muří noha se po nás podívala! Dvě hrozně oči se blýskly z páru jamek podobajících se jako vejce vejci jamce umístěné níž, ale každá ta jamka dál strnule civěla z horních dvou špiček pentalfy. "Ale vždyť jsou to démanty!"

A proč by ne? Měl jsem to čekat! A jak to stálo nadrápáno na Papežově pergamenu? Tyrkys v levém d'áblově rohu a balasrubín v pravém. Balasrubín, podotýkám, je světlému rubínu se hodně podobajícím spinel.

Díval jsem se. Tak to jsou ty kameny. Tyrkys, připomenu jen, byl ve skutečnosti hodně křečovitě rozčleněný, ale krásu balasrubínu nesvedu popsat.

"Jestli lesní princezna nelhala, vybrousili kameny ještě v Lemurii," zahučel Clifton Fadiman. "Teprve padesát let nato to ruplo a jejich říše se propadla do oceánu." A tasil bezoar alias ruse stmelené vlasy nešťastné Suky a já si zoufale přál políbit ono kouzelné vajíčko místo ní a nejněžněji a snad to pomůže a jako by Fadiman ve štipci svíral Suky samu: "Půjčte mi meč, Rinaldini!"

Tak jsem mu ho podal a on se ke mně otočil zády a já měl nepříjemný pocit, že do bezoaru kratičce sekl. "VEM HO - A ZKUS..." otočil se Fadiman na patě s prvními slovy poslední sloky písně Odetta a opatrně bezoar zasouval do jediné zbývající volné jamky pentagramu. To se skutečně dělo. Napjatě jsem sestoupil o schod zpět. Se založenýma rukama Fadiman přehlédl všechny tři kameny najednou a... "Výborně!" pochválil sám sebe. "A teď by mezi nimi mělo dojít k silně zásadité reakci."

Tak tedy žádný mor? Žádná obrana? Jistě i ta by byla díky kameni možná, ale co jednou vypučelo v Rašově mozku, půjde využít i za daleko fantastičtější účelem a... On byl určitě stejně výjimečným druhem bezoaru, jako mi připadala výjimečná ta rusá dívka... mezi všemi, ne? A tak jsme čekali. V temnotách.

Nic se zprvu nedělo a Fadiman se stával neklidným. Najednou se znovu natáhl po spáře a směšně se za ni zapřel, jako by ji chtěl roztáhnout. "Počkejte, blázne!" vzal jsem ho za rameno. "Namáháte se zbytečně!"

"Co?"

"Táhnete obráceně, ale... Zkusme táhnout oba, ale PROTI ručičkám!" vzpomněl jsem si živě a horečně na obrázek z pergamenu. Ta šipka přece směřuje... Kam vlastně? Zabrali jsme.

Stěna se s temným vnitřním praskotem hnula a my pod rukama rozeznali šířící se spáru. Obrovské mramorové kolo, které až dosud dokonale splývalo s okolím, se začalo zvolna

otáčet a jen o málo menší muří noha s ním. I když nám vyklouzly ruce ze vzhůru unikajícího vrypu, otáčela se dál, a to s jakousi podivnou setrvačností. A stále. Ďáblový rohy se dostaly až dolů a stál na hlavě. Ze zlého pentagramu černé magie jsme tak bezděky udělali pentalfu dobrou, pentalfu magie dočista bílé, a jediný vzhůru trčící cíp hvězdy se stal horoucím plamenem Boha ctící oběti, ale muří noha se nezastavila. Hrůza? Otáčela se dokonce trochu rychleji a v nitru skály to odporně zaskřípělo a skřípělo to tam i dál. Z božského dobra se zase stávalo původní ďábelské zlo a Clifton Fadiman už bledl. Ale pohlédl na mne přesto s výrazem nevýslovného klidu ve tváři. "To je ono," řekl prostě. "To je ono!"

Kamenné kolo se zvolna otočilo o celý kruh.

49. Uvolňování šroubu

Ani celý kruh však pentagramu nestačil. Začal se otáčet podruhé a ještě o poznání rychleji. Temný vnitřní praskot provázelo mrazivé skřípění. Obří kolo začínalo třetí kruh. Líbilo se mi to? Stále méně.

Jasně žluté Fadimanovy oči pozorovaly oživé kamenné kolo s posvátnou úctou divocha.

"Vysunuje se!" vyhrkl jsem.

"Vidím taky!"

Ustoupili jsme o další dva schody dolů. Šestá, sedmá a osmá otáčka a každá o poznání rychlejší. Hučivý šumot řeky v nitru skály sílil. Devátá, desátá otáčka a další náš ústup, zase o tři schody. Rychlost pentagramu už byla příšerná. Jedenáctou otáčkou doslova proletěl.

Praštění se valilo z nitra hory jako smog a... Dvanáctá otočka.

Bezděčně jsem se ohlédl do úzké chodby a viděl naši smrt. Kluzký sráz mizel v černé propasti, kam se zřítíme. Třináctá otáčka. "Chlapče, VYNDEJTE ten bezoar!" zařval splašeně Clifton Fadiman. "Vždyť nás..."

Najednou se změnil. Až dosud bojoval, ale teď... Třásl se a potil. Zmocnila se ho neznámá, zlá síla? Já... Vrhel jsem se pro stmeleninu, ale... Ale zase v ní uviděl dívku.

Ano, jako stmelenou. Jako by tou stmeleninou na čarodějném kolotoči byla má vířící Suky.

A na hrnčířském kruhu. Otáčející se panenka, ale s hrůzou, jako by... Vtom kamenná deska vystřelila ze skály ven a stala se obrovským, roztočeným drtičem.

50. U cíle

Reflexivně jsem se skrčil a svištivě se otáčející kamenný kruh zabzučel těsně nad mou páteří. Kamsi dopadl. Se zaduněním rozdrtil schod pode mnou. Odrazil se, poskočil a uslyšel jsem bolestný výkřik. "Fadimane!"

Nadskakující drtič se s ohlušujícím rachotem řtil po dutě dunícím schodišti, které pod námi pukalo. Rozpadá se? Pudově jsem se vrhl vzhůru a hop, doskočil jsem na obnaženou hranu vzniklého otvoru. Tady dřív vězelo magické kolo!

Ale co čert nechtěl, podjely mi nohy, smekl jsem se a padal do tmy. Zastavila mě suť. Nohy tam vjely jako do podmáslí, ale zabořil jsem se až skoro po pás a... Už se jen užasle rozhlížel.

Nějakým zázrakem jsem stále křečovitě svíral lampu, a tak mohlo olejové světlo blikotavě ozářit obrovskou haldu pableskujících, volně nasypaných rubínů a přede mnou hromada přecházela v trčící hrdla bezpočtu kožených lahvic, až po okraj naplněných tím nejjemnějším zlatým prachem a můj užaslý zrak dosáhl ještě dál. Sta a sta křišťálových pohárů, srovnaných jak vojáčky, bylo završeno nejprůzračnějšími opály a v nesčetných mísách z nefritu jiskřily hromady safírů, ale skvěla se tu i podivuhodná obří pánev ze slonoviny a nádherně se leskla mozaikou vytvořenou ze zelených smaragdů, které v ní byly úhledně naskládány. Okolo ležely - jak výbuchem rozmetány - i spousty k prasknutí nadtých hedvábných pytlů a dotkl jsem se hrotem meče nejbližšího. Vyvalil se blýskavý pramínek tyrkysů promísených beryly a jen o kousek dál jsem mohl paže až po předloktí zabořit do ametystů. Křičely na mne ale bezhlese i báječné, obrovské sardery a spousty drahokamů, jejichž jména jsem ani neznal.

Všemu vévodilo třináct gigantických, do nepravidelného kruhu rozložených truhel, jejichž karbunkuly vykládaná víka se lákavě leskla ověšena klikatými šňůrami hnědožlutých ktokydolitů. Konečně u cíle?

Fadiman tedy určitě. Copak je však TENHLE i jediným cílem mým?

51. U cíle, poklad druhý

Opravdu nevím, jak dlouho jsem tam seděl a kolik času prosnil pohroužen do démantů a strnulý dojetím před nejpohádkovějším divadlem světa od časů starého dobrého Alladina, ale pak jsem znovu vzpomněl na Fadimana a nejen na něj. Přesto však, kde je?

Umírá na dně propasti? V temnotě nočních můr a zatímco se koupu v lesknoucím se jezeře, z něhož oči jen přecházejí. Dost! Procitni, vzmuž se, Rinaldini! Chtěl jsem vážně pomoci, nebo

se aspoň pokusit, věřte, a odhodlaně zvedl lampu - a spatřil nad sebou příšernou, přízračnou kopuli.

Ale vždyť jsem ve vejci!

Nebo ne? Stál jsem v podivně úzkostném stavu v obrovském dutém vajíčku ptáka Rucha a věznilo mě uvnitř, jako bych vězel až u jeho vykotlaného dna. Uvězněn? Kdopak ví! Kruhový vstupní otvor se černal ve stěně nade mnou, i vzal jsem lampu do zubů a po čtyřech se k němu blížil jako velký pavouk. Jen kdyby vnitřní strana skořápky tak příšerně neklouzala, ale díky, Bože, už je to lepší - a dohmátnu. Nohy mi podjely.

A koupel, ale v démantové návěži. Spolkla mě ta závěj podruhé celého. Utopí mě ty drahokamy a... Copak o nás nestojíš? chřestily poťouchle i ďábelsky. Skládaly se mi na pohřeb i okolo krku v dusivý náhrdelník smrti. Což s námi nezůstaneš, příteli? A snažily se uhasit lampu.

Teprve představa věčné temnoty, v níž "dlí zlo" mě vyrvala z jejich spárů a vrátila zpátky na klouzačku. Tentokrát jsem se ale smekl hned v půli výstupu a vše se opakovalo. A tak se to ostatně bude opakovat už na věky věků a amen. Ale ne. Napotřetí jsem se - jakýmsi zázrakem - vytáhl až do podivuhodného velezávitu a kdo ví proč za ním očekával i děsivý pohled do další černé propasti, ale mramorové schodiště zůstalo na místě, nebo tedy aspoň viditelné stupy, a jen po stranách lampa odhalila šklíbící se křivolaké pukliny a...: Již tu vyčkáváme, až do nás omylem došlápneš, Rinaldini! skuhraly tichem.

Vztáhl jsem ruku vyzbrojenou lampou nad ně: "Fadimane!"

Spolu s chechtavou ozvěnou podzemí jako by mi z bezprostřední blízkosti odpověděl jen hadí sykot. V sebeobraně jsem tím směrem trhl paží a olejový plamen ozářil zkrvavené tělo. Skrčené leželo až na samém okraji nejvyššího schodu.

"Ss!" ozvalo se zpod ukazováčku, který se tomu tělu vztyčil přes rty. "Tam dole!"

A Clifton vystrašeně kývl se schodů. Rozeznal jsem jen osiřelou hranici světla a stínu.

"Jste v pořádku?" šeptl jsem.

Rychle, nepřítomně přikývl.

"Srazilo mě to!" zašeptal, "a kulil jsem se tmou. Po schodech. Jako míček, až mě přímo nad propastí zachytila neviditelná ruka, nebo co a..."

"Ale já si to vyčítám!" vyhrkl jsem. "Má chyba. Kdybych včas vyškubl bezoar..."

"Nežvaňte nesmysly, Rinaldini, na to bylo pozdě. Ne, ne. Uvolňování šroubu by se už nezastavilo."

S lačnou, zvědavou nedočkavostí natáhl Fadiman krk do šera pod námi: "Takhle aspoň uvidíme... Anebo tam nic není?"

Možnost, že TAM nic není, ho očividně děsila. "Našli jsme poklad, řekněte?" chytil mě.

Byl u cíle, ale já toužil místo všech těch démantů světa po jednom jediném bezoaru – a sevřít ho zase pevně. Ne, žádné bláznovství ani poblouznění. Bezoar opravdu je a byl a bude nejdůležitějším pokladem, ne? A má chorobná fantazie z něj znovu a znovu vytvářela pavučinový zámotek a dokonce lidskou bytost. Dívku.

Proč jsi mi, ty kameni, musel uletět? shlížel jsem zdrceně se schodů a on... Surově vyražen z kamenného lůžka poskakoval tam někde před chvílí v milé společnosti tyrkysu a balasrubínu a zadumaně jistě pokračovali až na dno hrobu.

Vtom se v šeru schodiště něco pohnulo. Fadiman zasténal. "Už to slyšíte?"

"Jo, něco sem leze, Riny!"

Bělorůžový, rozšklebený Raš! vybavilo se mi. Třeba jich v podzemí žije víc - těchto lidí zaživa vysrkávajících stvůr. A tu se stvoření vyhouplo do světla.

Proboha! Očekával bych vše jiné, anebo... Nebo čučím do dalšího z vlastních snů psychotika?

Ta bytost... se ke mně rozhodně zvolna a zlověstně blížila po krvavě mramorovém schodišti a jako by ji rodil sám podzemní hrob. Byla to můra přilákaná světlem a na předposledním schodě se nejistě zastavila, zvedla tvář... a její oči se do nás vpíjely, až se i vpily, a já tu stál v nejhlubším pohnutí a úžasu a stvoření se mi zdálo být nejvytouženějším pokladem. Tak dlouho jsem tě hledal.

Byla to rusovlasá Suky a tak dlouho jsem ji hledal, až si rusovlasá Suky našla mne.

52. Dívka z nitra bezoaru

*"Vlasy tvý barvou veveří se zdají,
kometí chvosty nebe prolétají,
do oblak plameny vybuchnou tmou,
vůní jsou růží, růží, které mřou..."*

Jen obyčejný útržek pošetilé básničky? Takové, jakých jsme se Suky odříkali i složili tucty?

Ne. A já si pasáž vybavil. S pekelně rezatou zřetelností a... V poskakujícím plameni olejové lampy se mi zabarvení Sučiných vlasů zdálo po právu naprosto nezaměnitelným. Ale nezaměnitelná byla hlavně sama, když před námi stanula na konci z bizarně rozpukaného schodiště a po příchodu z podsvětí.

Copak se odtamtud zakletá princezna opravdu znovu narodila? blesklo mnou šíleně, ale neúnavně snící nitro o tom ani vteřinu nepochybovalo. JAK DLOUHO asi čekala v Rašovi? Jak dlouho, než ji JEJÍ RYTÍŘ zachránil? Náhle... jsem to věděl.

Už tenkrát v zavytí studny jsem Suky zaslechl. Ano. Až do nejzatumchlejší, ale i mé vlastní gotické kobky pronikl totiž vzlykot z bezoaru, kterým byla, a není to, pravda, přesně jako v Zuřivém Rolandovi, ale co na tom?

Co? Veškeré knížky ve mně stejně znovu ožily - jako přízraky - a mísily se a provazovaly, takže Richardsonova Clarissa opletla nekonečnými vlasy zmateného Quijota a... A Suky?

Z vlasů jí visela pavučina. Z levého ramene jakbysmet. Zajetí bezoaru sebralo dívce i veškerý ruměnc z tváří a přidalo ho jaksi stejným štětcem do očí, divně ZARUDLÝCH. Snad od pláče?

A Sučina pokožka se stala bez ruměnce až nepřírozeně průsvitnou a zjemnělou, jako by k nám vystoupila z nějakého skleníku, a milé rysy její tváře byly na pár místech krutě uhlazeny nějakou zlovolnou špachtlí. Zaklel jsem. Zámek Malicorne... by mi z té dívky už za chvíli vyrobil opravdickou BÍLOU PANÍ. Ale jinak... mi nepřipadala nijak PŘÍŠERNĚ změněná a starý dobrý Roger v dopise jistě poněkud nadsazoval a melodramatizoval, protože byla očividně stále sama sebou. A stála tu. Přišla. Dostavila se v zeleně hedvábných, v pase pevně stažených šatech, a já skutečně nedokázal objevit pranic STRAŠLIVÉHO, co mělo ublížit jejímu svéráznému půvabu a vygumovat ho, ne. Ze Suky čišelo totéž kouzlo jako tenkrát v antikvariátu.

Jako tenkrát, kdy se mi zjevila promočena až do nitky v Belfordově doprovodu. Stará láska nerezaví. Tak jsem po Suky toužil a teď porovnal princeznu bezoaru s princeznou Northamptonu Erikou a první vyhrála - na celé čáře. "Suky!"

A přece byla jen o zanedbatelný kousek hezčí a... zaspívat nesvede ani notu. Ne, nedokázal jsem si však pomoci a dobře známá dna jejích očí jsem nahmatával jako kdysi. Ne, u Eriky to nešlo, i když mě dál bude poutat její tajemství.

"Veverko?" smetl jsem Suky z ramene pavučinu a protože se reflexivně vytáhla na špičky, nedalo se udělat nic, než ji uchopit do jako zvířátko náruče a Suky mě taky objala a celý dosavadní zběsilý let Northamptonem a podsvětím Malicorne i dosavadní život se odsud zjevil co jediné čekání.

53. Inventář desáté truhly

"Chybělas mi."

A znovu se mi promítaly sny a díky nim tak učesané dějiny přátelství mezi "jistým" Rinaldo Rinaldinim a jednou rusovláskou, ale jakbysmet mezi námi třemi: mnou, Suky a Rogerem Belfordem. Vrátilo se to, ale cosi v tom vztahu se vždycky i nenápadně vyvíjelo, právě každým dalším z mých snů, a když se ke mně dívka přivinula, zazdál se mi i ten poslední.

Sen zeleného pokoje? Určitě. A stal se i vyústěním všech předchozích, ale současně poměrně vášnivě prožitou realitou. Jen jako pavoučka jsem přitom Suky přidržoval skrze zelené hedvábí a... "Nestačilo mi to, Riny!" připomínaly její nebývale dravé polibky. A tak jsem si tě našla. "Takys mi chyběl!"

Lady Radcliffová mě k sobě přitiskla ještě pevněji a vychrlila i svůj příběh. Ellery ji na zámku Malicorne skutečně týral, ba surově předělával k obrazu svému, což se, jak možná i souhlasíte, nemá. Přesto manželku mučil, byla "stále jako na skřipci" a nutil ji k "nejhoršímu zlu", které ovšem nedefinovala. Každopádně ji přizpůsoboval svým choutkám a "vraždil mě a znásilňoval, rdousil, vysával a vypíjel, zakopával v podstatě zaživa a... Věř mi."

Tu skutečnou zakletou princeznu zámku Malicorne z ní ten satan stvořil jako nic a Suky za celý čas nesvedla uniknout a že psala Rogerovi bylo maximum. "A dokuds nepřišel, Riny..." Začala se mě i vyptávat a já jí toužil odpovídat a taky se podrobněji vyptat, ale jednak nebyl čas, jednak jsem ze sebe v jejím zajetí prostě už nedokázal vypravit slovo - a natož pak o strašném Belfordově konci. A Fadiman?

Rozechvěle přešlapoval a jeho jasně žluté duhovky plály, ale okolo rozšiřujících se zornic plných nedůvěry. Suky vláčně visela v mé náruči a Clifton si nás bezostyšně prohlížel od hlav až k jejím stěvícům a v tu chvíli působil dojmem zakletého d'ábla, ale i nedůvěřivce, který by se rusovlasé dívky nedotkl ani dvoumetrovou tyčí.

Proč ne? Netušil jsem proč. Snad.... Nejspíš jde jen o takový chlapecký odstup, namlouval jsem si a vybavila se mi naivita, s níž Fadiman líčil svá "bezpříkladná dobrodružství" a hlavně

ta s Erikou. Už byl takový? Asi. Nebo proč ho děsí má nejlepší přítelkyně! Ne, jí se netřeba bát – a má láska mu s laskavým úsměvem podala prsty.

Stiskl je, pravda, zároveň se však odvrátil. Toužil snad ohmatávat hmotnější z obou pokladů? Asi, a Suky byla proti zlatu a diamantům pochopitelně sotva pírkem. Stála tu, hryzla si zvláštní spodní ret a chtěla pryč, protože temno uvnitř vejce jí naprosto nebyla po chuti, jenže Clifton Fadiman ještě stále nevěřicně ohmatával okraj podzemní "skluzavky" a vybízel mě očima skoro jako pes. Konečně jsem se tedy své lásce vymanil a stanuli jsme spolu s ním až po kolena v safírech.

"Podívej se taky!" máchl jsem nahoru k Suky lampou a tolik toužil i v její jemné tváři zahlédnout aspoň odlesk úžasu, ale nereagovala a opuštěná se zase stávala podivnou sochou, skoro jako nějaká zrazená... Na hmotný poklad shlížela s jemným nesouhlasem a snad i bázním, ani útržek nadšení neprojevila a jako bychom tedy i s Fadimanem zůstali v jejích očích nejbližšími pošetilci a malými kluky. Ale Clifton?

Stojí přece v cíli svých nejurputnějších snah, tak CO udělá dál?

Přišel mi najednou byl až nepochopitelně schoulený do sebe a zdálo se mi, ne, já skoro nahmatával jeho vytrčenou, ostražitou ulitu. "Nelíbí se mi to!" zamumlal zapškle.

"Ne?" Znovu jsem až nevěřicně obhlížel ryzím prachem napěchované lahvice a poháry plné opálů i safíry přetékané mísy a slonovinovou pánev se smaragdy a pytle nadité beryly a tyrkysy a... Klame mě sluch? "Ne-lí-bí?"

Fadiman je mně pokradmu vzhlédl. "Ona... se mi nelíbí."

Suky nás shora nemohla slyšet, a přece se maličko se přece pohnula, jak se ho pokoušela zaslechnout. "Ale... Je jak má sestra."

Rozesmál se. A já: "Strašně dlouho už ji znám!" A připadalo mi, že od narození. "Ručím za Suky - a nebudeme šeptat!"

"Ne? Polovinu slova bych jí nevěřil!"

"Ale proč? Pročpak ne?" V dotčeném vzteku jsem mu zatoužil i jednu vytnout a vyrazit jeden z těch jeho bizarních zubů. Zaznělo: "Co si to tam šuškáte, vy dva?"

Poklekla, ale po skluzavce dolů se jí nechtělo. Fadiman si povzdychl a ve své proměnlivosti připomínal náhle spíš faráře než ďábla. Začal odborně zapalovat svíčky. Pár desítek jsme jich

narazili na ostny vytepaných svícnu a další rozestavili volně, všude do horkého vosku, až to v oble vykotlaném nitru Gryfova vejce vypadalo jak v arabské pohádce. A ne snad?

A zlato se tady dole pomyslně přetransformovalo ve starý, usazený žloutek, zatímco svůdné divačce nad námi musel tisíc a jeden pablesk skýtat tu nejfantastičtější podívanou od časů Sindibáda. Přesto se Suky i dál mračila. "Riny, vrať se!" zavolala s obavou.

Ženský instinkt? Ještě víc? A KDE DLÍ ZLO?

Ví to Suky?

Fadiman ji chvála Bohu už asi pustil z hlavy. Brodil se od jednoho víka vykládaného karbunkuly k druhému víku a od druhého ke třetímu a mně se TO... konečně vybavilo. Už jsem to viděl, aha! Ty do ramene - bolestně - vryté nehty Eričiných prstů - a cítím i vůni jehličí i jejího těla i měkounce sladký, přichylný hlas rozeznávám, který div nezpívá, i když vám jen předčítá. "... a první truhla je záhada i mnohá skrytá ukrutnost a tyranie, ale taky přátelství a nevyzpytatelná upřímnost. Ale i vražda. V ní byl i ponechán Roger Belford... Druhá je taky záhada - i skrytá něha, láska a přátelství, ale i nevyzpytatelnost. Upřímnost... i vražda. A v ní byla i ponechána jedna živá rusovláska."

Ty vzpomínky mnou letěly jako papíroví draci a nešly potlačit. Ale co to? Následující už nepřišly ze sna. To promluvila Suky, a přece jen opakovala, co už mi kdysi *procítěně* předčítala Erika, tedy ta SKUTEČNÁ a z masa, kostí a krvavě rudých šatů sestávající Erika, lesní princezna, tam v ďábelské krčmě nad propastí a za burácení vichru v té nejpekelnější bouři. Nádhera, ale nahradila ji teď snad Suky?

"... a přichází na řadu i truhla desátá. Dvaadvacet těžkých svícnu z ryzího zlata o váze 255 liber, na každém 164 rubínů, ale je v ní i živý Fadiman..."

54. Prokletý kozel sabatu

Ne, tato desátá truhla věru už neměla nic s možná dost pošetilými inventáři mé vlastní duše. Kdepak, náležela HMATATELNĚJŠÍMU inventáři pokladu. S Fadimanem jsme minuli fáborovitě rozhozené řetězy ktokydolitů a stanuli přesně nad ní.

Hned na víku se měňavě leskl křečovitě členěný tyrkys, zrovna jako ten, který jsme předtím viděli na kruhových vstupních dveřích klenotnice, ale stačilo hnout očima a zmámeně jste odhalili i roztomile světlounký spinel. Oba kameny na nás hleděly zlověstně zářivýma očima ďábla, i když vybroušenýma už strašně dávno. Právě... že dávno, ještě v tajemné Lemurii.

Obě "oči" byl po vyhlazení umně vsazeny do dvou geometrických vrcholů jediného pentagramu a ten pentagram byl - protentokrát - vleptán přímo do víka truhly, a když jsem se podíval ještě lépe, úplně jsem sebou škulbl, protože do něj byla pečlivě vkreslena i šklebivá zvířecí hlava a... TY TŘIKRÁT PROKLETÝ KOZLE SABATU! zatančilo mnou poměrně zběsile - a čáry zrudné tváře se zdály vybledlé i zašlé, pravda, i tak jsem ale stvůru identifikoval. Srdce mi snad poskočilo! Oho! Kozlovy rohy!

Zdály se relativně zručně vepsány do horních cípů hvězdy a tyrkys a balasrubín leskly se na těch hrotech. Fíha! Znovu jsem užasl, když Fadiman vytáhl z kapsy i třetí kámen a opět bezoar, i když malý, ale stejně rusý jako vlasy stále ještě zkamenělé divačky nad námi. Hle. Stáli jsme nad objevem i se svědkyní a imaginární žlutek ze dna imaginárního vejce plál stem voskovic. A kde vzal Fadiman bezoar? Uvědomil jsem si to. Přece ho prve odkrojil mečem a... *VEM HO A ZKUS...*

Už to taky zkoušel. Už pátral po další vhodné jamce, jamce číslo tři. "Tady!"

Odhrnul jsem dlouhou šňůru ktokydolitů, i když po nás proklatý kozel sabatu nepřestával žmourat očima z plochy víka a... Fadiman sebou škulbl, taky asi pod vlivem pohledu..

"Co ještě okouníte, Rinaldini, jste snad blázen?" Zaváhal. "Seberte to děvče! Uhánějte! Jako šílení, ale to je jedno, je-li vám život jen trochu milý!"

A Suky jako na dotvrzení těch slov znovu vykřikla, má mysl se nicméně jako obvykle točila úplně jinými kosmy a ukazovák pravice skoro automaticky ukázal na truhlu s kozlem: "Je to rakev, co?" došlo mi.

"A vy jste zase neposlušný, pošetilý, prašivý idiot!" Měl o mě tedy původně mystičtější mínění!

"Umrlčí truhla je to! Koho z rodu Fadimanů? Jak je to dávno?"

Neodpověděl. "Prchejte! Rinaldini, zmizte, já vám přece cestu ukázal a s tou mou jste se měl dávno rozejít!" I Suky zakřičela.

"Zaživa ho pohřbili?"

Ano? Kozlí hlava na rakvi se hnusně ušklíbla. Snad... Clifton Fadiman mi až pod nos strčil chvějící se zaťatou pěst: "Přesně tak, Rinaldini, ale budete pohřben podobně, jestli mě nezačnete poslouchat." A to z něj nehovořila chamtivá lačnost, nemyslete. Fadiman nebyl ani tvář v tvář pokladu ani Cortézem ani Pizarrem. Z jeho jasně zlatých očí nevykukovaly čenichy chtíčů ani křečků, zato odsud šlo bezpečně vyčíst dalekosáhlou spekulaci.

"Já nikam nejdu!" vykřikl jsem paličatě.

"Tak zemřete!"

"Nejdřív chci znát víc!" chytil jsem toho pitvorně žlutého d'ábla za ramena. "Vyklepte to prožluklý rodinný tajemství, bastarde."

Suky mezitím přece ztichla a... Clifton Fadiman k ní znovu vzhlédl s nedůvěrou. Báł se. A oči měl unavené. "Ale, no tak dobrá," broukl už docela flegmaticky a začal vyprávět svou poslední podivuhodnou historku.

55. Předčasný pohřeb aneb Mírně satanická báchorka Cliftona Fadimana

"Ať tomu chcete věřit nebo nechcete, Rinaldini, tak Radcliffovy sloužily strašlivé rody pekelníků Goga a Magoga. No, a Raš byl jen jedním takovým, to víte, ale není vám dosud známo, že za pomoci telurických proudů vyvolal tento alchymista i další dva démony, a to takřka nesmrtelné."

"Koho?"

"Zavilé lovce lidí, abych tak řekl. Zatímco ale první až bezbřeze bažil po krvi a byl konstitucí uzpůsoben k surovému zabíjení, druhý se, ehm, choval spíš jako svůdce."

"Jako svůdce?" zopakoval jsem poněkud překvapeně.

"Oba každopádně museli stejnou měrou a do puntíku plnit rozmary svého ještě zrůdnějšího pána a to prokletí mohlo pominout leda..."

"Zkázou Radcliffovy prohnílé duše?"

"Jak to chodí. V plameni pekelném, jak se i říká. Až s tím byla šance na svobodu pro ty dva démony a snad i šance na nabytí původního jejich vzezření."

Ušklíbl jsem se.

"A jak, propána, vypadali?"

Stále jsem bral tu báchorku jako legendu a čekal a zvědavost byla silná, ale ledacos jsem si i představoval a hlavně ohyzdná sloní pijavka mě nepřestávala strašit.

"Jak vypadali? No, jeden se docela podobal člověku," a Fadiman se ironicky ušklíbl. "Měl divné jméno. Slyšel na jméno Fadiman." A svíčky dál strnule plály. Suky ani nedutala. Mrtvé ticho vládlo nitru leskle zlatavé Gryfovy skořápky a zase jsem uviděl, jak démonicky se Fadiman VYMRŠTIL z rozvířeného kalu podzemních vod a jak tenkrát strnul nad jezerem, i

když jen na vteřinu. Vřískla mnou potlačená hrůza. "Ti démoni sloužili Radcliffovi věrně," pokračoval Clifton s bohorovným klidem. "Raš hlídal klenotnici, rychle se zaplňující. A můj předek, to byl druhý démon, lovil děvčata z okolí, i Springfontain přišel na řadu a žila tam chudá, osiřelá plavovláska Odetta, skoro ještě dítě. Radcliff se o ní bohužel dověděl:

UHRANEŠ Odettu, jako všechny předešlé, a dopravíš Odettu na Malicorne! kázal Fadimanovi, jenže Odetta byla víc než hezká, a tak se přihodilo něco možná podivuhodného, možná však očekávatelného, já nevím, ale Fadimanovi se Odetty zželelo. K vlastnímu úžasu se... podle všeho zamiloval. Nejen to. Zatoužil stát se člověkem, jako se to i v pohádkách stává, a vyzvonil všechno a podle oné pověsti snad rovnou pekelnému knížeti.

Ten s hrozným chechtotem svolil, ALE CHCI RADCLIFFA HNED! vymínil si, a tak Fadiman odpřísáhl, že zradí pozemského pána a se satanovým požehnáním Odettu pojal za ženu."

"A dál?"

"Byl to jen pocit, ale... Pekelné síly se mi vymykají, vycítil Radcliff, když se jeho věrný otrok a lovec (můj předek) už příliš dlouho nevracel, a sice byl Ellery d'áblu dávno zaprodán, ale vhroužit bezbožné tělo do sálavých jezer podsvětního ohně IHNED? Po tom netoužil. To se mu dvakrát ani třikrát nechtělo a mumlal si. Tak oni že mnou mrští... až do jedového víru?

Že Radcliffa snad i zaživa ukřižují na rozpálenou plotnu a počnou ho trýznit tisícerými nejhoršími způsoby? Tak to totiž všechno zahlédl na tom Boschově obraze... Že mě nabodnou na kůl, obrátí mi obličej zaživa naruby a to ještě bude jen první a nejmenší? Ne.

Přicválal s úlisnou opatrností hada do šťastného Springfontainu, zrovna když Odetta čekala děťátko, novomanželům licoměrně blahopřál, vnutil blyštivé dary a pozval oba na Malicorne.

Přišla chvíle návštěvy. Osudného večera se nad Northamptonem ale strhla bouře, jakou nikdo nikdy nepamatoval, prý, a tak Fadiman ženu radši nechal v chaloupce a uháněl na koni na hrad sám. S rykem se ho tam zmocnili Radcliffovi satanáši a musel absolvovat bezbožnou žranici, načež ho bývalý pán opile chňapl za zápěstí: *Líbily se Odettě cetky, líbily? Pojd' ještě pro lepší!*

Vlekl mého předka úzkými podzemními chodbami stále dolů. Spirálovitě ty chodby klesají pod hrad. Oba sestupovali po točitém schodišti, došli sem, a právě tahle truhla na ně už tenkrát čekala otevřená. *Vše je tvé!* vykřikl Radcliff a láskou i vínem popletený nešťastník po jeho boku omámeně vnořil obnažená předloktí do zlata.

Srazil jo strašlivá rána do týla a zloduch Radcliff přirazil těžké víko s vítězným skřekem bestiální radosti a OD TĚ DOBY ČERTÍK VĚZÍ V KRABIČCE.

Vyšlo to, zkrátka. Pán hradu Malicorne vybuchl v šílený, krákoravý chechtot a bláznivě křepčil okolo truhly, aniž ale zapomněl vyjmout bezoar z jamky. Proč? Zajistil tak samozřejmě neporušitelnost, a když se zase zastavil, začal i pečlivě zamazávat škvíry, a to směsí ze smrduté buvolí žluči a čerstvé krve černožlutého psiska. Jedová kaše to byla. Obsahovala i množství drceného blínu, to celé ovšem přesně podle Paracelsova receptu. A co víc? Ani osolit víko nezapomněl.

Po pentagramu a po kozlí hlavě pak ještě obřadně rozmetal koprník smíšený s bedrníkem a stěny truhly důkladně obložil kyprými pohřebními věnci z petúnií, jak radí v Testamentu i Pseudolully. Rusý bezoar doma rozemlel na prášek a ten rozfoukal z nejvyšší věže hradu do čtyř světových stran."

"Hm, zvláštní povídačka," konstatoval jsem. "A zajatý Fadiman, váš předek?"

"Zbytečně se křečovitě zmítal v dusných temnotách. Marně, marně vřeštěl jako kočkodan a zběsile zevnitř kopal, marně se svíjel jako poraněné hádě a marně zarýval lámající se nehty odspodu do víka. K ničemu to nebylo, k ničemu, a Radcliff si jen radostně mnul dlaně.

Past sklapla, Fadiman byl zaživa pohřben a to tak, že už ho žádná moc vesmíru nikdy nemohla zachránit..."

"Ale to snad... Vůbec žádná?" položil jsem nevěřičně své dlaně na víko. "Ani pekelná?"

"Peklo, jak víte, nikdy nepomáhá zbloudilým synům," potřásl "Fadiman mladší" ztěžka hlavou a znovu si jemně poklepal na upilované zuby. "Obzvlášť ne zbrklým, navíc... Můj předek prostě nesplnil, co slíbil, a Radcliffova duše díky tomu peklu unikla."

"Navždycky?"

"Prozatím. Je to tři sta dvaadvacet let, a proč myslíte, že jsem ho nevyzval na poctivý souboj? Proč myslíte, že se celý čas pachtím tady v podzemí, místo aby už tam venku na vzduchu zvonily meče, jak to máte vy rád?"

"Pročpak?"

"To je přece jasné. Radcliff je obvyklými metodami nezničitelný, on... Dá se, ta ropucha, rozmáčknot jenom tak, že... Však uvidíte, pracuje se na tom, že ano, ale vy jste

nejbezpečnější ze slepců, Rinaldini, když pořád nechápete vedlejší důsledky efektu. Hrozí smrt a navíc..."

"Co?"

"Ellery Radcliff přece už dávno není člověk, ale prastarý revenant."

56. Má je pomsta!

Revenant? Pitomé slovo... Nic mi - pochopitelně - neříkalo a Fadiman v mém pohledu vylovil i tenhle další otazník. "Jednoduše řečeno už je mrtvý!" upřesnil. "Tři sta dvaadvacet let, celou tu dobu zůstal mrtvolou, ničím víc, i když po Malicorne chodí a bezostyšně vraždí." A Fadimanovy vyhublé prsty si nepřestávaly pohrávat s úlomkem bezoaru. Náhle jsem si s ustrnutím uvědomil, jak mě rusá barva stmeliny stále přitahuje – až jako magnet...

Fadiman ale ještě neskončil. *"Až umřu, kázal kdysi Radcliff, zašijte mě co nejpečlivěji do jelení kůže a teprve v ní mě smíte uložit do rakve. Tak. Ale truhla ať je vytesaná z nejtvrďšího mramoru. Co nejpečlivěji ji přiklopte víkem z olova, převažte mě i trojicí nejmocnějších řetězů a povolejte devětačtyřicet mnichů springfontainského kláštera, aby nade mnou pěli žalmy. Stejný počet kněží musí tři dni a tři noci nepřetržitě sloužit mše, protože jen tak je šance, že se odvrátí ZBĚSILÉ útoky, které po smrti po právu čekám od svých nepřátel."*

"Hm, to nezní zrovna moc optimisticky."

"Ne. Ale vidíte, všechna běsova bizarní přání byla, věřte, do puntíku splněna. Stalo se. Jenže Ellery Radcliff toho za života natropil příliš, a tak se z něj vyvrbilo, čím je." Fadiman domluvil a stiskl odřatý kousek mé rusovlásky ještě pevněji. Znova na mne zavolala a teď už jako by i s bolestí. Pochmurně jsem vzhlédl. Cosi nejasného mnou prochvělo. Suky... se možná přece změnila?

O KOUSEK? Jak velký. Nebo i víc, než jsem čekal? Víc, než na povrchu?

Zavrtěl jsem hlavou, vzhlédl přece ještě... Jak přezíravě tam vyčkává, až jako duch a... Ale to se pleteš, Rinaldini, nemá se přece za božstvo.

Stejně však jsem se divil. Proč taky netoužíš po vzrušujících dotecích těchto náramků a náhrdelníků, ty podivuhodná veverka? Proč už konečně nesklouzneš k nám a proč roztouženě neboříš paže do chladu těžkých briliantů, vždyť jezero září i PRO TEBE, tak čím jsi, k čertu, vlastně dnes tak jiná? Já... Přece tě CHCI - zrovna jako tenkrát, toužím tě ale mít i stejnou.

Reflexivně jsem chňapl po bezoaru, ale Fadiman ucukl a přišlo mi, jako by mi bohužel právě tím loupil tu nejdůležitější Sučinu součást. Nepotlačil jsem zaklení.

Ale co! Polož si ho do své jamky, blbče! "No?.. Na co čekáš?"

Pekelníci Goga jsou nesmrtelní? Ano. Pod kozlí hlavou se léta hromadila naprosto neovladatelná energie? Přesně tak. Síly sabatem nikdy neodvedené nenávisti nejpomstychtivějšího zajatce vesmíru jsou připraveny? Proč se divit!

"ZDE DLÍ ZLO a zanechte vší naděje, kdo vstupujeme," zarecitoval teatrálně Clifton Fadiman. "Ta bedna, člověče, je tím zlem AŽ K PRASKNUTÍ napresována, nectíš. Nevní máš, jak se necudně nadýmá?" A zabušil do pentagramu bezoarem, právě jím! Nitrem ohromného "vejce" nad námi se to dutě rozlehlo.

"Slyšíš? Chápeš to skučení z pomazaných škvír?"

Ale neslyšel jsem pragmaticky nic než varovná hlesnutí vlastní přítelkyně. Pak jsem si ovšem všiml i zpráchnivělého pohřebního věnce opřeného o truhlu a má obrazotvornost teprve jím prokoukla i DOVNITŘ a v agónii rozšlapávaného červa se tam nepřetržitě svíjel a kroutil ON. ON! Už staletí.

Jen nepředstavitelně trpící ubožák, ale... Ne dobrotivý džin z láhve! Žádný Rinaldo Rinaldini z vlastní gotické kobky, ne, skutečný nešťastník odsouzený k věčnému zoufalství a vyjící stokrát příšerněji než krvelačný Raš. Ano, zde dlí zlo. To pateticky opakoval fascinující muž se zlatavýma očima a...

A síla téhož zla znova vyvstane, až mu uvolníme okovy. Já to udělám. Vypustím tak staletou energii vlastního rodu a klenby... A klenby nad námi se konečně prolomí. Copak totéž neprorokuje lesní princezna už léta? Copak... A já... A já vás varoval, vy pošetilí milenci! Obří balvany všecko zavalí, tohle vejce pukne a skořepina všecko rozdrtí na krvavou kaši."

A ten šílenec zběsile hnětl bezoar. Ještě pořád jsem se ale idiotsky rozhodoval mezi bojem o tenhle lákavý, magnetizující mě rusý kámen a mezi zoufale křičící Suky. I já... se zkrátka pravděpodobně pomátl.

Ne snad?? Což není ta stmelena jen úplně zanedbatelným úlomkem? Hop!

Ale ne už po ní. Jako žabák, jako skokan jsem se vrhl na vnitřní stěnu obřího vejce a hrr, drápal se k dívce, jako bych ji hodlal znásilnit, ale... Pryč, jen pryč, prchejme! řvalo ve mně a za námi to opakovalo tisícerými ozvěnami i rozvětvené podzemí. Bylo pozdě?

Příliš pozdě! Měl... jsem dát na Cliftona Fadimana hned. Už... daleko dřív. Tam u jezera, rovnou. Měl jsem dát i na volající Suky hned. Ona... Klekla si, natahovala ke mně paže a dlouhý, medový pramen vlasů padal přes její magnetické oči.

Už jsem se jí skoro držel, ale podklouzlo to, dýmanty drtivě hmotného pokladu "číslo jedna" mě vzápětí znova lačně uvítaly, a to kostlivě chřestivou náručí. Ssrk! Jejich masa mě vcucávala, jako ta Springfontainská bažina, a podivuhodně jarně zněl do toho Fadimanův hlas, ale spíš ryk příšerného vodního d'ábla, který ovšem jenom naplňuje poslání rodu a cítí se osudově předurčen (bylo mi to k smíchu) k sebeobětování. Je snad i posedlý sebevražednou pomstou a nic ho nedokáže zastavit. Ani já.

S nadlidským úsilím jsem vybědl z "močálu zlata" a šplhal zase skluzavkou. Za Suky!

Konečně, konečně se konečky našich prstů dotkly, nicméně podrážka se zase smekla a fí, padal jsem. Konečně, až napotřetí jsem to vzal s rozběhem a jako nějaký mravenec na útěku z důlku mlsného mravkolva. Sláva, nazdar výlet, tentokrát mě rusovláska zachytila. Co brouka? Jistěže. Jako placka ztvdnu u jejích nohou? Ale ne, to nesmím, je třeba mizet a...

Svíčky plápolaly. Můj pohled se naposled setkal se žlutí Fadimanových očí i jejich překvapivou jasnozřivostí. Šílený d'ábel? Nebo ne?

Najednou se sotva znatelně pousmál.

Přisáhám, stále ho vidím. Čeká tam, až utečeme. Dobrotivě? O tom nikdy nepřestanu přemýšlet a on zatím i jaksi nepatřičně trčí coby bolavý prst uprostřed toho nesmírného bohatství a stále mi ještě nevymizelo z paměti okolní démonicky planoucí jezero.

Ani "vykotlané vejce ptáka Rucha". A Fadiman byl d'ábel, ale i dítě po kolena ve volně sypaných safírech. S obřadnou něhou přitiskl dlaně k desáté truhle. Najednou...

Fadiman se sklonil jako větrem ohýbaná pampeliška na poušti a přitiskl boltec ke kozlímu úšklebku na víku. "Konečně zaplatí?"

Vzhůru do hradu! blesklo mnou.

A tohle máš za všecko a jednou provždycky, Radcliffe! blesklo jím. Vložil bezoar jemně do jamky.

Obrovské vejce se otráslo. Praskající kopule dómu nad námi se zachvěla. Pomyslná skořápka počala praskavě pukat. Zemětřesení. Fadiman se šíleně rozesmál. "Za všecko - a jednou provždycky... A má je pomsta!"

57. Rozpadání

A dál? Suky mě strhla až na chvějící se schodiště. Ruku v ruce jsme nevybíhali nahoru, ale sbíhali dolů - jako podle Fadimanova receptu. Možná jsem běžel, ale možná mě víc táhla, ale co? Stejně bylo pozdě a už jsme neměli šanci.

Pražádnou. Chápal jsem to velice dobře. Šlo nanejvýš směšně zabloudit. I kdyby ne, až příliš času bylo třeba ke znovuoživení všech šklebivých pastí a propastí. Ne, neměli jsme ten čas. Ne, nemohli už se nikdy proplazit všemi zatuchlými, uzounkými chodbami a chodbičkami. My unikali, pravda, ale bez šancí. Nikdy se nedostaneme k "Rašovu jezeru" a už teď nám harfa schodů pod podrážkami drnčí a temné dunění okolo ještě sílí. Přesto... Šťastně jsme přece seběhli až do míst, kde nás obklopile a sevřely skála, a Suky mi ještě pevněji sevřela dlaň. Pak... Náhle se zastavila... "Tak přece poběž!" zaúpěl jsem v beznaději, ale jako by vrostla do mramoru. Proč? Řekla: "Znám lepší cestu!"

Potom... Energicky mi vyškubla lampu a spatřil jsem nenápadný výklenek. Suky natáhla paži i se světlem a z výklenku se vyklubala svislá spára, asi jako v sopce. Věnovala mi jen kratičký, prosebný pohled - a najednou jí nebylo.

Jenom stěny škvíry se dál chvěly. Vrhli jsme za Suky, letěl za jejím zeleným hedvábím a naše prsty se znovu propletly. Zdárně. Vlekla mě skoro jako chlapce, ale s neuvěřitelnou jistotou. Cesta se stala nejpodivuhodnějším snovým během mého života. Ne, tentokrát skutečným – a hnali jsme jako vítr, my.... V hrozném zápase o život letěli dolů po jakési spirále a hned nato se podzemní chodba rozvětvila do tří stran. Suky... ztratila na rozcestí vteřinu. Víc ne.

Odkdy to tu zná? Nebyl čas na otázky, hora totiž měla zimnici. Anebo horečku?

Třásla se víc a víc, duněla, lámala se zevnitř jako vyprahlý perník a ty drtivé zdi nás oba bolestně objímaly a líbaly. Stále jsme byli jen párkem komárů v tísní. Suky tím zrzavým. Jako za nejtenčí slupkou jablka jsem zničehonic uslyšel řinčivý lomoz. Nádobí?

Kyklopovo? Slyšel jsem i hukot řítících se kamenných lavin. Bolavé skučení smrtících vodopádů ostrého štěrku, ale celý svět mě bolel. S hrozným praskotem se bortil sám do sebe, tak jako jsem to provozoval já v celém dosavadním životě. *Přeneslo se to.* A gotická kobka? Zanikala, a společně s kobkou zhasla bohužel i lampa. Ale nebyl ještě konec. Jistá velepružná kočka se zářícíma očima (i když ne zlatýma) mě vlekla dál a byla to Suky. Ubíhali jsme jako Jan a Marie za rusým světýlkem, i když bylo pozdě. Nevzdávali jsme se, ale vlastně nebylo rusé. Ani rudé. A plápolavě rostlo. Tu zazněl ještě silnější řinkot. Bourají tu kuchyni? Nato jsme vnímali i duté dunění těsně za sebou a miliardu tamburín. Stěna vlevo pukla. Pukla a po

jejím povrchu se dál zlověstně větvily nekonečné černočerné žíly sedlé krve. Pronikal k nám rudý úsvit samého středu Země, ta předzvěst do běla rozpálených kotlů, a Suky se hnala...

Kam?

Do toho satanova chřtánu? A jako přitahována magnetem?

Ale ne! Ale vtom před jejími střevíci pukla podlaha podzemní chodby a s děsným lomozem se před námi šířila propast beze dna, ale na mou duši, ještě jsme ruku v ruce skočili. Pak... Má chodidla dopadla na oddalující se hranu, ale tělo se beznadějně zvrátilo. Padal jsem do propasti.

Suky dopadla lépe. Stačila mě strhnout - k sobě. Ale co vydlabaná hora? Coby? Všude okolo nás dvou se s příšerným rachotem rozpadala na kusy a to děvče mě zarputile vleklo i tím a stále kupředu, ale ani tam... jsem nadále nevnímal nic než ohnivě sirné peklo a když... naopak zavanul ledově ostrý průvan, neuvěřil jsem.

Je to léčka. Ne? Další! Ale jako s nespočtenými noži se mi do rozkašlaných plic proudil vzduch. Můj... ty světe! A místo pekla nás čekalo nebe. A červánky.

Ale ne, ještě není vyhráno a chybí stále pár posledních skoků, i když... Copak se vrháme do mraků: Tak jako do podušek?

Nevím, ale venek byl jako obří růžová komnata. S úlevou jsme do ní vskočili ze spárů podsvětí, chodba za námi skončila, ale běda, pod nohama se mi protočila prázdnota a propast. Pak... Modravá skalní stěna z čediče zmizela a já se propadal, vítr vyl a jen v hrozně dáli visela před očima zarudle rozplizlá krajina.

Vládl krvavý podvečer. Vítal zvětralými cáry mraků. Suky mě opět křečovitě zachytila a laskavě objala. Přitiskla si. Byli jsme dvě navzájem zaklesnutá a propletená klíš'ata, a ta se vteřinu potácela na skalní rampě v nelidsky strašné výšině fujavic a nad mrazivými útesy čedičových schodů, ale registroval jsem naši soudržnost a snad i Sučin soucit.

Anebo jsme přece vybrali nepravou podzemní chodbu a zmýlená neplatí? Kudy totiž dál? Na jakýkoli návrat do hory přece není čas.

Uvědomil jsem si to, nicméně bez trpkosti nebo výčitky, a prudké poryvy zatím roztřepaly Sučiny šaty a vlasy. Jestli máme umřít, ať umřeme.

Samo srdce oné hory vtom bohužel explodovalo. Tisíce a miliony žilných puklin pekelně zapraštělo. Vyjící skála pod námi se zrádně propadla a provinile mě svírající dívka vykřikla. Oblaka prostorného světa ozařovaná až zpoza obzoru sluncem se hnala nad námi dál a jako

bystřina, v jediném víru pokračovala v koloběhu po strnulém nebi, naše obětí nepovolovalo, ale hora ano. A tak jsme padali.

58. Hrob hradu

"...s odlivem do slz vpluj

JEJÍCH - a pamatuj:

Sám jen sám hledáš hoře..."

Při kterémisi z těchto teskně zpívaných slov jsem otevřel oči. Klame mě sluch?

Ne. ZASE jsem poznával měkce chvějivý, zvonkový soprán i tetelivé vlny příboje. Každým trylkem mnou zimničně stoupaly i klesaly. Střídalo se to a šumy mě odplavovaly z bezvědomí: Už ses naspal dost.

Oživovaly mě ze strnulé každodennosti, jako už tenkrát v krčmě nad propastí, ale místo klenby té krčmy mi na prsou spočívala gotika skutečného, i když hasnouceho nebe. Jak přesně vypadalo?

Neslo odumřelé strupy podlouhlých mraků, co se zvolna šinuly k západu, zplihle roztřepeny v kratičce krvavé krápníky. Jako Odettiny slzy, které kanuly, a dole - pod zlověstnými řasami soumraku - se cosi ohyzdně blanitého míhalo. Sem a tam. Netopýři?

Projela mnou ale divnější vzpomínka. Nač? Na klouzavě závratný POLOPÁD z rozpadající se hory. I na chvíli, kdy byl ten pád jaksi zastřešen a pak i zastaven jakýmisi nestvůrnými blanami. Jenom sen?

Asi. Snad nějaký výjev z minulého života. Anebo mě před chvílí opravdu zachránili netopýři? A zachránili? Kdopak ví. V povětří se neustále zimničně zachvívala drobná tělíčka smrti a současně jsem dál slyšel povědomý zpěv. Tu melodii. A netopýři si ji pochvalovali taky. Okouzleně vybírali nizounké oblouky, kroužili a kroužili.

Uvědomoval jsem si strašnou ochablost, asi jako bych v bezvědomí přišel o velký kus duše. Anebo leží vedle? Rozhlédl jsem se. Byl jsem sám.

Malátně jsem se zvedl na odřené lokty a toužil po tom, abych zahlédnout sladkou pěvkyni, ale uprostřed pohybu jsem strnul a ztuhle, nevěřičně zíral. Sním?

Vodorovná zem se přede mnou propadala v úděsný, nečekaný kráter. Byl obrovský, ale šlo o docela čerstvou jizvu v krajině. A JAKOU. Okrouhlé ústí zelo. Zelo k nebi dutou prázdnotou svištivého chladu i kostrbatě rozeklanými skalními stěnami.

Byly skoro svislé a modravě se zdvíhaly z hlubin. Z propadliny. Jímala mě potácivá závrat' a jediná travička nerašila z boků onoho sopouchu. Leskly se a já se cítil stejně vratce jako tenkrát u krčmy nad propastí a vzpomněl na nebohého Mordechaie. Abych přes okraj dohlédl na dno, musel jsem vstát.

Hle. Dole nově existovala oválná studna temně zelené kyseliny či vody a to šeré oko civělo k zenitu. Oko širé... a plné pohupujících se, podélně rozštípaných kmenů. Ohromných. Oko doširoka čerené rozbíhajícími se kruhy, jak se jeho hladina teprve po bouři zklidňovala. Ano, i tyto vlnky mi připomněly vlnovku z Papežova pergamenu a...

*"...vem ho a zkus a zpátky,
vždyť prodlíš jen čas krátký
a studna vod tě zdusí!"*

Tak a nejinak končila vzletná píseň. "Má nejzamilovanější," jak kdysi konstatovala lesní princezna. Nastalo ticho.

Ohromeně jsem zíral na detail před nosem, na zkřivený, seschlý čilimník. Rostl hrozně těsně u srázu, byl jsem to snad já. Sklopil jsem oči do zbylé trávy a byla jak proseta a probita různě velikými skalními úlomky a promísena tříští jehličnatých větví, ale koukejme, známý mi ČAROVNÝ HOUBOVÝ KRUH zůstal na svém místě.

Skutečně. Obkličoval mě, ale byl teď temnější a s naprosto nepovadlou trávou. Vzchopil se a jeho vnější okraje přímo svítily. Čím? Divně zkroucenými holubinkami.

I já si náhle připadal jako taková přerostlá, slizkým rosolem se chvějící holubinka či ropucha s kůží plnou bradavic, která trpí i uprostřed kypícího života, který je na ni příliš a tudíž i "gotickou kobkou". Anebo jsem z toho venku?

Potom... Znova a znovu jsem jako z hrozné dále slyšel chrochtavě ropuší vyštěknutí, ale zase i trylky. Ovšem i svistnutí netopýra, který mi náhle takřka pročísl vlasy - s připomínkou noci trdlujících čarodějnic. Je ta noc za mnou?

Anebo snad TENHLE kruh opravdu vytančily křehoucké víly?

A co tato povědomá, jehličnatá vůně? Prudce jsem se otočil. Erika, lesní princezna, stála těsně za mnou.

Ne tedy Suky a nikoli sama. Ona... Se samozřejmou prostotou se opírala o pevné rámě neurčitého, ŠEDÉHO muže.

Percy! poznal jsem věčného princeznina průvodce a vybavilo se mi naše setkání i Fadimanovo barvitě vyprávění. On... však byl NEPOPSATELNÝ. Skutečně.

Jen další naprostá záhada. Ten muž... s až nepochopitelně bezvýraznou a pustě prázdnou pouští ve tváři, s nepřítomnými očima. Stál tu, na rozdíl ode mne vždycky žil. Nebyl sám. On... a Erika.

Díval jsem se na ty dva. Díval jsem se na ty dva jako na nedosažitelné krajíce chleba. Mohli... Ano, mohli být zrovna tak lidmi jako šerými přízraky, ale Eriku jsem vzápětí prostě objal... a to mě ujistilo... spíš o prvním.

Potom se narůžovělý soumrak na chvíli stal v mé vzpomínce i nocí v krčmě nad propastí a všechno zdánlivě znovu začínalo v koloběhu. Noc zeleného pokoje v hradu pak především. Zvedl jsem s obavou oči až nad Eričino svůdné, hladké rameno a věrný Percy, jak jsem zjistil, zřejmě zatím nežárlil. Stál tu chladný jako kámen a ani se nepohnul. Čněl - s tváří stále stejně šedivou i ploše prázdnou. Stín? Ze zkalených očí NEŠLO naprosto určit, zda nás vůbec vnímají, a jen vířící vítr (fí) z kráteru rozevlával beztvarý, ošumělý plášť toho příšerného diváka a mlčenlivého svědka mého znovushledání s Erikou.

Ten samý vítr si ale překotně pohrával i s "bavlněnou" záplavou těsně před mou tváří a havraní vlasy zvláště šustily po Eričiných ramenou, která se třásla. Vzrušením?

Vzápětí jsem postřehl i pupínky husí kůže. Erika se pochopitelně chvěla, a když jsem ji vzal do náruče, zdála se lehounká jak to pírko. Krvavé hedvábí svých šatů měla opět v pase stažené široším koženým opaskem a... Černovlásko!

Skoro vším připomínala i dívku s vlasy úplně rezavými a... A zlá, strašlivě zlá předtucha mě odtrhla od jejích rtů: "Eriko, kde je Suky?" A byl jsem přesvědčen, že lesní princezna musí znát odpověď!

"Suky? Tvá Suky? Copaks ji nenašel?"

Zavrtěl jsem hlavou: "A ty to dobře víš, že ne!" zacloumal jsem jejími útlými rameny. Jak odpověděla?

Beze slova se mi vymanila, lhostejně mě obešla jako muchomůrku a beze stopy závratí přistoupila k propasti. "Viděla jsem Suky," přikývla velmi vážně. "A jak tě zachránila. Nebudeš mi to věřit, ale Suky... Hned zase odešla."

„Proboha, a kam?“

Tu jsem postřehl, že Erika podezřele potácí. V dalším úleku jsem ji zachytil, ale... Chtěla si prostě jen sednout, ne, kleknout k děsuplnému kráteru. Asi nic víc.

Když to půvabně provedla, zůstala bez pohybu a strnule shlížela do smrtící hloubky. "KAM se vydala?" vyhrkl jsem zoufale.

"To si radši ani nepřej vědět, Riny!"

Pak... Něco z Odettina slzavého moře mi nezadržitelně vhrklo do očí, ale moře přece bylo kamenné, aspoň tedy dnes. A zkamenělé a... Útrpně si mě to moře prohlíží a rozeklaně, temně trčí rozprostřeno do šíře, dále. Je tu semnou ve formě neskutečných skalních mešit i měst. Ono... Jo, rudě, růžově i ruse dohasínaly viklany, ale... Očividně to byla hodně vratká gotika. A spíš bizarní věže hrůzy.

Ony... Rojily se šklebivými tvářičkami navždycky zajatých chrličů - a hory měly oči.

Staly se zkamenělými démony Ellery Radcliffa, jeho pomníky. Ale démony a pomníky vyvolanými už před věky - a za pomoci dračích žil... Ty stvůry. Skuteční netvoři rodů Goga a Magoga. Jejich stíny.

Tupě a bezhlese civěli odevšad. Další a další připomínky mé věčně gotické kobky smrti. Šlo o strnulé a do kamene vydlabané grimasy zla a zloby a nenávisti a zrady, která se ke mně taky blížila z oparu a na pozadí hasnoucích červánků. Stál jsem tam. Daleko na severu uzavírala panorama známá mi hora - s velrybím hřbetem, ale teď mi připomněla obrovského sumce. Na jihu...

Jakákoli dominanta už chyběla. Nezbylo nic.

Obrovský kamenný viklan zmizel, musel se určitě překotit, ten nebožák, a to s potupným rachotem. Anebo slavnostním? Zřejmě se ten viklan zřítíl do kaňonu při zkáze hory a hradu a teď byl zkrátka pryč. Zůstalo jen prázdno, byl to přebytečný a osamělý pilř z balvanů, co se tolik let rýsoval v soumracích, ale já si náhle uvědomil, jak tu siluetu postrádám.

Byla to má stará duše.

Třebaže vratká, I když skoro jen z kamene. Dojatě jsem vzpomínal a se stejnou lítostí se v duchu i dotýkal mohutného, namodralého kopce v dávné dálavě. Ta jeho čedičová schodiště... Přece... Měla všemu vévodit, ne? Dosud...

Jen zvolna měla i dál přecházet do hladkých a pevných hradeb neskonalé dokonalosti a krásy. Jak to bylo? Ze svráštělého krunýře ohromující želvy se přece plynule a tak jemně vypínalo

čtvero neskutečně vysokých, štíhlých, půvabných věží s leskle kuželovými stříškami a s pleskavými praporky. Chyběly.

Nic. Nezbylo nic. Chybělo dokonalé i ošklivé, vzdálené i blízké, smutné i veselé a dokonce i vysokánská hradba z prastarých smrkových kmenů mi chyběla, ten tak živoucí a přirozeně zelený prstenec obemykající zničenou horu.

Všecko zmizelo. Jako prach. Zůstal jen kráter. A potok. I ten se však o kus dál odhodlaně vrhal do propasti v sebezničující stužce útlého vodopádu – a co měl taky udělat? Jako by se zakletý zámek Malicorne skutečně propadl až do pekel.

Do podzemních gotických kobek vroucího děsu.

Se Suky? Tu jsem totiž možná postrádal nejvíc. Poklekl jsem vedle lesní princezny jako k nejupřímnější modlitbě a až po delší chvíli pootočil tvář. Erika...

I skrz houstnoucí šero cosi pořád vyhlížela. V kráteru?

Jistě. A před chvílí zpívala Odettu! blesklo mnou. To znamená...

Až příliš pozdní úděs! Pak... Ponurý pleskot obrovitých perutí. A silněji. Ještě silněji. Blížil se. Doléhal z HROBU HRADU.

59. A zase mrtvola (a navíc poněkud oklovaná)

Netopýři pleskotem věru zděšení nebyli. Prokmitávali nám vesele nad hlavami a COSI hodně jim podobného, leč neskonale většího, zatím těžce stoupalo, a to bez váhání. Ano, z příšeří kráteru. Obrovskými rozmachy se TO opíralo o vzdušné vrstvy a ráz a ráz. Ta křídla vytahovala po hladké spirále tělo. Už... jsem i bezpečně rozeznával leskle sčesaná pera a znova se mi vybavil realistický obraz zakrvaveného zobanu trčícího z napůl lidské, napůl ptačí tváře démona. Hrabě d'Amoral.

Stoupal nicméně hodně těžce a jako by se lopotil. Dřel. S dalším břemenem? Každým úderem vyletěla příšera přesto výš a zase výš. Už nás musí vidět... Ne?

Čekal jsem. Znovu z profilu pohlédl na jemný Eričin obličej i charakteristicky kolmou vrásku nad kořenem nosu. Ta přitažliví lesní princezna mi od první chvíle připomínala Suky:

Proboha!

Její čelo bylo teď nepatrně svaštělé a hlubina oka žhnula temnou fascinací. I okouzlením? A co soucitem! Dívala se, ale nikoli na mne.

Stvůra už plachtila v jedné rovině s námi. Ohavně zarudlý, masitý cár splýval jak bahno v záři červánků ze žlutých spárů. Inu, pomyslíl jsem si sarkasticky, jak už je Papežovým zvykem.

Počkat! Papežovým? Copak TOHLE je d'Amoral?

Ne. Nad kráterem s novým jezerem se prostě dnes vznášel docela obyčejný, černě se lesknoucí orel, i když obrovského rozpětí. Ale ne hůř. Zobák měl odporně zkrvavený a z drápů nám povislou paží kynula hnusně oklovaná lidská mrtvola, nebylo to ale po všem už tak hrozné. Anebo bylo?

"Suky, má Suky!" vykřikl jsem zoufale.

60. Hrabě d'Amoral

Ale nebyla to Suky. Chvála Bohu nebyla.

Šarlatový plášť... jsem přece už viděl na někom úplně jiném.

"Vždyť je to Radcliff!" vyrazil jsem ze sebe s úlevou.

"Radcliff?" rozesmála se Erika vítězně. "Radcliff, ten je v pekle, můj příteli, anebo aspoň jeho duše. HE! Už se opíká na rožni a tohle je pouhé Radcliffovo tělo, rozuměno? Co? Slupička banánu či jablka, jen ubohá pozemská schránka bývalého Ellery Radcliffa, jen totálně, konečně a definitivně mrtvá skořápka. Kůrčička pro ptáčky." A znovu se k mému neskonalému úžasu zvonkově rozesmála.

Dravec asi zaslechl ty tóny. Hnul se k nám, ale změnil asi plán a stoupal po spirále. Najednou škulbl opeřeným krkem a dlouze se po nás zadíval. Jeho a Eričin pohled se navzájem prořaly a jemně pohladily, jak se mi aspoň zdálo. Nato pták upustil mrtvolu.

"Konečně!" vzdychla Erika s úlevou.

Mrtvola zatím padala a plachtivě padala, a to dlouho a v kotrmelcích. Estetický efekt... Erika efekt sledovala se zájmem a bez citu. Skalní orel se odlehčeně vznesl a já jasně vnímal hrozné dívčino uspokojení. Maso tam dole v nekonečnu konečně plesklo o hladinu. Hrob hradu.

Hrob hradu se nad ním uzavřel jako na klíč. Bože. Svobodný pan orel plál vysoko převysoko. Vzdaloval se. Erika vstala. Ještě k němu vzhlížela. V katarzi. S láskou, s něhou, jakou jsem nepoznal. Ne, nestávala se zvrhlou, už taková asi je dávno, ale její milenec se prozatím stával docela nepatrnou tečkou v narůžovělém zenitu..., až zmizel docela. Domnívám se dnes, že právě tenhle orel byl třetím z démonů prokletého Radcliffa a teprve když kletba hory pominula, dočkal se i svobody nebeské.

61. Eričino proroctví

"Nepřátelé světla ale nekončí!" procitla Erika ze zasnění, jako by zničehonic nabrala sil. Jako by i přebírala neviditelné, odněkud shůry shozené žezlo.

"Kdepak. Všecko pokračuje dál, Riny, i ty... A jsi už OPRAVDU jedním z nás!"

Zmohl jsem se... leda na ochablé zavrtění hlavou a... A stále se cítil strašně vysíleně. Na rozdíl od Eriky. Připadal jsem si jako bez krve.

"Ne, Eriko, nejsem - a nikdy nebudu. Možná jsem mrtvý a to je věc pohledu, ale smím takový i zůstat, takový, jaký jsem." Ale navždycky jako v kobce? blesklo mnou.

"Eriko."

"Patříš k nám, blázne. Už patříš!" objala mě s nehranou vášní. "A jsme pro tebe jediné MY. Jen my ještě dokážeme i brát bohatým a mstít příkoří páchané na lidu," recitovala jako z partesu, ale ve mně znovu zažhnula vzpomínka na Rogera Belforda. "Zabíjíte!" rozkřikl jsem se na ni a křičel ve mně možná i můj budoucí syn Filip.

"Jo. Jenže tyrany. Krutovládce. Takové muže čtyřiceti tváří, jako byl i tvůj přítel!"

"Nech toho!" A odstrčil jsem ji.

"Byl na oko dobrotisko, ale mělš vidět, co prováděli jeho žoldáci ve Springfontainu a dalších vsích."

Nevěřil jsem jí. Ne, už ani slovo. Oči se mi bezděky zase stočily k poněkud plonkovému šedému muži, ale z jeho ochablé tváře se jako obvykle nedalo vyčíst naprosto nic a zůstal tu zatím jenom jako neškodný strašák nabodnutý na holi.

"Neznals ani oběšeného Poea," pokračovala Erika náhle víc hystericky než pateticky. "Ty nemáš, idiote, sebemenší potuchy, zač ho Belford poslal na Golgotu. A kdybys věděl, za jak málo... Belford miloval tu šibenici!"

Vtom se šedý muž konečně pohnul a svižně k Ericce přistoupil. Cosi jí zašeptal. Tak přece žil.

Přikývla. Ale jinak se nenechala vyvést z míry: "Navíc... Hrabě d'Amoral ti tenkrát ani kapičku nelhal, Riny. Roger... Skutečně byl skoro úplným upírem a.... A zasloužil ještě daleko horší smrt, než která ho potkala!" A dotkla se mě na ruce. "Pojď!"

Šedý muž se totiž Eriku z nějakého důvodu pokoušel přimět k odchodu. Bere mě taky?

"Ne!" Znovu jsem důrazně zavrtěl hlavou a myslím, že jsem měl koutky očí už zase plné slzí. Ano, pro Suky. Ta totiž byla absolutně pryč a hrob hradu pode mnou stal se i jejím hrobem. Tak copak mohu jen tak odejít? S touhle černou?

Když byla mou barvou přece vždycky rezavá? "Zůstanu!"

"Jak myslíš!" ohrnula ironicky ret a jen ona to přece zvláště svedla. Jistě, protože spodní byl o kousínek větší. "Ale než se rozhodneš, můj příteli, měl bys vědět, že tohle je teprve začátek."

"Začátek? Čeho?"

"Běda obyvatelům Země! Ocitli se v předvečer bičů, těch nejpalcivějších, a na počátku noci železného prutu."

"Co?"

"A prut zavládne. Lidstvo bude ještě rádo chlemtat z krvavých kalichů hořké žluči a hněvu božského, Zem bude stížena ranami sterého druhu a hlad a černý mor budou ještě ty nejmilejší. Jako na šarlatovou nit budou z pekel vyvolaní démoni navlékat válku za válkou, až do poslední. Ale ještě před ní nastane období jakéhosi nepravého klidu. Tak. Divně tichý pokoj zavládne světu, bude to však jen ticho před bouří, jakési zhutnělé mlčení Springfontainského močálu i... I té tvé gotické kobky. A lidé?"

Místo aby se v té kryptě naučili myslet, budou od rána do večera přemítat, jak by se bavili. Třikrát běda jim! Zvony smrti už ustrašeně zní a já dobře vnímám temný buchot srdcí všech milenců, ale slyším i temný buchot srdcí zvonů. Tady! Tady v mých spáncích, Riny můj, protože příroda nikdy nechybí. Ne. Už prahne po pomstě na lidech!"

62. Mrtví cválají rychle

S tím proroctvím se i zavěsila do Šedého muže.

"Suky je mrtva, Rinaldini. Už jí nepomůžeš!"

Bezostyšně mi jakési takési "pravdy" metala do očí, ale ve mně to stejně řvalo: LŽE! A buď se dá budoucnost i minulost ještě změnit, anebo mi Erika záměrně neříká CELOU pravdu. Tak. A tak jsem tam i zůstal. Stát. Zatímco mohla nade mnou už jen kratičce pokrčit rameny. Vykročili ke skupině nedalekých borovic. Šla první, Šedý muž ji psovsky následoval. Tam, mezi kmeny jsem náhle rozeznal i hřívami potřásající koně a když je Starý Věrný odvázel, poznal jsem v nich své vlastní zbloudilé vraníky.

Vrátili se! Zřejmě se prve vrátili ke své paní do krčmy - a ona s nimi dnes přijela k Malicorne.

Díval jsem se. Pozoroval ruce Šedého muže, když Erice galantně pomáhal do sedla, a její oř měl žlutou čabruku. Děvče se na koni až bláznivě zatočilo na místě, ale zarazila se zase a zklidnila rutinně zvíře. Znova ke mně pohlédla.

"Máš ji už rád zbytečně, Rinaldini!"

"Ale mám ji rád. A to s tebou nesouvisí!"

"Ne? Tak poslouchej..." Ale odmlčela se. Nabírala dech anebo dokonce síly? "Kdyby se, Rinaldini, začalo dít něco nekalého a bylo ti zle, prostě... Kdybys byl v úzkých, tak... Víš, co máš udělat?"

Pokládal jsem její slova za blábolení a nebyl schopen ani gesta. Tupým bez pochyby zůstal i můj pohled, i když asi toužila po vstřícnosti.

"Co?" zeptal jsem se přece.

"Zazpívej si Odettu!" křikla. Políbila si konečky prstů, vztáhla je ke mně jako imaginární savý a byl to napůl polibek a napůl požehnání. Pobídla koně. Spolu s věrným Šedivákem se navždycky propadla do houští.

Ještě chvíli jsem se na to místo upřeně díval... a najednou zaváhal. Končí sen opravdu?

Zoufale jsem sklesl, tam na kraj kráteru, kde Erika ještě před chvílí klečela, vyrval jeden z povadlých čilimníků a mrštil jím do propasti, a protože jsem zůstal tak sám a nikdo mě nemohl vidět kromě vás, rozplakal jsem se pro Suky. Ale i pro Rogera. Já... Stěží jsem vnímal níž a níž nalétávající netopýry a nakonec usnul. Jako už tolikrát.

A to jsi celý ty! řekla by Suky. Tedy kdyby žila. A mně se znovu zdály všechny tady vylíčené sny a vracely se mi veškeré vzpomínky tak, jak šly původně půvabně za sebou. Jedna po druhé, tak jako poutnice se ubíraly až do jezera dole a tam na dně kráteru se léčily a mně to taky léčilo. Ze všeho, ale poslední ze snů začal podivným procitnutím, hle, i živou a docela zdravou Suky!

Ano! Stála přede mnou.

Svět... se znova potáhl nezřetelným leskem. Vždycky... to tak bylo, tedy v její přítomnosti. Vždycky to udělal.

Suky však nebyla sama. Ostatně, ani Erika předtím ne, že.

I Suky měla svého "Šedého muže" - v pozadí. V příšeří. A čekal.

Snad strážce ze záhrobí?

Přistoupil trochu blíž ve vysokém, do čela sklopeném klobouku a v pochmurném vzezření tkvělo něco mi až neuvěřitelně povědomého a známého a já div nevykřikl, když přistoupil ještě blíž a... Ta bílá tvář, ta bílá... Ty typicky vyledlé lícní kosti, Bože... Kdo ví proč se mi vybavila věta, co mnou už kdysi prolétla jako kulka, tam, tam na větrné pláni uprostřed Northamptonu. Mrtví cválají rychle!

Ten muž byl Roger Belford.

63. ...a koušou

"Rogere!"

Jako vždycky stál tu hrozně bledý - a hrozně rozpačitý. Pro dnešek navíc i HROZNĚ živý.

Nebo ne? Dvacet liber arzeniku bych vzal, že mi uprostřed Northamptonu skončil pod rukama. Četli jste o tom, ne?

"Jak... Jak ses z toho dolíku, propána, dostal?" hmátl jsem šokovaně po jeho zápěstí.

"JÁ SE Z TOHO NEDOSTAL, RINY!" odpověděl Roger kajícně - a chraplavě. Ba ještě chraplavěji, než kdykoli předtím. Pískavý vítr rozvířoval jeho dlouhé vlasy a rampouch by byl vroucí proti Rogerově mužné pravici. Propadlé jámy okolo očí jako by polykaly poslední pablesky soumraku.

"Ne? Ne-dos-tal..?" zamotal se mi blekotavě vyschlý jazyk.

Roger zavrtěl hlavou a smekl s gestem tyрана.

"A tomu... A tomu JAK mám rozumět, Rogere?"

"Jednoduše, Riny. Já jsem totiž mrtvý."

"A já zrovna tak, miláčku!" dodala snivě Suky. Ti dva stáli bok po boku, zdánlivě úplně nezměnění, a přece... Zkoumavě po mně přejížděli podivně lačnými očima.

"Co to se mnou hrajete za poker?" přeskočilo mi v hrdle, a to i dojetím. Ustoupil jsem. Ještě kousek. A ještě půlkrok k propasti. Co dál?

Ti dva stále mlčeli a pořád si mě upřeně, hladově prohlíželi tak jako lišky a netopýři jim prolétávali těsně nad pocuchanými vlasy. Sledovali mě S POCHMURNÝM VÝRAZEM TRPĚLIVÉHO SOUCITU. Já už znal ten výraz. Dávno. Z pravěku? Ne. Od Suky.

Z JEJÍ tváře.

S Rogerem dohromady ale tomu výrazu poskytla i nový, s nebezpečím si krajně pohrávající význam. Až jsem se otrásl niterným chladem A KRVE BY SE VE MNĚ MOŽNÁ V TU CHVÍLI NEDOŘEZALI. Vítr... Vítr tak těsně za mnou, a přece dole v kráteru pronikavě zasvištěl nevyslyšenou výstrahu. Oni... Tví přátelé se ASI za ten čas TROCHU změnili, Riny!

A Suky jako mimochodem prohodila k Rogerovi: "Panečku! Ti ale jsou!"

To hovořila o netopyrech. Ne, nevěřil jsem vlastním uším, ale... Už to tak bylo.

Pozbyla na Malicorne daleko víc, než mohl z bezoaru odetnout meč!

Prudce jsem zatřepal hlavou, ale... Nešlo se tentokrát ani probudit!

Protože jsem nikdy nespál. Sny jsou ostatně pravdivější než realita. Řeknou víc. Podstatné, ale Suky je přece... Je přece stále stejná, ne? začal jsem horečně přesvědčovat sám sebe.

Nezměnila se, to jen ty jsi, Rinaldini, veverku během toho dlouhého osamění

POZAPOMNĚL...

Na Rogera zrovna tak, ale... Ale ve skutečnosti jsou titíž a... Všecko zůstane při starém, uvidíš. JE při starém... I ta dojemná shoda mezi nimi dvěma, na kterou tak rád vzpomínám. Patřili si. Rádi. A vězelo v tom snad něco univerzálního? S chorobnou monománií jsem ale stačil i registrovat další a další nepatrné rozdíly, které mi na Suky tam v podzemí unikly.

Tak kupříkladu spodní rusovlásčín ret. Ano, vždycky se mi zdál trochu větší, ale dnes... Byl i PLNĚJŠÍ. NACHOVĚJŠÍ. A daleko výrazněji vykrojený. A když teď pootevřela ústa, její zuby mi kdo ví proč připomněly nějaký dál zasutý a zapomenutý sen ze zelené ložnice... Už se ale proklubal, jaký... Jaký jsem to byl blázen, když jsem nedokázal včas přestat s tímhle dětským sněním a...

Suky - a princezna z bezoaru? Cha!

Její zuby jsou úplně bílé. A tak vzrušujícím způsobem útlé, skoro... A skoro jak jehličí ostré. Bože nade mnou! A co mi to říkali? "Vy dva že jste mrtví?"

"Pro tebe ale žijeme a já jsem do tebe navíc ještě pořád zamilovaná. Nevěříš?" A znenadání mě vášnivě objala. "K ZBLÁZNĚNÍ ZAMILOVANÁ a úplně nezištně a CHCI SE TOMU KONEČNĚ ODDAT!"

A měla něco v očích a prach to zaručeně nebyl.

Ty zarudlé studny teď plály. Zatoužil jsem odstoupit. "Kampak?" zachytil mě přátelsky i Roger a chladná ruka se zdála ledovější a pevnější než skála.

"Ale nikam, jen jdu za Erikou!"

"Za jakou Erikou?" namítl s hrůzně pomalou rozvahou. Odmlčel se a *byl pozdní večer*, ale už opravdu. "Noc je plná úzkosti!"

A opravdu. Už se docela setmělo a Roger Belford mě starostlivě přidržel v rusovlásčině náruči. "NOC JE PLNÁ ÚZKOSTI," opakoval až jaksi dojatě.

"Je, ale stejně MUSÍM... tam za Erikou, protože..."

"Proč co?" zacpal mi ústa. "Znám lepší způsoby, jak skotačit," přitakala jeho rodná sestra a já už nikdy nebyl svobodný a potom... Rogere! Riny!Zuzano!

64. Epilog

Kdo by chtěl vidět div

ať počká na odliv

u Odettina moře!

S odlivem do slz vpluj

jejích a pamatuj:

Sám jen sám hledáš hoře!

A bude asi hodně způsobů, jak hledat, i hodně způsobů, jak umřít, a moudřejší než já už to věděli na začátku téhle knihy, takže je pro ně zbytečná, ale sám to chápu až teď a koneckonců si nestěžuji. Naopak.

Ti dva sice byli doopravdy docela mrtvi, ale jenom díky nim jsem teď mrtvý zrovna tak a nejsem už tak sám.

A je-li někdo mrtev, je to nadlouho.

Rinaldo Rinaldini

Postmoderně závěrečná poznámka

Ačkoli se vzpouzíme, žijeme ve světě, kde je PŘÍZPŮSOBIVOST A ODDANOST UŽITEČNOSTI stále více filozofií většiny, zatímco INDIVIDUALITA A VYNALÉZAVOST klíčů den ode dne vzácněji. Přitom právě individualita a vynalézavost jsou podstatou umění a myšlenka užitečnosti největší nepřítelkyní krásy. V umění je ale krásné jen to, co je ZVLÁŠTNÍ, jak už věděl Baudelaire.

Abych to dokázal, natáhl jsem se dvě století nazpátek a překoval "k obrazu svému" starý dobrý "gotický román hrůzy" a budiž mu čest a sláva na nebesích ponechána a uprášené regály antikvariátu lehké. Čin stejnou měrou ušlechtilý jako pošetilý.

Napsat příběh jako Gotická kobka bylo, pravda, i dost titěrnou prací přirovnatelnou asi opravdu nejspíš k trpělivému sestavování pendlovek, rád bych nicméně upozornil, že i tyhle mystické hodiny jsou v podstatě vydlabány do naturalistického kmene každodenní reality, a romantismus a surrealismus, z nichž ostatně vycházím víc než z gotického románu (ano, byl to jen reklamní trik) ostatně mají dva společné prvky:

1. Logiku spojenou hutnou maltou fantazie s bujnou obrazností.
2. Fakta povýšená za bujarého víření bubnů do mírně poetických obrazců.

Jako doklad toho vezměte si kupříkladu můj čarovný bezoar. Podivuhodná stmelienina bývala SJUTEČNĚ pravidelně nacházena v útrokách některých savců a podle prastaré legendy opravdu sloužila proti moru. V urputném boji s ďábly vskutku zase přišly vhod petúnie. I bedrník s koprníkem a sporýš a konopí a jedovatý blín, jak o tom píše. Rovněž sůl, známý symbol nesmrtelnosti a věčnosti. Ale dokonce i odpornou kaši ze žluči a krve odpraveného černožlutého psa si autor jen tak nevysnil a přemnohé další je obdobně podloženo řádnými prameny.

A ono HROZNÉ VIDĚNÍ shodující se úplně se závěrečnou věštbou "Eriky, lesní princezny"?

Taky zcizeno, vždyť ho měla už léta páně 1846 jistá Melánie Calvetová na pastvě v La Salettě... Respektoval jsem, jak už naznačeno, i veškeré dosavadní poznatky své oblíbené vampyrologie a jejímu průkopníku Abrahamu Stokerovi budiž (rovněž) nikdy nehynoucí čest a sláva - i spolu s pozoruhodným profesorem Abrahamem Van Helsingem. Každému případnému zájemci pak na požádání rád předložím i vzorně rozepsaný notový záznam staré ruské balady Sulika (oblíbené zejména Josifem Vissarionovičem Stalinem), méně známá

verze jejíhož textu je u mne "magickou ODETTU" ... Na jednom místě Gotické kobky jsem navíc i velice volně parafrázoval čtyři verše Krásné rusovlásky Guillama Apollinaira.

Autor

Místo doslovu

O několika plnohodnotných a oživení hodných literárních žánrech podle Slovníku literární teorie zpracovaného kdysi Ústavem pro českou a světovou literaturu Československé akademie věd...

1. Gotický román hrůzy

nazývaný také ČERNÝ ROMÁN je forma příznačná zvláště pro anglickou literaturu druhé poloviny 18. a počátku 19. století zaměřená výhradně k evokaci silných citů od dojetí k pocitům hrůzy a úděsu. V gotickém románu dominuje dějová složka. Důmyslně vedená fabule rozvíjí hojně fantastické motivy, syžetová výstavba je rafinovaně vypočtena především k upoutání pozornosti a zvědavosti. Témuž účelu jsou podřízeny popisné složky, které mají evokovat a zesílit atmosféru tajemna (ruiny zámku či hradu, hluboké lesy, kobky a hrobky).

Vznik a rozvoj gotického románu hrůzy úzce souvisí s objevováním nových oblastí estetična a novým pojetím estetických hodnot. Je považován za jev příznačný pro preromantismus a oživuje ducha středověku s melancholií rozpadlých hradů. Bohatou tradici gotického románu hrůzy zahájil Sir Horace Walpole Otrantským zámkem (1764), který spolu s díly Clary Reevové, Anny Radcliffové a Matthewa Gregory Lewise představuje klasickou podobu anglického gotického románu. Žánr byl hojně pěstován ještě v prvních desetiletích 19. století a svým pojetím fantastiky a strašidelna zasáhl do vývoje literatury vyšší i nejvyšší. Jeho vliv je zřetelný v dílech Sira Waltera Scotta a zejména v literatuře FRENETICKÉ, v dílech mladého Balzaka a Huga a v díle Ernsta Theodora Amadea Hoffmanna a Edgara Allana Poea, v české literatuře pak Jakuba Arbesa. Ve dvacátém století ožila obliba gotického románu hrůzy u surrealistů (např. Nezvalova Valérie a týden divů).

2. Loupežnický román

je druh triviálního románu z konce 18. a počátku 19. století. Vznikl s oživením zájmu o středověk v době preromantismu a ROMANTISMU. Z tematického hlediska je pro něj příznačná problematika boje dobra a zla. Děj bývá situován do výrazně romantické scenerie. Za typického představitele žánru je považován ve své době velice populární Christian Heinrich Spiess (1755-1799). Stal se v podstatě i zakladatelem tzv. kolportážního románu. Častým dějištěm Spiessových hrůzostrašných příběhů jsou šumavské lesy. Byl hojně překládán a napodobován i v Čechách, například Václavem Radomilem Krameriem, a pohřben je v Bezděkově u Klatov.

Zvláště oblíbeny byly loupežnické romány Christiana Augusta Vulpiuse (1762-1827), bratra Goethovy manželky Christiany. Jeho šestidílný román o italském banditovi Rinaldu Rinaldinim (1797-1800) se dočkal nesčetných přepracování, nápodob a pokračování (slovensky vyšel roku 1971).

3. Hrůzostrašný román

je jedním z hlavních žánrů triviální literatury, příznačným zvlášť pro období preromantismu a romantismu ve středoevropských literaturách první poloviny 19. století. Navazoval na motivy a konvence loupežnického románu a pro jeho styl je příznačná výhradně černobílá charakteristika postav a triviálně romantické prostředí hladomoren, katakomb, hrodek, tajných chodeb a lesních doupat. V nich se i odehrává napínavý děj líčící s mnoha náhlými a nepravděpodobnými obraty utrpení ušlechtilého hrdiny či ušlechtilé hrdinky poté, co upadli do rukou nelidského zlosyna.

4. Frenetická literatura

(z francouzského *frénétique* = zběsilý) je pak označením pro romantická díla francouzské literatury 20. a 30. let 19. století, která útočila na představivost a nervy čtenáře přehnanou drastičností, a je pro ně příznačné zdůrazňování odpudivých detailů a drsných výjevů, které jsou vkomponovány do normálního, reálného pohledu na skutečnost a zaměřeny k šokování čtenáře. Vliv na formování frenetické literatury měla obliba **GOTICKÉHO ROMÁNU HRŮZY** znovu oživená kolem roku 1820. Frenetická literatura představuje uvnitř romantismu jeho nevážnou, lehkou polohu, projevující se sklonem ke skepticismu, ale i smyslem pro parodii. Její počátky jsou spjaty s mladistvými díly Victora Huga a Honoré de Balzaka a k předním představitelům náležel zejména Jules Janin (1804-1874), jeho dvoudílný román *Mrtvý osel a gilotinovaná žena* (1829) měl obrovský vliv na literaturu své doby, a to i mimo hranice Francie.

Podle Jiřiny Táborské a Zdeny Kovářové

Slavné gotické romány

1. SIR HORACE WALPOLE Z ORFORDU (1717-1797)

Otrantský zámek (1764, česky 1970 a 1978)

2. SLEČNA CLARA REEVOVÁ (1729-1807)

Starý anglický baron (1778, česky 1970)

3. DOKTOR NATHAN DRAKE

Chrám v Clunedale

4. SOPHIA LEEOVÁ

Úkryt (1785)

5. WILLIAM BECKFORD (1760-1844)

Vathek (1786, česky 1970)

6. ANN RADCLIFFOVÁ zvaná ve své době Shakespeare románů (1764-1823)

Zámky Athlin a Dunbayne (1789)

Sicilský román (1790)

Záhady Udolfa (1794)

Ital (1797)

7. MATTHEW GREGORY LEWIS (1775-1818)

Ambrosio aneb Mnich (1794, česky 1971)

8. REGINA MARIE ROCHE

Děti opatství (1800)

9. JANE AUSTENOVÁ (1775-1817)

Northangerské opatství (1818, česky 1983)

10. CHARLES ROBERT MATURIN (1782-1824)

Osudná pomsta aneb Rodina Montoriů (1807)

Poutník Melmoth (1820, česky 1972)

Předkládám tímto veřejnosti doslovný přepis románu pana Rinalda Rinaldiniho, muže snad nad jiné statečného, bohužel však ne zcela upřímného a silně konzervativního. Temné podezření, že svá dobrodružství poněkud stylizuje, jsem pojal především u několika scén... řekněme ošemetných, a pokud si je laskavý čtenář pozorně přečte, zajisté mu neunikne jistá násilnost Rinaldiniho vysvětlení, kterážto jinak obyčejně ob stojí. Krkolonné hrdinovy odkazy na vlastní sny a pocity, „zdání a věčně ho pronásledující fantazii“ však, řekl bych, už tak neobstojí. Kdopak však ví a dnes je ctihodný pan Rinaldo Rinaldini našťestí mnoho let po smrti, takže jsem s ním bohužel nemohl zmíněné pasáže rukopisu konzultovat, domnívám se nicméně, že původní verze pamětí (črtaných do tlustého koženého deníku) byla značně otevřenější a celé scény (například ta v zeleném ložnici zámku Malicorne) se tam odehrávaly zcela jinak a sexuálně otevřeněji. Nezadatelné právo každého beletristy (a tak i pana Rinaldiniho) na sebestylizaci mi ovšem nakonec nezbylo než s těžkým srdcem akceptovat a tolerovat, a tak je „Třináct milionů způsobů jak zemřít“ ve výsledku titulem až pozoruhodně klášterním a vřele jej doporučuji dětem.

Od tří do devětadevadesáti let.

A mimochodem, ani papež Benedikt XVI. tuto knihu neschválil.